

அன்பே சீவம் அதுவே பலம்

வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி
நெடுமாநாடு

378.98
செசிய
SL IPR

நெடுமாமன்றம்

வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி

2007

வனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி நடாக்கம்

நெடு மாநாடு

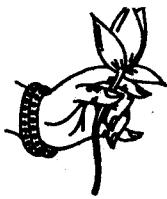
நெடு மாமன்றி
வனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி
2007

മലർ വീപ്ര അട്ടവണ്ണൻ

മലർ	:	അന്തുമാനാട്ടുച്ച് ശ്രീപ്പു മലർ
വെൺഡ്രൂ	:	അന്തുമാമൻരാമ - 2007
		വവന്നിയാ തേഴീയ കല്ലീമിയർ കല്ലൂരി, വവന്നിയാ.
വള്ളികാട്ടലുമ്പ്		
ആദിവാസിന്റെയുമ് :		തീരുക്കിപ്പേര്സ്നാറ്റ്, പീറ്റിപ്പൽ
പത്രിപ്പു ആഞ്ചേരി :		2007
പക്ക അണവ	:	B5
പക്കക്കണ്കൾ	:	ix +44
സീരേജികൾ	:	600
അംഗീകാരം പത്രിപ്പു	:	മല്ലിനേൻ അംഗീകാരം വവന്നിയാ.

மலரின் உள்ளே....

ஆசியரகள்	- i
வாழ்த்துரைகள்	- iv
மனதில் உதித்தவை....	- vii
மலர் முகை	- viii
இந்து மாநாட்டின் நோக்கம்	- ix
சமயமும் அறிகையும்...	- 01
பெருவாழ்வுக்குத் திருமுறைகளே பெருமறையாகும்	- 05
வன்னிப் பிரதேசத்தில் கிராமிய வாழிபாட்டின் செல்வாக்கு	- 13
இந்துமதத்தில் அறிந்தும் அறியாததும்	- 18
இந்துவாக வாழ்வோம் இந்து தர்மம் காப்போம்	- 24
இந்து தத்துவ ஞானத்தில் உப நிடதங்களின் நிலை	- 27
இந்து மதத்தில் கடைப்பிடிக்கப்படும் சடங்குகள்....	- 30
கலைகளின் நோக்கம் கடவுளைக் காணல்	- 33
அரங்குப் பெரியோர்கள்	- 37
நன்றியர்	- 44

ஆசியுரை

வவுனியா தேசிய கல்வியற் கல்லூரி இந்துமாமன்றம் நடாத்தும் இந்துசமய மாநாடு காலத்தின் தேவை அறிந்து நடைபெறுவதைமுன்னிட்டும் அதில் எனக்கும் ஒரு ஆசியுரைக்கு சந்தர்ப்பம் தந்த இந்துமாமன்றத்தினருக்கு மனமுவந்த நன்றியை தொலிவித்துக்கொள்கின்றேன்.

இந்துமதத்தில் உள்ள விளக்கங்கள் ஏராளம் அதை நன்கு அறிந்து மக்களுக்கு விளக்கம் கொடுக்க வேண்டியது பெரியோர்களின் கடமை. ஒரு சிலர் கடவுளின் சிலையை கல் என்று எனனம் செய்வார்கள் அப்படி சொல்வது அறியாமை என்று தான் கூற வேண்டும். எனவே இறைவன் தூணிலும் இருப்பான் துரும்பிலும் இருப்பான் என்று கூறிய பத்த பிரகலாதன் கதையை சொன்னால் அந்த அறியாமை நீங்கிவிடும் ஆன்மாலயிக்கும் இடம் ஆலயம். இவ்வாலயங்களில் சமய குரவர்கள் தொண்டுகள் செய்துள்ளனர். அதில் முக்கியமாக நால்வர் சம்பந்தர், சுந்தரர், நாவுக்கரசர், மாணிக்கவாசகர் இவர்கள் பாடிய பாடல்கள் காலத்தால் அழிக்க முடியாது. ஆனால் இன்று தேவாரம் படிக்க வெட்கம் பஞ்சபுராணம் என்றால் என்ன என்று யாருக்கும்தெரியாது. பூமில் பிற்க மானிட்கள் அதுவும் இந்துக்கள் கண்டிப்பாய் தீட்சை கேட்கவேண்டும் அப்பொழுது தான் நாம்முன்னேற்றம் அடையவேண்டும். ஒவ்வொரு இந்துமகனும் ஆலயத் தொண்டுகள் செய் வேண்டும். அதைத்தான் சரியை, கிரியை யோகம் ஞானம் என்று நான்கை பிரித்து உள்ளார்கள். அவ்வகையில் நாம் செல்லும் பொழுது சாலோபப் சாமிபம், சாருபம், சாயுச்சியம் என்ற நான்கு பதவிகளில் ஒன்றை நாம் அடையமுடியும் இன்றைய காலகட்டத்தில் இவற்றினை அறிந்தவர் குறைவு. இறைவன் ஒளியாக காந்தாகா நீராக அக்கினியாக நிலமாக ஆகாயமாய் தோற்றும் அழிக்கின்றன. அதேபோல் மெய், வாய், கண், மூக்கு, செவி மனிதருள் மதம் இருக்கின்றது இவைகளை அடக்கி ஆழம் இந்துமதம் ஏராளமான விளக்கங்களைத் தருகிறது. அவற்றினை அறிந்து அதன்படி நடக்க வேண்டி இறைவனை வேண்டுதல் செய்து கல்வியற்கல்லூரி நடாத்தும் இந்துமாநாடு சிறப்பாய் நடைபெற சித்தி விநாயகனை வேண்டி ஆசிகூறி இதுபோல் இந்து சமயத் தொடர்பான பல நிகழ்வுகள் நடாத்த வேண்டும் என்று அன்புடன் கேட்டு நல்லாசியுரையை நிறைவுசெய்கின்றேன்.

தேசிய கல்வியியற் கல்லூரிகளின் பிரதம ஆணையாளர் ஜனாப் கேமுகம் தமிழ் அவர்கள் வழங்கிய

ஆசிரியரை

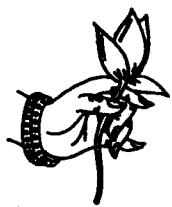
வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் இந்து மாமன்றம் இந்து மாநாடோன்றை முதன்முதலில் தமது கல்லூரி மட்டத்தில் நடாத்துவதற்கு ஏற்பாடு செய்துள்ளமையை அறிந்து மனமகிழ்வடைகின்றேன். இன்றைய காலகட்டத்தில் மக்கள் மத்தியில் சமயப் பழக்க வழக்கங்கள், நம்பிக்கைகள் அருகிவருகின்றன. மாணவர்களிடையேயும் சமயப் பழக்க வழக்கங்களுக்கான வசதிகளும் வாய்ப்புக்களும் குறைவஷந்து அதற்கான ஊக்கங்களும் குறைவடைந்துள்ளமை வெளிப்படையான உண்மை சமயப்பழக்க வழக்கங்களைக் கடைப்பிடிப்பதற்கும் கூட மாணவர்கள் பின்னிற்கின்றார்கள்.

மாற்றங்கள் நிகழ்வதும் தொடர்ந்து வருவதும் மனித வரலாற்றில் இயல்பான ஒன்று. ஆனால் அவை மனிதப்பண்பாட்டையும் ஒழுக்க நெறிகளையும் பாதிப்பனவாகவோ, கீழிப்பனவாகவோ இருக்கக்கூடாது. அப்போது தான் மனிதத்துவத்தின் இருப்பு உறுதிப்படுத்தப்படும். இப்பணியைச் செய்வதிலும் தூக்கி நிலைநிறுத்துவதிலும் மதங்களுக்கு பெரும் பொறுப்பு உண்டு.

வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் இந்துமாமன்றம் காலத்தின் தேவையையறிந்து இப்பணியினைச் செய்வதையிட்டு புள்ளாங்கிதம் அடைகின்றேன். ஆசிரியர் கல்வியின் பல்வேறு பரிமாணங்களில் நிறைவேற்றப்பட வேண்டிய ஒன்றை நிறைவேற்றுவதைக் கண்டு பெருமைஅடைகின்றேன். வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் ஆசிரிய மாணவர்களுக்கு இவ்வாய்ப்புக் கிடைப்பது மகிழ்ச்சியான ஒருவிடயம். அருமையான ஒரு செய்பாடு ஆகும். இக் கல்லூரி ஆசிரிய மாணவர்கள் தாம்பணிபுரியும் இடத்தில் இதனைச் சென்றடையைச் செய்வதே இதன் பயனுமாகும்.

இவ்வகையில் இப்பணியினை நிறைவேற்ற வழி காட்டிற்கும் கல்லூரியின் பீடாதிபதி அவர்கட்கும், இம்முயற்சியில் அர்ப்பணிப்புடன் ஈடுபடும் உப பீடாதிபதிகள், ஆசிரிய கல்வியியலாளர்கள், மாணவ ஆசிரியர்கள், ஆதாரவாளர்கள் ஊக்குவிப்பாளர்கள் யாவருக்கும் நன்றிகூறி, இந்து மாநாடு சிறப்புற அமைய இறையாசி வேண்டியிடைப்பெறுகின்றேன்.

பணிகள் சிறக்க படைத்தவன் அருள்வான் நன்றி.

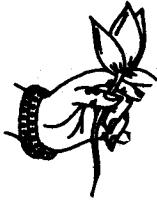
ஞாசியமை

வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் இந்து மாமன்றத்தினால் நடாத்தப்படவிருக்கும் இந்து மாநாட்டு சிறப்பு மலருக்கு ஆசிச்சொக்கி வழங்குவதில் மகிழ்ச்சியடைகின்றேன்.

சிவபெருமானை முழுமுதற் கடவுளாகக் கொண்டது இந்து சமயம். தன்னைப் போல மற்றவரையும் மதிக்கும் என்னத்தையும் மக்களின் நெறி ஒழுக்கத்தையும் ஆன்மீக ஒழுக்கத்தையும் சீருடன் எடுத்தியம்பும் இந்து மதம் மனிதனது வாழ்க்கையில் பிறப்பு முதல் இறப்பு வரையில் வரையறுக்கப்பட்ட சமூகக்கட்டுப்பாடுடன் வழிவதற்கு வழிவகுக்கின்றது. இந்து சமயத்தின் சமய நூல்கள் பரம்பொருள் பற்றியும் மனித துண்பங்களுக்கு அடிப்படையாக அமைந்த ஆணவம், கன்மம், மாண்ய என்ற மும்மலங்கள் பற்றியும் அவற்றின் பிடியிலிருந்து விடுபட்டு பேரின்பத்தையடைய பசு ஆசிய ஆன்மா, பதியாகிய இறைவனை அடைவதற்குரிய மர்க்கங்கள், மோட்ச நிலையை ஆன்மா அடைவதற்குப் பெறவேண்டிய உயர்ந்த அனுபவங்கள் பற்றியும் விரித்துரைக்கின்றன. தனக்கென்று ஏதுவும் செய்யாது எல்லாமே இறைவனுக்காக செய்யப்படும் போது ஆன்மா இறையிடம் சங்கமிக்கின்றது. இவை பற்றி விரிவாக ஆராய்வதற்காக வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி விரிவுரையாளர்களால் இந்து மாநாடு ஏற்பாடு செய்யப்பட்டுள்ளமை வரவேற்கத்தக்கது. இம்மாநாட்டினாராடாக இந்துமத தத்துவங்கள், இந்துக்களின் வாழ்வியல் கலாச்சாரங்கள், என்பன அடுத்த தலைமுறையினருக்கு எடுத்துச் செல்லப்படும் என்பதில் ஜயமில்லை.

இம்மாநாட்டை ஒழுங்கு செய்த கல்லூரி பிடாதிபதி மற்றும் இந்து மாநாட்டுக்குமு் உறுப்பினர்களுக்கும் பாராட்டுக்களைத் தெரிவிப்பதோடு இம்மாநாடு சிறப்புற நடைபெற்று இம்மாநாட்டின் நோக்கம் இனிதே நிறைவேற எனது வாழ்த்துக்களைத் தெரிவித்துக் கொள்கின்றேன்.

நன்றி.

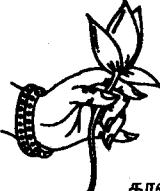
வாழுக்குரை

ஆசிரியர்கள்வியோடு விழுமியங்களுக்கும் முக்கியத்துவம் அளித்துவருகின்ற எமது வவனியா தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரியின் முயற்சிக்கு மேலும் வலுச் சேர்க்கும் வகையில் வவனியா தேசியக் கல்வியியற் கல்லூரியின் இந்துமாமன்றம் எடுத்திருக்கின்ற “இந்து மாநாடு” நிகழ்விற்கும் அது குறித்து வருகின்ற சிறப்பு மலருக்கும் எனது மனம் நிறைந்த பாராட்டுக்களையும் நல் வாழ்த்துக்களையும் தெரிவித்து நிற்கின்றேன்.

ஸ்வேறு நிலைமைகளாலும் அல்லவுற்று பாதிக்கப்பட்டுள்ள மக்களுக்கு சமய நம்பிக்கைகளே இறுதி வழிமுறையாக அமைந்திருக்கின்ற இன்றைய காலகட்டத்தில் ஒவ்வொரு சமயங்களும் நமக்கே உரித்தான முறைகளில் மக்களுக்கு உள் நலம் அளிக்க முயற்சிக்கின்றன. இவ்வாறான முயற்சியில் எமது மாணவ ஆசிரியர்களும், ஆசிரிய கல்வியியலாளர்களும் நமது இந்து மாமன்றத்தின் மூலம் ஈடுபடுகின்றமையானது பாராட்டுக்குரியதாகும்.

“இந்து மாநாடு” வெற்றி பெற எனது நல்லாசிகளும் வாழ்த்துக்களும் உரித்தாகட்டும்

நன்றி.

திருக்குசிதம்பரநாதன் உபமீடாதிபதி (கல்வியும் தரமேம்பாடும் வதேகக) அவர்கள் வழங்கிய

வாழித்துறை

காலத்தின் தேவையை உணர்ந்து செய்யப்படும் செயல் இது. அதனால் “ஞாலத்தின் மாணப் பெரியது” இது.

இந்துக் கொள்கைகள் காலப் பிரவாகத்தின் மாபெரும் சக்திக் கூறுகள். வாழ்க்கை அறத்தைப் போதிப்பன. மனித நாகரிகத்தின் மூலவேர். கீழைத்தேயத்தின் மனித வளர்ச்சிப் பரிமாணங்களில் ஆதிக்கம் செலுத்தும் மாண்பு மிக்கது.

“வான்முகில் வழாது பெய்க மலிவளர்க்க - மன்னன்
கோன்மறை அரகசெய்க குறைவிலாது உயிர்கள் வாழ்க
நான்மறை அறங்கள் ஒங்க, நற்றவம் வேள்வி மல்க
மேன்மைகாள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.”

என்று புராணத்தைக் சொல்லுகிற பொழுது சைவசமயத்தின் நீதி எல்லோருக்கும் தெரியப்படுத்தப்படுகிறது. போதிய மழை பொழுவேண்டும், எல்லா வளங்களும் ஊற்றெடுக்கவேண்டும் அரசு முறையாக செங்கோல் ஒச்ச வேண்டும். எல்லா உயிர்களும் எந்தக் குறையும் இல்லாது வழுவேண்டும் நாட்டிலே வேதங்களில் சொல்லப்பட்ட அறநெறி விழுமியங்கள் மிகுந்து விளங்க வேண்டும். தவச்சிந்தனைகளுடன் வேள்விகள் நடைபெற வேண்டும் என்பதே வைச்சமய நீதி.

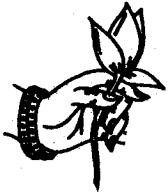
இந்து சமயக் கோட்பாடுகளைச் சொல்லும் வேதங்களும் அவற்றை விளக்கும் உபநிடதங்களும் உப நிடதங்களை எளிமையாக்கும் கிளைக்கதைகளும் மனித மாண்பையும் அதன் விழுமியக் கோட்பாடுகளையும் வெளிப்படுத்துவன. யானையைப் பார்த்த குருடனைப்போல, இந்துக் கோட்பாடுகளை முழுமையாகத் தொகுத்துப் பார்க்க முடியாத ஒருவனுக்கு அதன் முழுமை புரியாது. ஒவ்வொன்றிலும் தவறுகளைக் கண்டு குதர்க்கம் கூறலாம். அதற்கு ஒருவனுக்கு அறிவியல் சிந்தனைவேண்டும். கடந்த நூற்றாண்டிலும் இந்த நூற்றாண்டிலும் விஞ்ஞானம் உலக வாழ்வியலில் அதிகம் கோலோச்சிமிருப்பதாகக் கூறுபவர்கள் பல மில்லியன் ஆண்டுகளாக மனித வாழ்வியலை இயக்கிய ஆண்மா எது என்று சிந்தித்துப் பார்க்க வேண்டும்.

இரு மனிதன் ஜம்புலன்களையும் நல்வழியில் பிரயோகிக்கத் தெரிந்திருக்க வேண்டும். புலன் வழி போகிறவன் போகி, புலன்களை அடக்கி தன் கட்டுக்குள் வைத்திருக்கின்றவன் யோகி. புலன்களின் அதீதமான கிளர்வு ஒரு மனிதனை சிந்திக்க முடியாதவனாக்கி விடும். இதனால் தான் வள்ளுவனாரும்

“சுவையொளி ஊறுதுசை நாற்றம் என்ற ஜந்தின
வகை தெரிவன் கட்டே உலகு”

என்றார். இந்துக் கோட்பாடுகளும் ஒருவன் புலன்களைச் சரியாகப் பிரகோகிப்பதற்குரிய வழிமுறைகளையே வேண்டி நிற்கின்றன. அறத்துக்கு வழிகாட்டுவதாக இந்துமாநாடு விளங்க வாழ்த்துக்கள்.

நன்றி.

திருதம.தேவந்திரன், உபபிடாதிபதி, (தொடருறுக் கல்வி, வ.தே.க.க)
அவர்கள் வழங்கிய—

வாழ்த்துரை

“மேன்மை கொள் சைவநீதி விளங்குக உலகமெல்லாம்.”

வவனியா தேசிய கல்வியில் கல்லூரியில் முதன் முதல் நடைபெறும் இந்து மாநாட்டிற்கு வாழ்த்துரை வழங்குவதில் மனமகிழ்வடைகின்றேன்.

நளிப்போடும் நிறைவோடும் வாழ்ந்த எம் நாட்டு மக்கள் இன்று மகிழ்விழந்து துயருடன் வாழும் நிலைகண்டு உலகமே மனம் நெகிழிகிறது. இவ்வேளை ஆன்மீகத்தின் வழி அறத்தை நிலைநாட்டுவதன் மூலம் மகிழ்வையும் நிறைவையும் இந்த அவனியெங்கும் வழங்க முடியும் என்பது எமது நம்பிக்கை. இதனை அடையும் முயற்சியாக இந்த இந்து மாநாடு முன்னெடுக்கப்படவது பெருமைக்கும் பாராட்டுக்குமுரியது.

எமது தேசிய கல்வியிற் கல்லூரியில் பயின்று கொண்டிருக்கும் எதிர் காலச் சிற்பிகளாகிய ஆசிரிய மாணவர்கள் இந்து தர்மத்தை, இந்து ஆசாரங்களை நெறிமுறைகளை அறிந்து ஒழுகி அடுத்த சந்ததியினருக்கும் ஊட்டி உரமளிப்பதற்கு இம்மாநாடு வித்திட்டு நிற்கின்றது. இந்த வகையில் இம்மாநாடு எதிர்காலச் சமூக மேம்பாட்டிற்கும், விளிப்புணர்வுக்கும் முதன்மையும் முக்கியத்துவமுமானதாக அமையும் என்பது எனது நம்பிக்கை.

இம்மாநாடு சிறப்புற அமையவும், அதன் நோக்கத்தை இனிடே எய்தவும் இறையாசி வேண்டி வாழ்த்துகிறேன்.

நன்றி.

மனநிலை உத்திரத்தைவு...

திருப்பாபாமேஸ்வரன், இணைப்பாளர், (கல்வி, வதேகக்)

எமது சமயம் பல தனித்துவங்களையும் பாரம்பரியத்தையும் தொன்மையையும் சிறப்புக்களையும் கொண்டது. இந்து சமயம் எல்லாச் சமயங்களிலும் உள்ள நல்ல கொள்கைகள் அனைத்தையும் ஏற்றுக் கொள்கின்றது. எந்த ஒரு சமயத்தையும் ஏற்று உடன்பட்டுத் தழுவிக் கொள்கின்றது மனித குலத்திற்கும் மனித இயற்கைக்கும் அனைத்துவல்கிற்கும் இனிய சமயாக அது திகழ்கின்றது.

கடவுள் பல வடிவங்களில் வணங்கப்படுகின்றார் எனவும் பல்வகை நாமங்களில் உச்சரிக்கப்படுகின்றார் என்பதையும் கூறினாலும், அவர் ஒருவரே என்பதை இந்துமதம் வலியுறுத்துகின்றது. இவ்வாறு பலவகைக் கோட்பாடுகளையும் தத்துவங்களையும் கொண்டுள்ள எமது சமயம் கலாச்சாரத்தையும் ஆண்மீக சிந்தனைகளையும் வளர்த்தெடுப்பதில் பங்களிக்க வேண்டும் என்பதோடு இக்கல்லூரி மட்ட இந்து மாநாடு சிறப்பாகவும் வெற்றிகரமாகவும் அனைய எம் பெருமானின் திரு நாமத்தில் வாழ்த்துகின்றேன்.

“ஓம் சிவாயநம்”

திருக்கவர்ணராஜா, இணைப்பாளர் (நிதிநிர்வாகம், வதேகக்)

“புலன்களால் நூகர்ந்து உள்ளத்தில் இருத்தி
பகுத்தாய்ந்து தெளிவறுவது கல்வி....”

“புலன்களால் நூகர்ந்து உள்ளத்தால் உணர்ந்து
அனுபவித்து உறவில் சங்கமிப்பது தெய்வீகம்”

கல்வியினையும் தெய்வீகத்தையும் இரண்டிறக் கலந்து இவ்வுலகுயிய வழிகாட்டிய இந்து மதத்தின் தொன்மை, பெருமைகளை எடுத்தியியப் பிருப்பது இந்த இந்து மாநாடு. அதன் நோக்கும் இலக்கும் இனிதே எய்தப் பெற இறையருள் இறைஞ்சி வாழ்த்தி நிற்கின்றேன்.

“அன்பு உலகை ஆளட்டும் அனைவரும் அக மகிழ்ந்து வாழ்டும்”

நன்றி

மலரி முகம்

மலராசிரியர் திரு.போசத்தியநாதன் (விரிவுரையாளர் வ.தே.கக.)

அருகிக் கொண்டு செல்லும் மனித விழுமியங்களையும் ஒழுக்கங்களையும் மீளமைப்பதிலும் கீரைமய்ப்பதிலும் மதங்கள் வரலாற்று ரீதியாகப் பெரும்பள்ளியாற்றி வந்துள்ளன. இன்றும் எம் மண்ணில் இத்தேவை மிகவும் வேண்டியிருக்கின்றது. இதனால் பொறுப்புள்ள நிறுவனங்கள் இப் பணியைச் செய்ய முன்வரவேண்டும், செயலை முன்னெடுத்து நடைமுறைப்படுத்தத் துணிவு கொள்ள வேண்டும். இவ்வகையில் வவுனியா தேசிய கல்வியியல் கல்லூரி தனது ஆசிரியப் பணியூர்க் கீப்பணியினை நிறைவேற்ற வேண்டும் என அவாக்கொண்டு இன்று கல்லூரியிட்டத்தில் முதன்முதலாக ஒரு இந்து மாநாட்டை நடாத்துகின்றது.

இந்த இந்துமாநாடு பற்றிய சிந்தனை எமது கல்லூரியின் பிராதிபதி அவர்களின் சிந்தனையில் நீண்ட காலமாகக் கருக்கொண்டிருந்தது. அவரின் உந்துதலாலும் வழிகாட்டலாலும் இன்று இம்மாநாடு பிரசவமாகின்றது. எந்த நோக்கத்துடன், என்ன எதிர்பார்ப்புடன் இம்மாநாடு ஆரம்பிக்கப்பட்டதோ அவற்றை நிறைவேற்றும் போது, அவற்றின் தாக்கம் எமது சமூகத்தில் வெளிப்படும் போது இம் மாநாட்டு முயற்சியாளர்கள் யாவருமே மகிழ்ச்சியடைவர்.

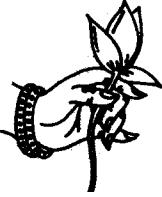
இம்மாநாட்டின் நோக்கத்தை அடிப்படையாகக் கொண்டு வெளிவரும் இச் சிறப்பு மன் அதற்கேற்ற வகையில் ஆக்கங்களையும் தாங்கி வெளிவருகிறது. அதாவது ஆய்வாளர்களதும், கல்விக் கல்லூரி ஆசிரிய மாணவர்கள் சிலரதும் ஆக்கங்களையும் இம்மலர் தாங்கியுள்ளது. இன்னும் மாநாடு பற்றிய சில விபரங்களையும் இம் மலரில் காணலாம்.

இம்மலர் சிறப்புப் பலர் உடையத்துள்ளனர். பலர் ஆலோசனையும் வழிகாட்டலும் செய்துள்ளனர். மலரை மாண்பும் செய்ய ஆசியுரையையும் வாழ்த்துரையையும் தந்தவர்களை நாம் மதிக்கிறோம். குறைந்த காலத்தில் ஆகக் கூடிய வகையில் திறம் பட மலரிலிலென் பதிப்பக்கத்தினர் இம்மலரினைப் பதித்துத் தந்துள்ளனர். இவர்கள் யாவரும் நன்றிக் குரியவர்கள்.

இம்மாநாட்டின் இலக்கினை வெளிப்படுத்தி வெளிவரும் இம்மலர், ஏதோ வொருவகையில் இதனை வாசிப்பவர்களிடையே, கருத்துக்களை உள்வாங்குபவர்களிடையே ஒரு சிந்தனை மாற்றத்தையும் சிந்தனை ஏற்றத்தையும் ஏற்படுத்துமாயின் அதுவே இம்மலரின் வெற்றியாகும். அந்தச் சிறு வெற்றியை எதிர்பார்த்து விடைபெறுகின்றேன்.

நன்றி.

நெடு மாநாட்டுன் ஓராகிகம்

திருச்சதாசிவம் பவானந்தன் விரிவுனரயானர், (போசகர், இந்துமாமன்றம் வ.தேககல்லூரி) —

எமது தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியானது சமூக கலாசார பாரம்பரிய அடையாளங்களுடன் கூடிய வினைத்திறன் மிக்க ஆசிரியர்களை சமூகத்திற்கு வழங்கும் உண்ணத் பணியினை மேற்கொண்டு வருகிறது.

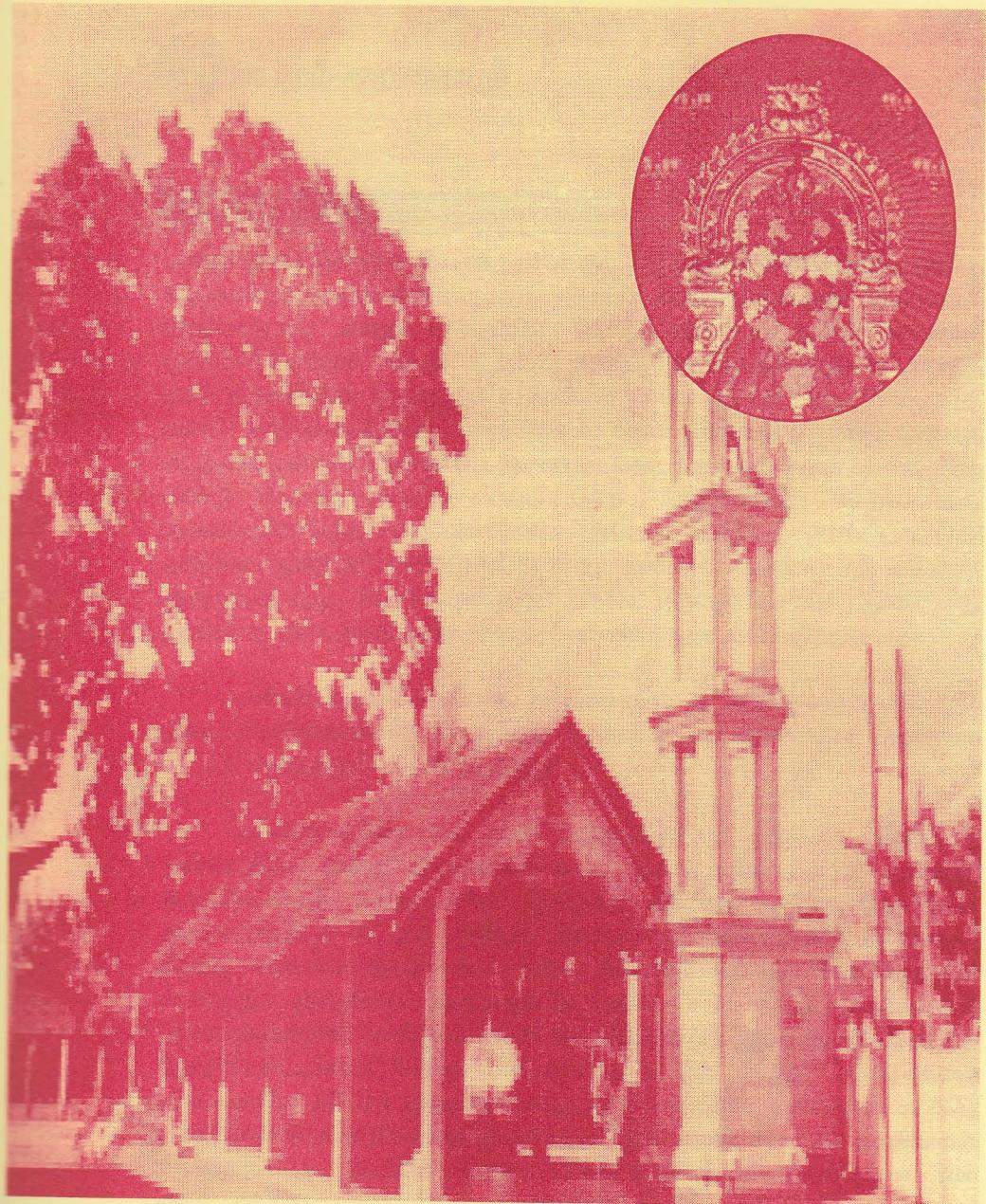
“ஒரு சமூகத்தின் உண்ணத் வளர்ச்சியில் பங்கெடுத்துக் கொள்பவர்களில் ஆசிரியர்களது பணியே அளப்பியது” என்பதற்கிணங்க ஆசிரியர்கள் தமது இனத்திற்கே உரித்தான கலை கலாசார பண்பாட்டு அம்சங்களுடன் முன்மாதிரியாகத் திகழ்ந்து தமது இளைய தலைமுறையினருக்கு கல்வியினுடாக கடத்துதல் வேண்டும் என்ற கூற்றுக்கு அமைவாக கல்லூரியின் பீடாதிபதி திரு.க.ஹீனாட் அவர்களின் ஆலோசனை வழிகாட்டுவதுக்கு அமைவாகவும் உப பீடாதிபதிகள், இனைப்பாளர்கள், கல்வியியலாளர்கள், ஆசிரிய மாணவர்கள், கல்விசாரங்களியர்கள் போன்றோரின் ஒத்துழைப்புடன் கல்வியியற் கல்லூரியின் இந்துமாமன்றம் இதனை நடாத்துகின்றது.

இம்மாநாடானது பல்வேறு நோக்கங்களை அடிப்படையாகக் கொண்டுள்ளது. அவையாவன

- 1) இந்து சமய பண்பாட்டுச் சாயலைக் கொண்ட ஒரு விழாவினை நடாத்துதல், இதன் மூலம் பக்தி உணர்வினையும், ஆன்மீக சிந்தனையினையும் ஏற்படுத்தி இறைநம்பிக்கை, மனித நேயப் பண்புகளுடன் கூடிய மானிச சமூகத்தினைத் தோற்றுவித்தல்.
- 2) சைவ சமயிகளின் வாழ்வியலில் திருமுறைகள் பெறும் முக்கியத்துவத்தினை உணரச் செய்தலும் அதனை விதிமுறைப்படி பண்ணோடு பாடுதலும் இறைவனின் அருட்செயல்களை அறிந்து இறைவன் பால் பக்தி உணர்வினை வழுவுமையச் செய்தலும் மன அமைதியினையும் ஏற்படுத்தும் சாதனம் என்பதை உணரச் செய்தல்.
- 3) பாடசாலைகள், உயர்கல்லூரிகள், சமூகம் போன்றவற்றுக்கிடையே தொடர்புகளை ஏற்படுத்தி மாணவர்கள், ஆசிரியர்கள், கல்விமான்கள், பெற்றோர்கள் மத்தியில் சமரச நோக்கினைத் தோற்றுவித்தல்.
- 4) சமய பண்பாடு பழக்க வழக்கங்களுடன் வாழ்ந்து வழிகாட்டி நிற்கும் பிரதேச இந்துப் பெரியோர்களை முதன்மைப்படுத்திக் கொள்விப்பதன் மூலம் இளைய தலைமுறையினருக்கும் இந்துபண்பாட்டுடன் வாழ வேண்டும் என்ற உணர்வினை ஏற்படுத்தல்.
- 5) இந்து சமய வாழ்வியல் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள் போன்றவற்றில் பின்பற்றப்படும் கிரியை முறைகளும் அவற்றிற்கான விளக்கத் தினையும் அறிவினையும் ஏற்படுத்துவதோடு விதிப்படி கிரியைகளை செய்ய ஊக்குவித்தல் போன்ற நோக்கங்களை அடையச் செய்யும் பொருட்டு பல்வேறு மட்டங்களில் ஆலோசனைகளையும், ஆதாவினையும் பற்று இம்மாநாடு 2007.09.28 ஆம் திங்கி அன்று நடாத்தப்படுகின்றது.

நன்றி

வவுனியா தேசிய கல்வயியற் கல்லூரி,
நடாத்தும் இந்துமாநாடு சிறப்புற நடைபெற தூர்க்கை அம்மனின்
அருள் வேண்டி வாழ்த்துகின்றோம்.

தூர்க்கை அம்மன்
ஆலய பரிபாலனைபையினரும்.
அடியார்களும் ஸ்ரீநகர். வவுனியா.

சமயம் அறிகையும்

சமயம் பற்றிய கல்வியல் தொகுது

மனித இருப்பினோடும் இயக்கத்தினோடும் எழுந்த தொன்மையான அறிகை வடிவமாகச் சமயம் மேலெழுந்தது வியப்பு மனவெழுச்சிக்கும், நம்பிக்கை மேலோங்கல் என்ற உளவியற் செயற்பாடுகளுக்குமிருந்து, நல்லனவற்றை நிலை நிறுத்த சமய உணர்வுகள் சமூகத்தின் உளவியல் தளங்களாயின. வரன் முறையான கல்வி ஒழுங்கமைப்பின் வளர்ச்சிக்கும் வரன் முறையான சமய அறிவுக் கட்டுமான வளர்ச்சிக்குமிடையே இணைந்த தொடர்புகளைச் சமூக வரலாற்றிலே கண்டு கொள்ளமுடியும். சமயம் பற்றிய அறிகையை மேற்கொண்ட அண்மைக்காலத்து ஆய்வாளராகிய றுடோல் ஓட்டோ (RUDOLF OTTO) அதனை “ஸிரிப்பு” (NUMINOUS) என்ற எண்ணக்கருவினால் விளக்கினார். ஆற்றலுடையது. கவர்ச்சியடையது அச்சம் தருவது அறியத் தூண்டுவது ஆகிய உள்ளடக்கங்களை அந்த எண்ணக்கரு உட்பொதிந்துள்ளது.

மனிதரிடத்துக் காணப்பட்ட ஆற்றாமையும், மட்டுப்பாடுகளும், விநோதம் மிக்க மியாற்றல்களைத் தேடலுக்கு உள்ளாக்கிய அறிகையின் வடிவமாக சமயம் சமூகத்தில் மீண்டெழுந்தது.

கல்விநோக்கிலே சமயத்தை அனுகியவர்கள் தத்தமது கருத்தியல் தளங்களிலே நின்று தருக்கங்களையும், முன்மொழிவுகளையும் தந்தனர். இலட்சியவாதக் கருத்தியலில் முகிழ்தத் கிரேக்கச் சிந்தனையாளர்கள் சமயம் பற்றியும் கடவுள் பற்றியும் பின்வருமாறு விளக்குகின்றனர். “மனிதர் சிறந்த வினைப்பாடுகளையோ நல்ல செயல்களையோ மேற்கொள்ளும் பொழுது, நித்தியப் பொருளுடன் தாம் சங்கமித்து நிற்பதாகக் கொள்ளுகின்றனர். மனிதரின் வாழ்க்கை கைமுகம் என்ற குகையினுள் அமைந்த தோற்றப்பாட்டினைக் கொண்டுள்ளமையால் உலகு கடந்த வெளிச்சத்தை அவர்களாலே தரிசிக்க முடியாதுள்ளது. நித்திய ஒளியின் நிழல்களை மட்டுமே அவர்களினாற் கண்டுகொள்ள முடிகின்றது.” இவ்வாறாக காலமும் நித்தியமும், தோற்றமும் உறுநடப்பும் பற்றிய பிளேட்டோவின் அவதானிப்புகள் பின் வந்த சிந்தனையாளர்களிடத்துச் செல்வாக்குகளை ஏற்படுத்தின.

அரிஸ்டோட்டிலின் பார்வையில் இறைவன் தூயவடிவமாகவும், இறுதிக் காரணியாகவும், அனைத்தையும் இயக்குபவராகவும் காணப்பட்டார். ஆய்வு நோக்கில் முகிழ்தத் கிரேக்கச் சிந்தனைகள் பின் வந்த புலமை நிலைப்பட்ட அறிகையிலே செல்வாக்குகளை ஏற்படுத்தலாயின.

அறிவற்ற நித்தியப் பொருள் என்ற அறிகை வடிவம், மனச்சுகத்துக்கு இட்டுச் சென்றது. முதாதையர் வழிபாடு, குலக்குறி வழிபாடு, என்ற தொன்மையான அகவயமான அறிகை வேர்களை அடிப்படையாகக் கொண்டு சமயம் மேலாழுச்சி கொள்ளலாயிற்று. அந்த வேர்களிலிருந்து செழுமையும் செம்மையும் பெற்ற சமயச் சிந்தனைகள் படிமலர்ச்சி கொள்வதற்குக் கல்விச் செயற்பாடுகளின் வளர்ச்சிகள் தொடர்ச்சியான பங்களிப்பை வழங்கின.

சமூக வளர்ச்சியின் போது செயற்பாடுகளை ஒழுங்கமைப்பதற்கும், சமூகக்கட்டுப்பாடுகளை ஏற்படுத்துவதற்குமுரிய ஆற்றல் மிக்க பொருளாக சமயம் இடம் பெற்ற தொடங்கியது. சமய மொழி “அதிக நம்பிக்கைக்குரிய” மொழியாக நிலைமாற்றம் செய்யப்பட்டது. கல்வியியலில் சமய மொழி என்ற பொருள் அண்மைக்காலமாக விரிவான ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தப்பட்டு வருகின்றது. மனிதரது காரணங்காணும் செயற்பாடுகள் கடவுளை எட்ட முடியாத நிலையிலிருப்பதை சமயக் கல்வியியலாளர் கட்டிக்காட்டத் தொடங்கினார். இந்திலையில் காரணங்காணலைவிட்டு சவால் விடுக்கமுடியாத நம்பிக்கையை முன்மொழியும் அடிநிலைவாதம் (*Foundationalism*) வளர்ச்சியடையத் தொடங்கிய அறிகை நிகழ்ச்சி ஏற்பட்டது. இதன் தொடர்பில் “நம்பிக்கையை மீப்பாய்ச்சலுக்கு உட்படுத்துதல்” என்ற முன் மொழிவை கல்வியியலாளரும் மெய்யியலாளருமாகிய கிர்கேகார்ட் (Kierkegaard) முன்மொழிந்தார்.

சமய மொழி சாதாரணமான பரிசோதனை மொழியில் இருந்து வேறுபடுதலை ஜூரினம்சே (Ramsey) என்பார் இரண்டு எண்ணக்கருக்களால் விளக்கலாளார். அவை “மாதிரிகை” (Models) தகுதியேற்பு (Qualifiers) என்பவையாகும். ஏனையவற்றிலிருந்து கடவுளை வேறுபடுத்தும் அறிகைச் செயற்பாடு “மாதிரிகை” என்பதாற் புலப்படுத்தப்படும். கடவுளை நித்தியப் பொருளாகவும், பூரணத்துவம் பொருளாகவும் மொழிதல் “தகுதியேற்றல்” எண்ணக்கருவாற் கூட்டப்படுகின்றது.

கடவுள் நிலைப்பாட்டை நிறுவும் அறிகை முறையாக உலக சமயங்கள் அனைத்திலும் அப்புதங்கள் அல்லது அருமையான நிகழ்ச்சிகள் காணப்படுகின்றன. ஆயினும் இந்த அருமையான நிகழ்ச்சிகள் சாதாரணமான காரணங்காணற் செயற்பாடுகளுக்கும் விஞ்ஞான விளக்கங்களுக்கும் அப்பாற்பட்டவையாக அமைகின்றன. கிழும் (Hume) இந்த அரிய நிகழ்ச்சிகளுக்கு விளக்கம் தரும் பொழுது அவை பொதுவான இயற்கை விதிகளை மீறி நிகழ்பவை என்று குறிப்பிட்டுள்ளார். மிகப் பெரும்பாலான நிகழ்ச்சிகள் உற்று நோக்கப்பட்டே இயற்கை விதிகள் உருவாக்கப்படுகின்றன. ஆனால் அரிய நிகழ்ச்சிகள் அல்லது அருஞ்செயல்கள் உற்றுநோக்கப்பட்ட நிகழ்ச்சிகள் என்ற செயற்பாடுகளுக்குள் பெறாதவையாகக் காணப்படுகின்றன. மனித மனத்தால் அவற்றை விளங்கிக் கொள்ளப்பட முடியாத மட்டுப்பாடு காணப்படுவதாக சமய அறிகையிலே குறிப்பிடப்படுகின்றது.

சமய அறிகையில் தீங்குகள், பொல்லாப்புக்கள் (Evils) பற்றிய எண்ணக்கருக்களும் முன்னிலைப்பாடு கொள்கின்றன. வடிவங்களின் பூரணத்துவம் பெறாத பிரதிகளாகவோ (*imperfect copies*) தீமைகள் கூட்டிக்காட்டப்படுகின்றன. தீங்கு என்பது நல்லதற்கு எதிரானது அன்று எனவும், நல்லதன் பற்றாக்குறை அல்லது நிராகரிப்பு எனவும் பிளேட்டோவின் சிந்தனை மரபு வழி வந்த புனித அகஸ்தீன் குறிப்பிட்டுள்ளார். மனிதத்துவத்தின் வீழ்ச்சியே தீங்காக உருவெடுக்கின்றது என்று மேலும் விளக்கப்படுகின்றது.

சமூக அறிகை நிலையிலே சமயத்தை நோக்கிய எமில்துர்க்கைம் சமூகத்தினுள்ளே, பினைப்பை ஏற்படுத்தும் விசையை அது உட்பொதிந்திருப்பதாகக் குறிப்பிட்டார்.

சமயம் இருதயமற்ற உலகின் இருதயமாக இருத்தலைக் கால்மார்க்ஸ் ஒரு சமயம் கட்டிக்காட்டினார். உணர்வு அற்ற சூழ்மைவில் அது உணர்வோட்டாக இருத்தலை மேலும் அவர் விளக்கினார். இன்றிலையில் அது உணர்வகளை மயக்கிவிடும் வலிமை கொண்டிருந்தலையும் விபரிப்புக்கு உள்ளாக்கினார். (Contribution to the critique of Hegel's philosophy of right)

உள்பகுப்புக்கண்ணேர்ட்டத்திலே சமயத்தை அனுகிய சிக்மண்ட் பிராய்ட் அதனை ஒரு விணோதமான தோற்றுமாக, விரி முகிழ்பாக (Fantasy) ச்சித்திரித்தார், குற்றவணர்வுகளில் இருந்து தப்புவதற்குரிய உபாயமாக அது அமைந்திருத்தலைச் சுட்டிக்காட்டினார். குழந்தை தனது பாதுகாப்புக்கு வளர்ந்தோரை நம்பியிருத்தல் போன்று வளர்ந்தோர் தமது பாதுகாப்புக்குக் கடவுளை நாடுகின்றனர். இயற்கையின் பயமுறுத்தல்களுக்குரிய பாதுகாப்பையும், மன இத்தையும் அது பரவவிடுகின்றது என்பது உள்பகுப்பியலாளரின் கருத்து

நனவிலி மனத்திலே புதைந்துள்ள “தொல்வகைகள்” (Arche types) அதாவது, குறியீட்டுப் படிமங்களின் ஆக்கம் கடவுள் மீது நம்பிக்கை கொள்வதற்கான எண்ணங்களை வலுவூட்டி வருவதாக பிராய்ட்டின் மரபில் வந்த கார்ல் யுங் விளக்கினார்.

சமயம் பற்றியும் கடவுள் பற்றியும் விளக்க வந்த அறிகை நடவடிக்கைகள் ஆண்மாவும் உடலும் என்ற வேறுபாட்டை முன்னிடுத்தன. மனத்தின் உள்ளர்ந்தமாக அமையும் அகவய நோக்கைப் பூர்க்கணித்து இறை அனுபவங்களைத் தரிசிக்க முடியாதென்றும், பூரவயப்படுத்தல் அதனிற் சிதைவை ஏற்படுத்திவிடுமென்றும் கருத்துக் கோப்புக்கள் மொழியப்பட்டன.

மனிதனுடைய அறிவு அதன் வகைப்பாடு மற்றும் அதன் வரையறைகள் பற்றி விளக்க வந்த காண்ட் திறனாய்வு மெய்யியல் மற்றும் திறனாய்வு அறிகைக்கு அகன்ற வழியமைத்தார். சமயச் செயற்பாடுகளை அறம் சார்ந்த வரையறைக்குள் அவர் கொண்டுவெந்தார். இவற்றின் அடிப்படையாக அவர் விளக்கிய “இணைப்புச் செறிவு” (UNITY) என்ற எண்ணக்கருவை கெகல் மேலும் மேம்படுத்தமுயன்றார். சமூகமும், பண்பாடும், அரசியல் முன்னேற்றமும் என்ற உலக இயக்கங்கள் மாற்றமுறா நித்தியித்தின் வெளிப்பாடுகள் என்பது அவருடைய கருத்து. கெகலின் இந்த அறிகை ஆழந்த அனுபவங்களை உட்பொதிந்த மனித வாழ்க்கைக்குப் பொருந்தக் கூடியது அன்று என இருப்பியல் சிந்தனையாளராகிய கிர்கேகார்ட் மறுதலித்தார். கெகலின் அறிகை வடிவத்தை பேர்டன் ரஸல், மற்றும் மூர் முதலான தருக்கப் புலன்றிவாதச் சிந்தனையாளர்களும் மறுதலிப்புக்கு உள்ளாக்கினர். சமயம் சம்பந்தமான மொழியையும் கருத்துக்களையும், உண்மை என்ற எண்ணக்கருவையும் அவர்கள் திறனாய்வுக்கு உட்படுத்தினர்.

இந்துப்பாரம்பரியத்திலே கடவுள் என்பது எங்கும் வியாபித்த பொருளாக அறிகைப் படுத்தப்பட்டுள்ளது. நித்திய பொருள்களாக இறையும் ஆண்மாவும் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. சைவசித்தாந்தம் பதி, பக, பாசம், ஆகியவற்றை அநாதியான நித்தியப் பொருள்களாகக் கொண்டு அவற்றுக்குரிய தருக்கங்களை முன்மொழிந்துள்ளன. ஆண்மாவின் மீன்பிறப்பு என்பது இந்து சமயத்தின் மேலோங்கிய எண்ணக்கருவாகவுள்ளது. இறைவனையும் ஆண்மாவையும் ஒருமைப்படுத்தல் மற்றும் இருமைப்படுத்தல் என்ற அறிகை முறைமை கிட்டு சமயச் சிந்தனைகளில் வளர்ச்சி பெற்றுவந்துள்ளது.

மணிதரின் புலன்கள் கடந்த நிலையில் சமயத்தை விளக்குதல் அனைத்துச் சமயங்களுக்குரிய பொதுவான அறிகை முறைமையாகக் காணப்படுகின்றது. கடவுள் பற்றிய விளக்கத்தைத் தனிச்சிறப்பு வாய்ந்த தருக்கத்தினாற் கட்டமைப்புச் செய்தலும் அனைத்துச் சமயங்களுக்குமுரிய பொதுப்பணி எனக் கருதப்படுகின்றது.

கடவுள் மற்றும் சமயம் பற்றிய அறிகையில் மாயவித்தைகளும் சடங்குகளும் தொன்மங்களும் முக்கியத்துவங்களாகப்படுகின்றன. மாயவித்தைகளின் தோல்வியில் சமயங்கள் எழுச்சி பெறத் தொடங்கின. சடங்குகளின் வரலாற்றுக்கும் சமய வரலாற்றுக்குமிடையே நேரிய இணைப்புக்கள் காணப்படுகின்றன. தொன்மங்கள் சமய எழுச்சியை வளருட்டியும் வலுப்படுத்தியும் வந்துள்ளன.

சமூகவியல் ஆய்வாளர்கள் சமூக இருப்புக்கும் வர்க்க இருப்புக்கும் சமயத்துக்குமுள்ள தொடர்புகளை விரிவான ஆய்வுகளுக்கு உட்படுத்தி வருகின்றனர். சமயங்கள் நிறுவனமாக்கப்படும் பொழுது எழும் சமூகக் கோலங்களும் சமூகத் தொடர்புகளும் அவர்களால் நோக்கப்படுகின்றன. உளவியல், சமூகவியல், மெய்யியல், ஒழுக்கவியல், மற்றும் கற்பித்தலியல் ஆகியவற்றின் ஒன்றிணைந்த தளத்தில் நின்று கல்வியியல் சமயத்தை நோக்குகின்றது. கல்வியியல் ஓர் அணுகுமுறையை மட்டும் கொண்டதன்று பல்வேறு கருத்தியல்கள் கல்வியியலில் ஊடுருவி நிற்றலை திறனாய்வுடன் நோக்க வேண்டியுள்ளது. ■

துணைநூல்கள்

1. Bertrand Runnel (1995)
The Analysis of Mind, London, Rout ledge.
2. Brutnton pant (1997)
The spiritul crisis of man, London Rider company.
3. James, E.O (1964)
The History of Religion London: The English, Universities Press
4. Swami Vipulananda (1992)
Ancient thought for modern man, Madras, Sri ramakrishna Math

பீப் ரங்வாழ்வுக்கு தீருமுறைகளே பெருமறையாகும்

திருமுறைகளும் பெருமறைகளே. முறை என்பதற்கும் பொருள்கள் பல உண்டு. ஒழுக்கம், ஒழுக்கத்துடன் கூடிய உறவு, தொடர்கள்பன் போன்ற கருத்துக்கள் முறைக்குண்டு. மறை என்பது வேதத்திற்கே பொதுவாகச் சொல்வர். ஆனால் இரகசியம் என்ற பொருளமைந்த தேவ வாக்கையும் வேதம் என்பர். நான்கு வேதமும் இத்தன்மையானதே. மந்திரம் என்பதே வேதம். இறைவன் அருளியது பெருமறை. இறைவன் அடியெடுத்துக் கொடுக்க நாயன்மார்கள் பாடிய பாமாலைகள் தமிழ்மறையாகும்.

திருமுறை கண்டாராம்.

திருமுறைகளின் மற்றைய அம்சங்களை ஆராய்வதற்கு முன்னர் திருமுறைகளை ஆராய்வது நன்மைபயக்கும். பொல்லாப்பிள்ளையாரை நம்பியாண்டார்நம்பி வழிபட்டவரலாறு யாவரும் அறிந்ததே. ஆதி சைவக்குடும்பத்தில் பிறந்த குழந்தை தந்தையின் கட்டளைக் கிணங்க பிள்ளையாருக்குப் பூசனைசெய்து நிவேதித்த படையலை பிள்ளையார் உண்ணாது கண்ட நிலையில் தன் தலையைக் கல்லில் மோதப் போன சமயத்தில் “நம்பி பொறு”என்று தடுத்த பெருமான் படையலை உண்டது மாத்திரமன்றி நம்பியாண்டார் நம்பி என்ற திருநாமத்தையும் வழங்கி சகல கலைகளையும் ஒதுவித்து அருளியதனால் திருவிரட்டை மணிமாலை எனும்பாகரத்தை நம்பியாண்டார் நம்பி பிள்ளையார் மீது பாடனார்.

இதையறிந்த இராசராசசோழன், நம்பியையும் தும்பிக்கையானையும் வணங்கி, மூவர்தமிழும் திருத்தொண்டத்தொகை வரலாறும் இவ்வுலகில் பாராயணம் செய்யப்பட வேண்டும் என்றாலும், பிள்ளையாரின் அருளின்படி தில்லை சென்று, மூவரையும் உலா வரச் செய்து, இக்காலத்துக்குரியனவான திருமுறைகளை நம்பி வகுத்தும் தொகுத்தும் அருளினார்கள் என்பது திருமுறை கண்ட பூராண வரலாற்றின்படி தெளிவாகின்றது. நம்பியாண்டார் நம்பி வகுக்க முன்னரே ஏழு திருமுறைகளாக இவை அமைக்கப் பெற்றிருந்தன என்பதும், அவற்றையே இவர் சீர் செய்தனர் என்று உணரலாம். திருஞானசம்பந்தார் பாடிய தேவாரங்கள்யாவும் அவருடன் தலமாத்திரை சென்ற ஆடியார்கள் எழுதியும் பாடியும் வந்தனரென்பது வரலாறு. தெய்வப்புலவர் திருவள்ளுவர் தாம் சொல்ல வந்த ஒவ்வொரு பொருளையும் பத்துப்பத்துக் குறுப்பாக்களால் விளக்கியது போன்று சம்பந்தரும், மற்றும் நாயன்மார்களும் பத்துப்பாக்களைக் கொண்டே ஒரு பதிகமாக ஆக்கியுள்ளார்கள். “உயிராவணமிருந்து உற்று நோக்கி உள்ளக்கிழியின் உருவெழுதி,

உயிராவணங் செய்திட்டு உன்கைத்தந்தார் உணரப்படுவாரோடு ஒட்டி வாழ்தி” என்ற வண்ணம் இறைவனை இடையறாது முறையாக நினைத்து உருகிய பேரறிவே தேவார பாகுரங்களாக மினிரந்தது எனலாம்.

“தோடுடைய செவியன்” என்று தான் கண்ட காட்சியின் மாட்சியைச் சாட்சியாக உணர்ந்து தெளிந்து உருக்கம் பெருகிய நிலையில் “எனதுரை தனதுரையாக” என்று குறிப்பிடுவதால், பெருமானே தன் வாக்குக்கு நோக்கம் கற்பித்தார் என்ற உணர்வில் ஒவ்வொரு இறுதிப் பதிகத்திலும் “காழிமாநகர் வாழிசம்பந்தன் வீழுழிழலை மேல் தாழும் மொழிகளே” என்று தன் முத்திரையையும் பதித்து உணர்த்துவதால் தெளியலாம். “பன்னிய செந்தமிழ் மாலை பாடுவித்தென் சிந்தைமயக்கறுத்த திருவருளினானை” என்று நாவுக்கரசு அடிகளாரும் கூறும் மொழிகளாலும், நம்பியாருராக்கு “பித்தா” என்றும் “தில்லை வாழ் அந்தணர்க்கும் அடியார்க்கும் அடியேன்” என்று அடியெடுத்துக் கொடுத்து, “எனக்கு அர்ச்சனை பாட்டேயாகும்” என்று கூறி பாடுவித்த பெருமான் சுந்தரர் தோழரானார். சேக்கிழாருக்கும் “உலகெலாம்” என அடியெடுத்துக் கொடுத்தார். சேக்கிழாரே திருவருட் செல்வர்களையும், தொகையடியார்களையும் எமக்குக் காட்டினார்கள். இதனாலேயே இத்திருமுறைகளை வேத சிவாகமங்களைப் போன்று இறைவனருளிய மறைகளாகவே போற்றும் பண்பு அன்றிலிருந்து முறையாக கைக் கொள்ளப்பட்டுவருகின்றது. வேதங்களை “எழுதாக்கிளவி” எனவும் திருமுறைகளை “எழுதுமறை” எனவும் கொண்டனர்.

“வண்டமிழால் எழுதுமறை மொழிந்தபிரான்” என்று சம்பந்தரைப் பெரியபுராணம் போற்றுகின்றது. ஸற்றில் பதிகத்தின் வேறாகத் திருக்கடைக்காப்பு அடங்கியிருந்தலையும் காணலாம். சம்பந்தர் பாடியவை ஒன்று, இரண்டு, மூன்று என்றும் அப்பர் அடிகளுடையதை நான்கு ஜெந்து ஆழிலும் சுந்தரருடையதை ஏழு என்று முன்பிருந்தபடியே தொகுத்து மனிவாசகருடையதை எட்டாகவும், திரு மாளிகைத்தேவர் முதலிய ஒன்பதின் மருடையவை ஒன் பதாந் திருமுறை யாகவும் திருமூலருடையது பத் தாந் திருமுறையாகவும் திருவாலவாயுடையார், காரைக்கால் அம்மையார், ஜயாகள் காடவர்கோன், சேரமான் பெருமான், நக்கீரதேவர், கல்லாடதேவர், கபிலதேவர், பரணதேவர், இளம் பெருமானாடிகள், அதிராவடிகள், பட்டினத்து அடிகள், நம்பியாண்டர் நம்பி பதினேராம் திருமுறைகள் வரையும் நம்பியாண்டார் நம்பியே தொகுத்தார் என அறியமுடிகின்றது. இக்காலத்துக்குப் பின்னர் சேக்கிழார் பெரியபுராணம் பன்னிரண்டாம் திருமுறையாகச் சேர்க்கப் பட்டது. முதல் மூன்று தேவார முதலிகளுள், வயது முதிர்ந்த திருநாவக்கரசர் இருந்தபோதும் சம்பந்தப் பின்னையார் திருநல்லூர்ப் பெருமணத்தில், அடியவர் கூட்டத்தினரோடு பெருஞ் சோதியிற் புகுந்த பின்பே, நாவக்கரசர் திருப்புகலுாரில் தண்ணரிய சிவானந்த ஞானவடிவேயாகி அண்ணலார்சேவடிக் கீழ் எய்தி இன்பற்றார் என்பது பெரியபுராணம். அதனால் சம்பந்தருடையது முதலாவதாக வகுக்கப் பெற்றது.

திருவிசைப்பா திருப்பல்லாண்டு பாடியவர்கள் ஒன்பது அடியவர்கள் எனவே பன்னிருதிருமுறைகளிலும் பெரிய புராணத்தையும் சேர்த்து இருபத்தியேழு திருவருட் செல்வர்களால் பாடப் பெற்றுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இருபத்தியேழு நட்சத்திரங்கள் பன்னிரண்டு இராசிகளுக்கும் அடங்கியது போன்று இருபத்தியேழு அடியவர்களுடைய பாகுரங்கள் பன்னிரண்டு திருமுறைகளாக வகுக்கப்பட்டதும் சிறப்பே. நம்பியாண்டார் நம்பி காலத்திற்கும் சேக்கிழார் காலத்திற்கும் இடைப்பட்ட காலத்திலேயே பதினேராந் திருமுறை வகுக்கப்பட்டிருக்கலாமென்றும் கருதுகிடமுண்டு. நம்பியாண்டார் நம்பி காலத்தின் பின் வந்த அருளாளர் பாகுரங்களும் ஒன்பதாந் திருமுறையில் அடங்கி இருந்தலால் இப்படிக்கருத வேண்டியுள்ளது. சசான மந்திரம் முதல் பஞ்சப் பின்துமாநாடு 2007 -6-

பிரமமந்திரங்களுடன் ஆறுசடங்க மந்திரங்களும் சேர்த்து பதினொரு சம்மிதா வந்திரங்களுக்கேற்ப திருமுறைகளும் பகுக்கப்பட்டதாகக் கூறுவர்.

“மந்திரங்கள் ஏழுகோடி ஆண்தினால்

அந்த முறைகள் ஏழாக எடுத்துமைத்து

பந்தமுறு மந்திரங்கள் பதினொன்றானதினால்

வந்தமுறை நான்கினொடு முறை பதினொன்றாக்கினார்”

என்று திருமுறை கண்ட புராணம் கூறுகின்றது. திருமுறைக்கு ஆதிபெயர் தேவாரமே. பண்ணியும் கொண்டனர். மூவர் திருமுறைகளுக்குத் தேவாரம் என்ற பெயர் வழக்கு ஆதியில் இருந்த வரலாறும் உண்டு. தேவ + ஆரம் என்பது இறைவனுக்கு மாலையானது என்று பொருள் கூறுவர். வாரம் என்பது வாழ்த்துப் பாடலாக அமைந்தது என்று சிலம்பு பேசும். மாதவி அரங்கேற்றுக்காதையில் இளங்கோவடிகள் கையாண்டு உள்ளார்கள். இரட்டைப் புலவர்கள் பாடிய ஏகாம்பரநாதருலாவில்,

“முவாதபேரன்பின் மூவர் முதலிகளும்

தேவாரங் செய்த திருப்பாட்டும்” என்று வருதலால் தேவாரம் என்று சொற்றொடர் தொன்மைபுரியும். இத் தொடரில் தேவாரங் செய்த திருப்பாட்டு என்புறித்தேவாரம் எனப் பெயர் நிலையில் வைத்து உரையாமல் தேவாரம் செய்த என வினை நிலையில் வைத்து உரைத்தால் திருப்பாட்டு என்பது மூவர் பாடிய திருப்பாடல்களையும் “தேவாரம் செய்த” என்பது அத்திருப்பாடல்களை இசைப்படுத்திப் பாடிய தொழில் நிலையையும் குறித்து நிற்பது என்றும் கொள்ளலாம். தேவாரம் என்றும் பொருள் கொள்வர் சிலர். “வாரமாகித்திருவடிக்கு” என வரும் சுந்தர் கூற்று அங்குமேல்டால் எழுந்த பாடல்கள் எனவும் கொள்ளலாம்.

தேவாரம் என்ற சொற் தொடர் தோன்றிய காலம் மயக்கத்துக்குரியதே. செந்தமிழ் வெளாற்றுக் காரா ‘தே’ என்பது தெய்வம் என்றும் அது ஒரேமுத்தொரு மொழி என்றும், இசையோடு சம்பந்தப்பட்டிருந்தலால் வாரமாவது முதல் நடை, வாரம், கூடை திரின் எனும் இசைவியக்கம் நான்கினுள் ஒன்று என்றும், தெய்வத்தைத் “தே” குறித்தலால் தேவாரம் எனப்பட்டது என்று கொள்வாரும் உளர். அடியார்க்கு நல்லார் உரைப்படி இதுவும் போருந்துகின்றது. பன் அமைவை நோக்கும் போது பொருந்துவதாகத் தெரிகின்றது. சைவ எல்லப்பநாவலர் “வாய்மை வைத்த சீர்த்திருத் தேவாரமும் திருவாசகமும் உய்வைத்தரச் செய்த நால்வர் பொற்றாள் எம் உயிர்த்துணையே” என்று பாடிப் பரவுவதும் தெளிவாக்குகின்றது.

சுழற்றுகள் குறிப்பு

இறைவன் மேல் இடையறாப் பேரன்பு புண்டதன் முடிபே இவ்புவுலக வாழவால் பெரின்பமாகும் என்பதையும், முத்திப் பேறு சித்திக்க வைக்கும் இவ்வழியே நல்வழியாகும் என்பதைப் பகுதியாகவும் தொகுதியாகவும் அமைத்து இறைவன் சம்பந்தப்பட்ட திருவிளையாடல்கள் ஆலாற்றையும் சைவித்தாந்தக் கோட்பாட்டின் அம்சமாகவும் மனிதர் நல்லுயிர்களாகவளர் தளரா மனம் கொண்டு, புண்ணியம் செய்வார்க்கு பூவண்டு நீருண்டு என்று மாத்திரம் திற்காமல் ஓவ்வொர் தலத்திலும் பூமாலை சூட்டிப்புணைந்து ஏந்திய தோடு மல்லாமல் யமாலை சூட்டி மகிழ்ந்ததைப் பதிகம் பதிகமாகக் காட்டியுள்ளார்கள். பரிபாடலுக்குப் பின் பன் அமைவு கொண்டபாசுரங்கள் காரைக்கால் அம்மையாருடையதும் அதன் பின்பு ஒவர் தமிழுமேயாகும். காரைக்காலம்மையின் முத்த திருப்பதிகம் நட்பாடைப்பண்ணில் அமைந்ததும் கவனிக்கற்பாலது. சம்பந்தர் பாடல்களில் காணும் திருக்கடைக்காப்புப்போன்று தூஷக்கரசர் பாடல்களில் கயிலை மலையிற் சிக்கிய இராவணன் தான் அறியாமையால்

செய்த பெரும் பிழையைப் பொறுத்தருநும்படி இறைவனை வேண்டிய பெருஞ் செய்தியை தன் பத்தாம் பாடல்களில் குறித்திருப்பதையும் காணலாம். இதனாற்றானோ இவரது முற்பிறவில் வாக்ஸீமூனிவர் என்றார்களோ? சுந்தரர் புதிகங்களில் பத்தாம் பாடலே சிலவற்றுள் திருக்கடைக் காப்பாக அமைகின்றது. தலவாரியாகப் பிரித்து கால வரிசையாகப் புதிகங்கள் அமைக்கப்பட்டுள்ளன. சமுத்தில் அடங்கன் முறையைப் பதிப்பித்தபெருமை யாழ்ப்பாணம் கந்தர் மடத்தைச் சேர்ந்த ஸ்ரீலஸ்ரீ சுவாமிநாத பண்டிதர் அவர்களையே சாரும். சம்பந்தருடையது 4158ம் அப்பெருடையது 3066ம் சுந்தரருடையது 1026ம் என்று கொள்வார்.

பூர்ச் சமயச் சிந்தனைகளால், சிந்துவெளிப்பிரதேச அகழ்வாராய்ச்சிகளின் படி ஆதி வாழ்வு நெறி இந்தமேதினியில் சைவமே எனத் தமிழர்களால் கொள்ளப்பட்டது. தூய சைவ நெறியே என்பதை முக்கோணக் கல்வடிவங்களில் கண்டவற்றைச் சிவலிங்கம் எனவும் பெண் உருவங்களை வைத்துச்சக்தி என்றும் இடபம் படம் வரைந்த நாணயங்களை வைத்து சிவனது ஊர்தி இது என்றும் நிர்ணயித்தார்கள். தமிழர் வரலாற்றில் நிழல் தரும் ஆவின் கீழ் அறிவோரும் அறிவோரும் கூடிக்கலந்துரையாடிய வழக்கம் இருந்த தென்றும், அதே ஆவின் கீழ் மெழுகிட்டு அலகிட்டு கல்நட்டு மந்திரம் குறிவழிபாடியற்றியதால் காலப்போக்கில் ஆலமர் செல்வர் என்ற தொடர்வருதலாயிற்று என்பதை சி.வை.பண்டாரத்தாரும், மறைமலையடிகளாரும் தெளிவாகக் குறிப்பிட்டுள்ளனர். திருமுறையில் இந்த சொற்பிரயோகம் வருவதும் அவதானத்துக்குரியதே.

“நல்லிசை ஞானசம்பந்தமும் நாவனுக்

கரையனும் பாடிய நற்றுமிழ்மாலை

சொல்லியவே சொல்லி யேத்துக்பானை” என்று சுந்தரர்வாய்மொழி இசைகலந்த பாடல்களின் பெருமையே பெருமை எனப்போற்றுகின்றது. இதற்கெல்லாம் மூலகாரணம் பண்ணோடு இசைந்த பாடல்களே.

சங்க காலத்திலேயே சிகண்டியார், அறிவனார், செயிற்றியனார் நல்லச்சுதனார், நன்னாகனார் போன்ற இசைவல்லுனர்கள் பண்ணாராய்ச்சி செய்ததன் பேரே இது.

தேவாரப் பண் அமைவுகளை ஆய்வாளர்களின் கடின ஆய்வுகள் இசையே இறைவனை இசைவிக்க வல்லது. “பண்ணென்ற இசைபாடும் அடியார்கள் குடியாக” என்றார் சம்பந்தர். “நானும் இன்னிசையால் தமிழ் பரப்பும் ஞானசம்பந்தன் என்று வாய்மூலிகின்றார் சுந்தார். “மனத்தகத்தான் தலை மேலான்வாக்கின் உள்ளான் வாயாரத்தன்னடியோபாடும் தொண்டர் இனத்தகத்தான்” என்று மொழிகின்றார் அப்பராடிகள். குழலொலி யாழ் ஒலி கூத்தொலி ஏத்தொலி எங்கும்குழாம் பரவ என்றும் வியக்கின்றனர். எனவே திருமுறைகள் பண்ணோடு ஒன்றியது. இன்றியமையாதது என்பதும் புலனாகின்றது. பண்களை பகற்பன், இராப்பன், பொதுப்பன் என்றும் வகுத்தனர். அதற்குத் தற்கால இராக அமைவுகளையும் திரு வாவடுதுறை ஆதீந்தார் கைதேர்ந்த ஒதுவார் மூர்த்திகளைக் கொண்டு வரையறுத்து சகலராலும் ஏற்றுக் கொள்ளப்பட்டு வழிவழியாகத் தவறாமல் ஒதப்பட்டும் வருகின்றது. சிதம்பரத்தில் நடைபெறும் விசேட உற்சவகாலங்களில் இம்முறையே பின்பற்றப்படுகின்றது.

பகுற்பண் களாக

பண்	இராகம்
நட்பாடை	நாட்டை
தக்கேசி	காம்போதி

காந்தாரம்	நவஜோஸ்
பியந்தைக்காந்தாரம்	நவஜோஸ்
சாதாளி	பந்துவராளி
நட்டராகம்	பந்துவராளி
கெளசிகம்	பைரவி
பஞ்சமம்	ஆகிரி
காந்தாரபஞ்சமம்	கேதாரகளை
இந்தனம்	மாயாமாளவகெளை
பழம் பஞ்சரம்	சங்கராபரணம்

தூந்தாரம்

பண்	இராகம்
தக்கராகம்	காம்போதி
குறிஞ்சி	அரிகாமபோதி
கொல்லி	நவஜோஸ்
கொல்லிக்கெளவாணம்	நவஜோஸ்
வியாழக்குறிஞ்சி	சாமா
பழந்தக்கராகம்	சுத்தசாவேரி
மேகராகக்குறிஞ்சி	நொம்பரி
சீகாமரம்	நாதநாமக்கிரியை

தூந்தாரம்

செவ்வழி	யதுகுலகாம்போதி
செந்துருத்தி	மத்தியமாவதி
திருக்குறுந்தொகை குறிப்பு	இல்லை
திருத்தாண்டகம்	அரிகரம்போதி
திருநேரிசை	நவஜோஸ்
திருவிருத்தம்	பைரவி, (தோடி)

ஒளாவிற்கு மேற்குறிப்பிட்ட முடிபையே ஆதினங்களும் மிக விசேட ஆலயங்களும் தீராவிடவேதம் ஒதும்போது பின்பற்றுகின்றன. இறைவனுக்கு பாராயணம் ஆதலால் வேறு இராகங்களைத் தவிர்த்தல் சிறப்பே.

“ஓதாமல் ஒருநாளும் இருக்க வேண்டாம்” என்ற காற்றின்படி தேவாரம் ஒதுப்பகளுக்கு தழியறிவுப் புலமை வேண்டும் என்பதைப் பஞ்சப்பாணம் தொகுத்த கயப்பாக்கம் சோமகந்தரச் செட்டியவர்கள் வலியுறுத்துகிறார்கள். ஒரு சொற் தொடர் மாறுபடலும் எதிர்ப்பலனே பேறும் நிர்ப்பந்தத்திற்கு ஆளாக நேரிடும் என்றும் வலியுறுத்துகின்றார். ஒதுபவர்களிலும் இருவகை. சாதாரணமாக ஒதுபவர் ஒருவகை உணர்ந்து ஒதுபவர் மற்றவகை. அதனாலே பெரியப்பாணம் “உலகெலாம் உணர்ந்து ஒதுந்தரியவன்” என்று அரம்பிக்கின்றது. இறைவனே ஒதுதுக் கொடுத்த அடியல்லவா? நச்சினார்க்கினியர் உயிர்கள் இருவகை என்றார். நல்லுபிரகள், வல்லுயிர்கள் நல்லுயிரகளைக்கொலே நாம் இருந்து அரிது மானிடராய்ப் பிழந்தலரிது வெப்பதற்கேற்ப பிறவிப்பயனில் “உறவுக்கோல் நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால் முறுக ஊங்கி கடைந்து முதல்வன் தரிசனம் பெற வேண்டாமா?

“சோற் கோவும் தோணிப்புத் தோண்றலும் நம் சந்தர்தலும்
சிற் கோல் வாதலு ர்த் தேவிகளும் - முற்கோலி
வந்திலரேல் நிரங்கே மாமறை நூல் தானெங்கே
எந்தைபிரான் ஜந்தெழுத்தெங்கே”

என்று சிவானந்தமாலை பேசுகின்றது.

வாழ்வியல் மற்றும் அறக்கள்

தேவார திருமுறைகளை நாவாரப் பாவாகப் பாடிய மெய்யடியார்கள் இறைவனை உணர்ந்து தெளிந்து பாடினர் என்பதை பாசுரங்கள் மூலம் உணர்முடிகின்றது. மனம் வாக்கு காயம் என்றும் மனமொழி மெய் வழிபாட்டின் உச்சநிலை நின்று இறைவனும் அடியவர்களும் மெச்சும் வண்ணம் பாடினர் என்பதும் அவர்கள் செய்து காட்டிய அற்புதங்கள் மூலம் பொற்றாழின் வழிபாட்டின் மேன்மைபுரியும் உணர்ந்து ஒதுவல்லவர்க்கே இது தெரியும். தோட்டையே முதலில் கண்டசம்பந்தர் “தோடூடைய செவியன்” என்றார். சிவசக்தி பெருமை இதனால் அருமையாகப் புலப்படும். “பண்ணின்னேர் மொழியாள் உமை பங்கஞோ” என்றும் நிறுவுகின்றார். அதனால் ஞானப்பாலுண்டு ஞானக் குழந்தையானார். சிவனருட்செல்வர்களாக வாழ இம்மண்ணில் எண்ணங் கொண்ட எவரும், திருவருள் பெற விரும்பின், ஜம்புலனை அகத்தடக்கி பொய்தீர் ஒழுக்க நெறி நின்று, இறையுணர்வை உணர்ந்து உள்வாங்கி, தெள்ளத் தெளிந்தார்க்கு சீவன் சிவலிங்கமே எனும் சிந்தனை, வந்தனை வழிபாட்டின்மூலம் பெற்றால் மாத்தீரமே இது சாத்தியமாகும். கல்வி வாழ்க்கைக்கு மிக மிக இன்றியமையாதது என்பது கல்விச்சான்றோர் கருத்தாகும்.

கல்வி அறிவை வளர்க்கும், விருத்தி செய்யவும் உதவும், தன்னையும் உணரவைக்கும். ஆனால் மும்மலத்தை விலக்க வைக்காது என்பதே அருளாளர் கண்டமுடிவு உலகம் உவப்ப என்று திருமுருகாற்றுப்படை தந்த நக்கீர் பெருந்தகையே இறைவன் பாடலில் பொருட்தவறு கண்டுபிடித்தது அவரது புலமைச் செருக்கல்லவா? இது கற்பனை புராணம் என்று ஒதுக்க முடியுமா? இலக்கணம் தெரியா நிலையில் தவறிவிட்டார் என்பதால் அகத்தியர் மூலம் இலக்கணம் கற்பித்தாராம் இறைவர் அகத்தியர் இருந்ததும் கற்பனை என்றல்லவா கொள்ள வேண்டிவரும்? வளர்நூவரே தனக்கும் அகத்தியருக்கும் தமிழ் அறிவித்தவன் முருகன் என்று தனிப்பாடல் திரட்டுப் பாடல்கள் மூலம் அறிய முடிகின்றது. தமிழ் பாடல் திரட்டும் பொய்யா? இதுவரை எவரும் இந்த ஆதிநூலுக்கு மறுப்புத் தெரிவிக்காததும் மெய்யே!? கற்றுணர்ந்து வெற்றி பெற்றவர்கள் கடவுள் தன்மையைக் காட்டினார்களா? “கல்லாப் பிழையும் கருதாப்பிழையும் கசிந்துருகி நில்லாப் பிழையும் என்றார் பட்டினத்தால். வெள்ளத்தால் சாகாது வெந்தண்ணலால் வேகாது என்பது நாலடியார். கற்றபடி நிற்க வேண்டுமென்றார் வளர்நூவர். வாலறிவன் நற்றாள் தொழார் எனின் என்றும் கூறுகின்றார். இது விரிவான் ஆராய்ச்சிக்குரியது.

அறிவு வளர வளர அகங்காரமும் சேர்ந்தே வளருகிறது. அறியாமைதான் ஆணவத்தின் வேர். மும்மலங்களும் உரம் போட்டு வளர்க்கப்படுகின்றன. அறிவு வளர்ந்தால் ஆணவும் அறிய வேண்டும். சூரன் இறுதி வரை தீரன், வீரன் என்று இருந்தவன் முருகனை ஏதுமறியாப் பாலகண் என்றே எண்ணினான். கந்தபூராணம் இப்படிப்பேசுகிறது. விட்டுத்தள்ள பூராணத்தை கிராணம் பாம்பு விழுங்கிற கதை மாதிரித்தான் இதுவும் என்று ஒதுக்கி விடும் பேரன்பார்கள் இருக்கத்தான் செய்கிறார்கள். இன்று கண்டதை வைத்துக் காலங்கடந்த, கண்ணால் பார்க்க முடியாத கடவுள் பற்றி உணரவைக்கூடிய பூராணங்கள் கற்பனை கலந்தாலும் உள நலம்பேண அவசியம் என்பது உணரப்பட்டு பூராணங்கள் எழுந்தன. இராமர் என்று இந்துமாநாடு 2007

குவர் இருந்ததென்பதற்கு வரலாற்றுச் சான்றே இல்லையென்று வேதனையுடன் வாதாடும் இக்காலத்திலே தான் இராமாயணத்தைத் தலையில் கூந்துஊர்வலம், பலபேருடன் கூடவருகிறார்கள் ஏன்? தர்மம் போதித்தது இராமாயணம் தமிழைச் செழிப்பு ஆக்கியது கூப்ராமாயணம் என்பதற்காகவே. பூராணம் படிப்பதால், நீதி அந்தி, சமுதாயம், அரசியல் ஒருமைப்பாடு இறைநம்பிக்கை ஏற்பட வாய்ப்புண்டு.

வாய்மையும் தூய்மையும் வாழவைக்கும் இரு கண்கள். இதையும் பூராணம்தான் கூறுகின்றது. திருமுறைகளில் வாழ்வியல் கருத்துக்களே ஏராளம் உள்ளன. பின்னைப்பேறு இல்லையா? பேயடையா பிரிவெய்தும் சம்பந்தருடையதைப் பாராயணம் செய்யுங்கள். “இம்மையே தரும் சோறும் கூறையும்” படியுங்கள் கந்தரரை. வானாகி மண்ணாகி வழியாகி ஒரியாகி படியுங்கள் கடவுளை உணரலாம். துன்பம் நேர்கையில் யாழ் எடுத்து நீ இன்பம் சேர்க்கமாட்டாயா? என்றார் பாரதிதாசன். செல்லடி ஒருபக்கம் சொல்லடி மறுபக்கம், இது என்ன வாழ்வு? அலறாதீர்கள். படியுங்கள், தினம்பாராயணம் செய்யுங்கள். திரு நெடுஞ்களத்தலத்தில் ஆளுடைய பின்னையார் பாடிய “மறையுடையாய் தோலுடையாய்” என்றும் இடர்களை பதிகத்தை. உடனேயே இடர் படிப்படியாக விட்டுவிலகும். காதலாகி கசிந்து கண்ணிர்மல்க ஒதுவேண்டும். ஒதி உணர வேண்டும். இடர் படராது. செய்து பார்த்து வெற்றி பெற்று என்றும் போற்றி கூறுபவர் அனேகர். அதிது அரிது மாணிடராய்ப் பிருத்தல் அரிது. மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழ இதைவிட வேறு என்ன பேறு வேண்டும்?

புண்ணியஞ் செய்வார்க்கு பூவுண்டு நீருண்டு என்பார் இறைவன் பாடுவார் பசிதீப்பார். பரவுவார் பணிகளைவார். அதனால்த் தான் ஓளவையாரும் விட்டசிவனும் செத்துவிட்டானோ? என்று மனம் கவல்கின்றார். “சிவாயுநம் என்று சிந்திப்பவர்க்கு அபாயம் ஒரு நாளும் இல்லை இதுவே உபாயம்” என்று கூறி ஆற்றுப்படுத்துகின்ற அழகைப்பாருங்கள். தொல்காப்பியர் காலத்திருந்தே கடவுட் கொள்கை ஏற்கப்பட்ட ஒன்று. சேயோனையும் மாயோனையும் அவர்காட்டியிருக்கின்றார் ஏனோ தெரியாது? மணிவாசகருக்குக் குற்றாவர்களைப் பிழிக்கவில்லையோ என்னவோ? “உற்றாரையான வேண்டேன் என்று தொடங்கி குற்றாரை யான் வேண்டேன்” என்று மறுத்து விடுகிறார். ஏன்? குற்றாவின் மனம் போலக் கசிந்துருக வேண்டுமென்கிறார். அது வேண்டும் இதுவேண்டும் என்று ஆவல் பட்டுக்கொண்டிருக்காமல் வேண்டத்தக்கது அறிவோய் ந் வேண்டமுழுதும் தருவோய் ந் என்று வேண்டுகின்றார். கடு வெயிலில், தண்டனையாக நெற்றியில் கல்வைத்து கீழே விழாமல் அண்ணாந்து வானத்தை மானம் போகின்றதே என்று பார்த்துக் கொண்டு இருந்தவர்கள்வா? அகத்தியர் உறைந்த இடம் குற்றாலம். எத்தனையே அருளாளர்கள் நீாட வழிபாடு செய்து உறைந்திருந்த இடம் குற்றாலம். குற்றாலத்துக் கூத்தன் மிக மிக மகத்தான் கருணை உள்ளம் கொண்டவன்.

சீர்காழிப்பதிச் சிவபிரான் சம்பந்தருக்கு “உள்ளம் கவர் கள்வன்” அல்லவா? அதை திளைத்தாரோ அப்பா? “உற்றார் ஆர் உளரோ உயிர் கொண்டு போம் பொழுது, குற்றாலத்துறை கூத்தன் அல்லால் நமக்கு உற்றார் ஆர் உளரோ? என என்னுகிறார். ஆழ்வு மலர் இவற்றை எண்ணினாலேபோதும் அப்பரோ மேலும் ஒருஅருமையான கருத்தைச் சொல்லி எம்மை வாழவைக்கிறார்.

“விறகிற் நியின் பாலில் படுநெய்போல்

மனைய நின்றுள்ள மாமணிச் சோதியன்

உறவுக் கோங்நட்டு உணர்வுக் கயிற்றினால்

முறுக வாங்கிக் கடைய முன்னிற்குமே”

81வயது வரை வாழ்ந்த அனுபவம் பேசுகின்றது. ஆன்மாக்களை மூன்று மலங்கள்

பீடத்திருப்பதாக சௌவ சித்தாந்தம் கூறும். “திரிமலத்தார் ஒன்று அதனிற் சென்றார்களன்றி ஒரு மலத்தாராயுமளர்” என்பது திருவருட்டப்பயன். மும்மலமுடையவர் சகலர். இருமலம் பிரளாயாகலர் ஒன்று விஞ்ஞானகலர். இறைவனைக் காண வழியாது கடைந்து காணும் முன்று பொருட்களைக் காட்டுகின்றார் விறகில் தீயைக் கடைந்தே எடுக்கலாம். பாலில் நெய்யையும் கடைந்துதான் எடுக்கலாம்.

கல்லில் மணியையும் கடைந்துதான் காணலாம். இது மும்மலகாரியத்துக்குரிய விளக்கமாகும். கம்மா கடைந்தால் ஒன்றும் கிடையாது. உறவு என்னும் கோலை நட்டு உணர்வு என்னும் கயிற்றினால் முறை வாங்கிக் கடையவேண்டும். இன்னும் பாரதத்தில் பிரைகுற்றிய பாலைத் தயிர் நிலையில், மத்து எனும் கோல் கட்டி இருபக்கங்களிலும் இரு பெண்கள் உட்கார்ந்து கடைந்தே நெய்யும் மோரும் பெறுவர். இது சிலம்பு காலத்து ஆச்சியர் குரவைப் பழக்கம். இதை நினைத்த அப்பர் அடிகள் முறை வாங்கி என்றார். இறைவன் இருக்கின்றான் என்ற நம்பிக்கைத் தீ மூட்டி மனம் என்னும் பாலைக் காய்ச்சி ‘பக்தி’ என்னும் பிரைகுற்றி, பின்வழிபாடு எனும் மத்தைக் கொண்டு கடையக்கடைய, வெண்ணெண்யாய் திரண்டு வெளிவரும் இறைவனை மும்மலவிலக்கம் எனும் தீ கொண்டு மீண்டும் காய்ச்சி நெய்யால் மனம் எனும் மாளிகையில் மாட்சியிடன் காட்சி தருவான். எமது நாட்டில் மாத்திரமே சமயம் ஒரு பாடமாகப் போதிக்கப்படுகின்றது. தன்னை உணரவும் தன்வயத்தனாகவும் சமயம் வாழ்வில் இன்றியமையாதது. நின்றும் இருந்தும் கிடந்தும் நடந்தும் என்றும் இறைவன் இருதான் நினை. ■

வி. வீணாபி பிரதேசத்தில் சீராமிய வழிபாடுகள் செல்வாக்கு

வீணாபி பிரதேசம்

வண்ணி என்பது வனம் (காடு) சார்ந்த நிலத்தைக் குறிக்கும் சொல் என்பர் சிலர், வண்ணியில் வாழ்ந்தவர்கள் வண்ணியர்கள் என்பது அவர்கள் வாதம்.

ஆனால் வண்ணிய சீங்கம் என்ற பெயர் யாழ்ப்பாணத்தில் பலருக்குண்டு. சீங்களவர்களிலும் வண்ணியாராய்ச்சி என்ற பெயருண்டு.

வண்ணியர் என்ற சமூகத்தினர் வாழ்ந்ததனால் வண்ணி என இப்பிரதேசத்திற்குப் பெயர் வந்தது என்பர் சிலர். அப்படியாயின் இந்தியத் தமிழகத்தில் பல வண்ணியர் இருந்தும் அவர்கள் வாழ்வின்ற பிரதேசமெதுவும் வண்ணி என்று ஏன் அழைக்கப்படவில்லை என்ற கேள்வியை எழுப்புவர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள்.

வண்ணி என்பது நெருப்பைக் குறிக்கும் சொல் என்றும், வண்ணிப் பரம்பரையில் (நெருப்பு) வந்தவர்கள் வண்ணியர்கள் என்றும் அவர்கள் வாழ்ந்த பிரதேசம் வண்ணிப் பிரதேசம் என்றும் வாதிடுவர்கள் சிலர் இருக்கிறார்கள்.

இந்தியத் தமிழகத்து வண்ணியர்கள் ஒரு வகையில் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாக இருக்க இலங்கை வண்ணியர்கள் உயர்சாதியினராக இருக்கின்ற நிலையை நோக்கும் போது இந்திய வண்ணியர்கள் வேறு இலங்கை வண்ணியர்கள் வேறு என்ற முடிவுக்கே வரவேண்டியுள்ளது என்பர் சிலர்.

இந்தச் சர்ச்சைக்குள் இப்போது இறங்கவேண்டிய தேவை எனக்கில்லை. இலங்கையில் ஆங்கிலேயராட்சிக்கு முன் வண்ணிப் பிரதேசம் என்பது வடக்கே யாழ்ப்பாணப் பரவைக் கடலையும், கிழக்கே திருகோண மலையையும் மேற்கே மன்னாரையும், தெற்கே நுவரகலாவியா மாவட்டத் (அனுராதபுரப்பகுதி) தையும் உள்ளடக்கிய பெருநிலப்பரப்பு எனக் கருதப்பட்டது.

மட்டக்களப்பிலும் வண்ணிபங்கள் இருந்ததற்கான சாஸ்ருகளை ஆய்வாளர்கள் முன்வைத்திருக்கிறார்கள்.

இப்பொழுது வண்ணிப் பிரதேசம் என அழைக்கப்படும் பகுதி, வாணியா, மன்னார் முல்லைத் தீவு மாவட்டங்கள் முழுமையும், கிளிநோச்சி மாவட்டத்தில் ஆணையிறவு வரையுமானதாகவே கருதப்படுகின்றது. வடக்கு மாகாணத்தின் ஜந்து மாவட்டங்களில் நான்கு மாவட்டங்களை வண்ணிப் பிரதேசம் எனப் பொதுவாகச் சொல்லலாம்.

சமுத்தின் புகழ் பெற்ற இரு சிவத்தலங்கள் திருஞானசம்பந்தர், சுந்தரர் ஆகியோரால் பாடப்பட்ட திருக்கோண்சரம் (திருக்கோணமலை) திருக்கேதீச்சரம், (மண்ணார்) ஆகிய சிவன் கோவில்கள் வன்னிப் பிரதேசத்திலேயே அமைந்துள்ளன. தற்போதைய நிலையில் திருக்கோணமலை வன்னிக்குள் அடங்காது போனாலும் திருக்கேதீச்சரம் வன்னிக்குள்ளேயே அமைந்திருக்கிறது.

சமுத்தின் மிகப் பழமைவாய்ந்த சிவன்கோவிலாக திருக்கேதீஸ்வரம் வன்னிப் பிரதேசத்தில் அமைந்திருந்த போதிலும் வன்னிப் பிரதேசத்தில் கிராமிய வழிபாடே செல்வாக்குச் செலுத்தியது, செல்வாக்குச் செலுத்துகிறது என்பது கவாரஸ்யமான, ஆய்வுக்குரிய விடயமே.

வற்றாப்பழை கண்ணகை அம்மன் கோவில், ஒட்டிகட்டான், தான் தோன்றி ஈஸ்வரர் கோவில் ஆகியவை வன்னியின் புகழ் பூத்த கிராமிய வழிபாட்டிடங்களாக இருந்தன. ஆகம முறைக்கு மாறுபட்ட கிராமியப் பூசை முறைகள் கடைப்பிடிக்கப்பட்டு வந்தன. ஆனால் அவை இரண்டும் பெரிதாகக் கட்டடுப்பட்டு குடமுழுக்கு செய்யப்பட்டு இப்பொழுது ஆகம முறைப்படியான பூசைகள் நடைபெறுகின்ற கோவில்களாகி விட்டன.

புதூர் நாகதம் பிரான் கோவில், கிடாயச்சுரி அம்மன் கோவில் ஆகியவையும் குடுமுழுக்குச் செய்யப்பட்டு ஆகம முறைப்படியான பூசைக் கு கொண்டுவரப்பட்டும் முழுமையாக கிராமிய பூசைமுறையிலிருந்து அவை இன்னும் முற்றாக விடுபடவில்லை என்றே கூறலாம்.

சடவங்குளம் ஜெயனார் கோவில் இன்றும் கிராமிய வழிபாட்டு முறையில், கிராமியப் பூசைமுறையில், ஆகம விதிகளுக்குப் பூர்ம்பான வகையில் இயங்குவதை அவதானிக்க முடிகிறது.

வன்னிப்பிரதேசக் கிராமங்களில் சிவன், பத்திரகாளி, அம்மன், முத்துமாரி அம்மன், முருகன், பிள்ளையார், பைரவர், வீரபத்திரர், ஜெயனார், முனி, அண்ணமார் நரசிங்கர் முதலான தெய்வங்கள் வழிபாட்டன.

சிவபெருமான், கட்டப்பட்ட கோவில்களில் மட்டுமே வைத்து வழிபாட்பட்டார். செட்டிகுளப்பகுதியில் வெளவாலை என்ற இடத்தில், தற்போது காடாகிக் கிடக்கும் பகுதியில் ஒரு சிவன் கோவில் இருந்தது. அது வெளவாலைச் சிவன்கோவிலை அழைக்கப்பட்டது, குறிப்பிடத்தக்கது. முருகன் வழிபாடும் கட்டப்பட்ட கோயில்களிலுள்ளேயே நிகழ்ந்தது.

ஏனைய வழிபாடுகள் மரங்களுக்குக் கீழேயே பெரும்பாலும் நிகழ்ந்தன. பெரும்பாலும் வன்னி மக்கள் மரங்களுக்குக் கீழே கல், சூலம், முதலானவற்றை வைத்து வழிபடுவதையே கைக் கொண்டுள்ளனர்.

கிராமிய வழிபாடு ஊருக்கு ஊர் வித்தியாசமானதாகவும் இருக்கும். ஒரு மாதிரியானதாகவும் இருக்கும். பெருமளவில் மடைபோடுதல் இடம் பெறும். ஆண்டு தோறும் ஒரு நாட்திருவிழா நடைபெறும் வழக்கமும் உண்டு.

வன்னிப் பிரதேசத்தில் வாழ்ந்த மக்களின் தொழில் பெரும்பாலும் விவசாயமாகவே இருந்தது. மன்னார், முல்லைத்தீவுக் கடற்கரையோரங்களில் வாழ்ந்தவர்கள் மீண்படித் தொழிலை மேற்கொண்டனர்.

கல்விகற்பதற்குரிய வசதிகள் மிகக் குறைவாக இருந்ததனால் கற்றோர் தொகை மிகக் குறைவாகவே இருந்தது. கல்வியின் அவசியம் கூட அதிகம் உணரப்பட்டதாகத் தெரியவில்லை.

பெரும் நிலச்சுவாந்தர்கள், அல்லது பண்ணையார்கள் என்று சொல்லத்தக் கவர்கள் ஒரு சிலரே இப்பிரதேசத்தில் வாழ்ந்தனர். ஏனையவர்கள் சாதாரண விவசாயிகளே.

மீண்படிப்போரிலும் பெரும் சம்மடிகள் எனப்படுவோர் மிகக் குறைவு. சாதாரண தொழிலாளிகளே அதிகம். தமிழ்ச் சமூக அமைப்பின் படியான பல்வேறு வகைச் சாதிப்பிரிவினர் வன்னியில் இருந்திருக்கிறார்கள். ஆனால் அவர்கள் தாழ்த்தப்பட்ட மக்களாகக் கருதப்பட்ட போதும் கொடுமைப்படுத்தப்படவில்லை என்பது ஓரளவு மகிழ்ச்சிக்குரியது.

வன்னிப் பிரதேசத்தின் அடிப்படைச் சமயம் சைவமே. இஸ்லாமியர் பிற்காலத்தில் சில இடங்களில் குடியேறினர். கிறிஸ்தவர்கள் எவரும் போர்த்துக்கீசர்களுக்கு முன் இப்பிரதேசத்தில் காலடி பதிக்கவில்லை.

போர்த்துக்கீச், ஒல்லாந்த், ஆங்கிலேய ஆட்சிக் காலங்களில் சைவர்களைக் கிறிஸ்தவர்களாக மதம் மாற்றஞ் செய்யப் போதகர்கள் முயன்றபோதும் பெருமளவில் பயணிக்கவில்லை என்றே சொல்லலாம்.

மன்னார், முல்லைத்தீவுக் கடற்கரைகளில் மீண்படித்தலைத் தமது ஜீவனோபாயத் தொழிலாகக் கொண்டிருந்த தாழ்த்தப்பட்டமக்கள் சிலரை மட்டுமே மதமாற்றஞ் செய்ய முடிந்தது.

அதனாலும் மன்னார்ப் பிரதேசத்தில் மட்டுமே அதிக அளவான மக்களை மதம் மாற்ற முடிந்தது. பொருளாதார ஏய்ப்பு, அதிகாரபலம், முதலியவைகள் மதமாற்றத்துக்கு பயணப்படுத்தப்பட்டன.

உண்ண, உடுக்க, உறங்க வழியிருந்த உழைப்பாளிகளான சைவவேளாளர்களைச் சமயம் மாற்ற முடியாமற்போனதற்கு அப்மக்களின் அளவு கடந்த கடவுள் நம்பிக்கையும் ஒரு காரணமாகும்.

கிராமிய வழிபாடு என்பது முழுக்க முழுக்க பக்தியை அடிப்படையாகக் கொண்டது. தென்னாடு உலகுக்கு அளித்த கொடை பக்திமார்க்கம் எங்கிறார்கள் சமய அறிஞர்கள். பெரியபூணம் பக்திமார்க்கத்தின் உச்சத்தைத் தொடுவதைப் படித்தவர்கள் விளக்குகிறார்கள்.

மரத்தின் கீழே இருக்கும் சூலத்தை, அல்லது கல்லை கடவுளாகப் பாவனை செய்து ஊரிலே இருக்கும் ஒருவர் பூசை செய்வார். மந்திரங்கள் கிடையாது. தேவாரம் படிக்கப்பட்டும் கிராமியக் கிரியைகள் சில இடம் பெறும். ஆடு, கோழி வெட்டி வேள்விகள் சில இடங்களில் செய்யப்படும்.

வயலைக் காக்கும் காவற் தெய்வங்களாக ஜயனார், காளி, விரபத்திரா முதலான தெய்வங்களும், குளத்தைக் காக்க குளக்கட்டில் பிள்ளையாரும், பெரும் பாலும் கிராமங்களில் இருந்தன.

காட்டுப் பிரதேசமாகையால் பாம்புக்கடி அதிகமாக இருந்தது. புதூர் நாக தம்பிரான் வழிபாடு முக்கிய இடம் பெற்றது. வண்ணியின் கிராமியத் தெய்வங்கள் யாவும் உடனடிப் பயன்தந்த காரணத்தால் முழுமேயான நம்பிக்கையோடு மக்கள் தெய்வங்களை வணங்கினார். நேர்த்திகளை வைத்தனர். மடைகளைப் போட்டனர்.

விவசாயிகள் தமது சகல கருமங்களுக்கும் அக்கருமத்தைத் தொடங்குமுன் தேங்காய் உடைத்தலை வழக்கமாகக் கொண்டனர். வயல் உழவு வேலைத் தொடக்கமாக இருந்தாலென்ன குடிடிப்பு வேலையாக இருந்தாலென்ன யாவற்றுக்கும் தேங்காய் உடைத்து வழிபட்டுத் தொடங்குகிற வழக்கம் இன்னும் உண்டு.

என்ன துண்பம் நேர்ந்தாலும், வைரவா, அம்மாளாச்சி என்ற சொற்களே அதிகம் வெளிவரும் சொற்களாக இருந்தன. எல்லாக் காரியங்களும் கடவுளால் நடைபெறும் காரியங்களாகவே மக்கள் முழுதாக நம்பினர்.

ஊருக்கு ஊர் குலதெய்வங்கள் என்ற வகையிலும் தெய்வங்களுண்டு. ஒருவர் வேறு ஊருக்கு திருணம் முடித்துச் சென்றுவிட்டாலும் தனது சொந்த ஊருக்கு வந்து குலதெய்வத்துக்கு மடைபோடுவது வழக்கம். பிள்ளை பிறந்தால் நாட்கள் கழிந்த பின் தமது குலதெய்வத்துக்கு மடைபோட்டு குழந்தையை அத்தெய்வத்தின் சந்திதியில் கிட்டத்துவார்கள். பூசாரி தண்ணீர் ஒது ஏறிந்து திருநீர் போடுவார். குழந்தைகள் நோய் நொடியின்றி வளரும் இந்த நம்பிக்கை இன்றும் உண்டு.

பூசாரி பூசை செய்யும் போது தெய்வம் ஏறப் பெற்றவராக உருவந்து ஆடுவது முற்காலத்தில் சர்வ சாதாரண விடயம். அவர் ஆடி குறிசொல்வார். அவர் சொல்வதைக் கேட்பதிலே பலருக்கு ஆர்வம் உண்டு.

பூசாரி யோக்கியமானவராக இருக்க வேண்டுமென்றோ, மது அருந்தாதவராக, மாமிசம் புசிக்காதவராக இருக்க வேண்டுமென்றோ யாரும் கருதுவதில்லை. பூசை செய்யும் நாளில் மட்டும், மது, மாமிசம் கைவிட்டு நீராடி வந்து பூசை செய்வார். அன்றிரவே மது மாமிசம் கைக் கொள்வோரும் உண்டு. ஆனால் பூசை செய்யும் போது பூசாரியை உண்மையான பக்தனாகவே ஊரார்கண்டு கொண்டு மரியாதை செய்வார்.

சில தெய்வங்களுக்கு சாராயம் வைத்து பூசை செய்வதும் உண்டு. வேள்வி செய்யும் கோவில்களில் ஆடு, கோழிகளைப் பலியிடுவதும் உண்டு. பலியிட்ட மிருகத்தின் அல்லது பறவையின் இறைச்சியை ஊரார் உண்பர். அதனால் மாமிசம், மதுபானம் என்பவையும் பூசைக்குரியவைகளாகச் சில கோவில்களிலே கருதப்பட்டன.

கட்டுடங்கள்

கோவிலைப் பெரிதாகக் கட்டுவதற்குரிய பொருளாதார வளம் குறைவாக இருந்தது மட்டுமல்ல, கோவில் கட்டி கும்பாபிஷேகம் செய்துவிட்டால் ஆகம முறைப்படியான பூசைகள் நடைபெறவேண்டும். அதற்கு பிராமணர்களை நாட்வேண்டும். பிராமணர்கள் வண்ணிப் பிந்துமாநாடு 2007

பிரதோசத்தில் மக்கு குறைவாகவே இருந்தனர். திருமணச் சடங்குகளுக்குகூட பிராமணர்கள் தட்டுப்பாடாகவே இருந்தனர். வசதி பண்டத் சிலர் மட்டும் யாழ்ப்பாணத்திலிருந்து பிராமணரை அழைத்துவந்து திருமணச் சடங்கைச் செய்துள்ளனர். ஏனையோர் கிராமிய முறையிலேயே கைப்பிடித்துக் கொடுத்தல், சோஷகுடுபித்தல், முதலானவற்றோடு ஊர்ப் பெரியவர்களின் வழிகாட்டலில் தாலிகட்டித் திருமணம் செய்துள்ளனர்.

பிராமணர் தட்டுப்பாடும் கோவில்கள் கட்டப்படாததற்கு ஒரு காரணமாகச் சொல்லப்படலாம். இதைவிட காவற் தெய்வங்கள், கட்டப்பட்ட கோவிலுக்குள் வைக்கப்பட்டால் சத்தியற்ற தெய்வங்களாகிவிடும் என்ற ஜதீகமும் கிராமங்களில் உண்டு.

கிராமங்களில்

கிராமங்களில் வாழ்ந்த மக்களின் வாழ்க்கையின் எந்தப் பகுதியை எடுத்து நோக்கினாலும் அங்கே அவர்களது கடவுள் நம்பிக்கையே செல்வாக்குச் செலுத்துவதைக் காணலாம்.

கிராமிய வழிபாட்டின் செல்வாக்குத்தான்னிமக்களை சமயம் மாறவிடாமல் தடுத்தது. வன்னியின் பல கிராமங்களில் முற்று முழுதாக இந்துக்களே வாழ்ந்தனர். இப்போதும் சில கிராமங்கள் அப்படி இருக்கின்றன. கொடிய விஷப்பாம்பினால் கூங்கப்பட்டவரை விஷவைத்தியர் காப்பாற்ற முடியாதென்று கைவிட்டபின் புதார் நாக தம்பிரான் கோவில் வாசலிலே கிட்துவார்கள். பூசாரியர் புதார் மருந்து என்று அழைக்கப்படும் கோவில் மண்ணை உண்ணக் கொடுப்பார். விஷமுறிவு ஏற்பட்டு உயிர் பிழைத்தோர் பலர். புதாருக்கு நேர்த்திவைத்தால் பாம்புகழிக்காது என்று நம்பிக்கை இன்றும் உண்டு.

அம்மைனோய், அம்மாள் வருத்தமாகக் கருதப்பட்டு மருந்தில்லாமல் மாற்றப்படுகின்றது. வேப்பமிலையில் படுக்க வைத்தல், மாமிசம் தவிர்த்தல் முதலானவற்றோடு அம்மனுக்கு நேர்த்திவைத்து இந்நோயை மாற்றுவது கிராமிய வழக்கம்.

கிராமங்களில் நோயுற்றவர்களுக்கு சிறந்த வைத்தியம், தண்ணிர் ஒதி ஏறிதல் என்பதும் தேங்காய் நேர்ந்து வைத்தலும் தான். புதாருக்கு சேவல் நேர்ந்து விடுவதும் உண்டு.

தமது குலதெய்வங்களை சில அறிகுறிகள் மூலமாகக் கணவு காண்பவர்கள் கிராமங்களில் அதிகம். பூசாரியை அல்லது வாகனத்தை கணவில் கண்டு ஏதோ தெய்வக் குறைபாடு என அறிந்து நிவர்த்தி செய்யவர்கள் பலருண்டு. உதாரணமாக வைரவரைக் குலதெய்வமாகக் கொண்டவர்களுக்கு கறுப்பு நாய் கணவில் வருவது அறிகுறியாகக் கருதப்படுகின்றது.

இவ்வகையில் வன்னிப் பிரதோசத்தில் கிராமிய வழிபாட்டின் செல்வாக்கு மக்கள் வாழ்க்கையில் ஆதிக்கம் செலுத்துவதை பலவகையிலும் அறியக்கூடியதாக இருக்கின்றது.

இந்துமத்தில்

அறிந்ததும் அறியாததும்...

சில நூற்புகள்

இந்து மதம், அகன்ற ஆலமரம் போன்றது. ஆயிரமாயிரம் வருடங்களாக வேருள்ளி விழுது பரப்பி நின்ற பெரிய விருட்சம் போன்றது. தன்னை அண்டி வந்தோருக்கு ஆண்மீக நிழல் தந்தது. இந்து மதம் என்ற இரண்டு சொற்களில் இணையில்லாத கோடி மந்திரங்கள் இணைந்து கீட்டந்து பயன் தந்துதவின. ஆனால் இன்று அதன் நிலையென்ன?

இந்து மதம் தோண்றிய இந்தியாவிலேயே அது தரையாலும், தரத்தாலும் தன்னை இழந்து வருகின்ற அவல நிலையைக் காணும் போது அடையும் துயருக்கு அளவில்லை. இந்த சனாதன மதத்திற்கு இந்து மதம் என்று பெயர் வருவதற்கு காரணமாக இருந்த 'சிந்த' நதியே இன்று இந்தியாவிலிருந்து மறைந்து பாகிஸ்தானுக்குள் ஓடுகிறது. இந்துக்களின் மனதில் ஓடவேண்டிய இம்மதக்கருத்துக்களும் அவர்களின் சமய அறிவின்மை, ஆர்வமின்மை காரணமாக இவையும் மறைந்து கொண்டே வருகின்றன.

ஏனைய சகோதர மதங்களில் உள்ள கடுமையான கட்டுப்பாடுகள் இந்து மதத்தில் இல்லை. அவரவர் வசதிக்கேற்ப வாழ்வியலுடன் இந்துமதம் அனுஷ்டிக்கப்படக் கூடியதாக இருப்பதே இந்துமதத்தின் பலம் ஆகும். அதுவே பலவினமுமாகும். இந்து மதத்தின் நெகிழ்ச்சித் தன்மையே அதன் பலமும் பலவினமுமாகப் போய்விட்டதோ?

'மதம்' என்ற வடசொல்லுக்கு வழி, சமயம், நெறி மார்க்கம், உண்மை என்று பல பொருட்கள் உள்ளன. ஆனால் 'மதம்' என்ற தமிழ் சொல்லுக்கு வெறி, அகம்பாவம், ஆணவம் மிருகவெறி, என்ற பொருள்கள் உள்ளன. வடமொழி 'மதமும்', தமிழ்மொழி 'மதமும்' ஒரே பொருளைக் குறிக்கும் வகையில் இன்று இந்து மதமும் ஏனைய மதங்களும் நடந்து கொள்கின்ற போக்கு வேதனைதருவது மட்டுமன்றி உலகின் இன்றைய அவலநிலைக்கும் அதுவே அடிப்படைக்காரணமாகவும் அமைந்திருக்கிறது. இந்நிலை எள்காலத்திற்குப் பெரிய அச்சுறுத்தலாக விளங்குவது ஆயத்தானதேயாகும்.

இந்து மதமும் ஏனைய மதங்களைப் போன்ற ஒன்றே. தன்னை அனுஷ்டிப்பவர்களை உயர்நிலைக்கு இட்டுச் செல்லும் வழியே. எல்லாச் சமயங்களும் இதைச் செய்கின்றன. ஆனால் இந்த வகையில் இந்து சமயத்திற்கு ஏதேனும் தனித்துவம் உண்டா என்று கேட்டால் நிறையவே உண்டு எனலாம். ஏனெனில் இந்த வழியில் நடப்போருக்கு இந்த வழியில் இறுதிவரை வரும் 'கைகாட்டி'களும், 'வழிகாட்டி'களும் இந்து சமயத்தில் உள்ளது போல் வேறு எந்தச் சமயத்திலும் இல்லை எனலாம். அத்தனை ஞானிகளும் மஹான்களும்,

அவர்கள் ஆங்காங்கே, அவ்வப்போது எழுதி வைத்த ஞானப் பொங்கிளங்களையும் இந்த வழியில் நடப்பவர்கள், கண்டு கொள்வார்கள். இவர்களுக்கும் இவர்கள் காட்டிவைத்த ஞான உண்மைகளுக்கும் நன்றி சொல்லவே எமக்கு ஆயுள் போதாது. ஆனால் நாம் அப்படியா இருக்கிறோம், கிடையாது. சமயத்தை வெறும் அடையாளமாக மட்டுமே பாவிக்கும் இந்துக்களில் பலருக்கு இந்த மகாங்களுக்கு நன்றி சொல்ல நேரம் இல்லாதிருப்பது மட்டுமில்லை அவர்கள் அருளிச் செய்த ஞானப் பொங்கிளங்களை விளங்கிக் கொள்ள ஆர்வமோ அவகாசமோ இருப்பதில்லை என்பதும் விசைத்திற்குரியதே.

பிரமவைவர்த்தன புராணத்தில் ஒரு சம்பவம் வரும், ஏனைய புராணங்கள் தீவிகாசங்களிலும் இந்தக் கதையை நாம் சந்தித்தாலும் இத்துணை தத்துவார்க்கமாக சந்தித்ததில்லை. வசிட்டர் பெரிய ஞானி, அவரை சந்தித்து, அவரிடமிருந்து காமதேனுவின் அம்சமாகிய நந்தினிப் பகவினால் உபசரிக்கப் பெற்ற கௌசிக மன்னன் (பின்னாலில் மஹாரிவி விசுவாமித்திரன்) அதன் மீது ஆசையற்று அபகரித்துச் செல்கிறான். வசிட்டர்கும் கௌசிகனும் ஒருவரையொருவர் நந்தினிப் பகவக்காக போர்க்களத்தில் எதிர்கொள்கின்றனர். வசிட்டர் பக்கம் தர்மமிருந்தது. கௌசிகனிடம் அது இல்லை. வலிமையான பாணங்களை வசிட்டர் மேல் கௌசிகன் ஏவினான். அடுத்தடுத்து மின்னி வந்த பாணங்களை வெல்ல வசிட்டரிடம் எந்தப் போராயுதமில்லை. சீட்ர்களும் ஏனையோரும் அஞ்சினர். வசிட்டரோ முனிவர், போர்க் கருவிகளோடு பழக்கமில்லாதவர், பாய்ந்து வரும் ஆயுதங்களை வெல்ல அல்லது தடுக்க அவரிடம் ஆயுத பலமில்லை. ஆனால் அவர் ஒரு காரியம் செய்தார். தான் தியானத்திற்காகப் பாவிக்கும் சாதாரண மரக்கட்டையான பிரமதண்டத்தை எடுத்து தம் இருகைகளாலும் இறுக்கிப் பற்றிய படியே தன் மார்புக்கு நேரே பிடித்துக் கொண்டார். பாய்ந்து வந்த பாணங்கள் பயணிற்றுப் போயின. செயலொழிந்து போயின. அல்லது வலிகெட்டு விழுந்தன. ஆச்சரியப் பட்டுப் போன கௌசிகன் மெய் சேர்ந்து கைசோர்ந்தான். ‘மெய்’ உணர்ந்து தவம் செய்யப் போனான். பின் முனி சிரேட்டராணான், இது கதை. இதன் பின் உள்ள உண்மை என்ன? பிரமதண்டம் சாதாரண மரத்துண்டு. அது ஆயுதங்களை வெல்லுமா? வென்று, அந்த மரத்துண்டன் பின்னால் நின்றவர் பெரியவர், அந்த மரத்துண்டை பிடித்து நின்றவரிகுந்த ஞானி, அதனால் அந்த மரத்துண்டு மகோண்னத சாதனையைப் புரிந்தது. இது போலவே இந்து மதமும். இதுவும் ஒரு சமயமே, ஏனைய மதங்களைப் போன்ற ஒன்றே. ஆனால் இந்தச் சமயத்தின் பின்னால் நின்ற மகாண்கள் பெரிய பெரிய, ஞானவாண்கள், அவர்களின் வலிமையே இந்தச் சமயத்தின் வலிமை, இந்து மதத்தின் வலிமை, அவர்களின் உபதேசங்களே காலகாலமாக இந்து மதத்தை வலிமையுடையதாக்கி வளமுடையதாக்கி வந்துள்ளது. இத்தகைய ஞானிகளை வணங்குவதும் அவர்கள் வாழ்ந்து காட்டிய, வகுத்த வாழ்க்கை முறையை அவர்களின் உபதேசங்களை கைக்கொள்வதும் இந்துமதத்தவர் ஒவ்வொருவருடைய உரிமையுமாகும். அந்த ஞானிகளை வணங்குவது ஒவ்வொரு இந்துவினரும் கடமையாகும். தியாகப்பிரமம், இந்த ஞானிகளையும் எல்லா ஞானிகளையுமாகச் சேர்த்து ஒரு வார்த்தையால் வணக்கம் செய்வார். அந்த வார்த்தைகள் இசையுடாகப் பிரபல்யம் பெற்றன.

“எந்தரோ மஹானுபாவலு அந்தரீகி வந்தனமு”

என்றார். இந்துமத ஞானிகள் ஆரம்பத்தில் தங்கள் தனிமனித ஈடுப்புத்திற்காகவே ஆழந்த காடுகளையும், அகன்ற குகைகளையும் தேடிப் போய் தவம்புரிந்தனர். சமாதிரிலையில் நின்றனர். ஒருநாள் அவர்களுக்கு உண்மை தெரியவந்ததும், காட்டையும் குகையையும் விட்டு வெளியே வந்தவர்கள் தாம் கண்ட உண்மையை தமக்காக தமிழுடனே மட்டும் வைத்திராமல் உலகில் தம் பின்னால் வருவோரும் பயன்படுத்தி உயர் வேண்டும், இந்துமாநாடு 2007

என்ற ஒப்பரிய பரிவுடனும் பரோபகார சிந்தனையுடனும் எல்லாருக்குமாக அறிவித்தனர். அந்த உயர்ந்த நோக்கம் அவர்கள் வாடிடாகவே வார்த்தைகளாக வருகிறது பாருங்கள்.

“இமாம் கல்யாணிம் வாசம் /
ஆவதானம் ஜனேபஜே”//

“இந்த மங்களாகரமான உண்மையை உலகஜனங்களுக்குப் பயன்படும் படியாக உரைக்கிறேன்” என்பதே அதன் பொருளாகும்.

இதையே இந்து மத எல்லா ஞானிகளும் எல்லாக் காலங்களிலும் செய்தனர்.

நம் திருமூலர் சொல்வார், ‘யாம் பெற்ற இன்பம் பெறுக இவ் வையகம்’ அவரது இந்தச் சிந்தனை, மீண்டும் நூற்றாண்டில் வாழ்ந்த திருமூலருக்கு, ஆயிரமாயிரம் ஆண்டுகள் அவருக்கு முன்னால் வாழ்ந்த ஞானிகள் பாரம்பரியமாக அவருக்கு வழங்கிய பரோபகார சிந்தனையின் வழி வந்த ஞானக் கொட்டையே யாகும்.

இத்தகைய இந்து ஞானிகளின் உயர்ந்த வாழ்க்கை முறைகளையும் வழிமுறைகளைம் ஆங்காங்கே அவர்கள் விட்டுச் சென்ற நடைமுறைக் குறிப்புக்களையும் எந்த அளவுக்கு நாம் விளங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம், புரிந்து கொண்டிருக்கிறோம், அவற்றுள் ஒரு சிலவற்றை இங்கே தொகுத்துக் காட்டுவதே என்னுடைய நோக்கமாகும்.

நெண்ட நெடுங்காலமாக இந்துமத ஞானிகள் காவி வஸ்திரம் அணிந்து வந்தனர். கொடிய காடுகளில், இருண்ட குகைகளில் தவம் செய்யச் சென்ற ஞானிகள், ரிவிகள், முனிவர்கள் அணிந்திருந்த ஒரே வஸ்திரம் ‘காவி’ வர்ணமுடைய ஆடையே. இந்த காவி வர்ண ஆடை இந்து ஞானிகளிடமிருந்தே புத்தர் முதலான ஏனைய ஞானிகளிடமும் தொற்றிக் கொண்டது. ஏன் இந்த காவி வர்ண ஆடை? வேறு வர்ண ஆடையோடு தவம் செய்யச் செல்லமுடியாதா? முடியாது. ஏனெனில் தவம் செய்யச் செல்லும் இடங்கள் கொடிய காடுகள் இருண்ட குகைகள், அங்கு தவமுயற்சியில் ஈடுபடும் ஒருவருக்கு பெரிய மிருகங்களால் வரும் ஆபத்தைவிட வாயில், உடலில் விஷம் கொண்ட உயிரினங்களால் ஏற்படும் ஆபத்தே பெரியது. இந்த விஷப் பூச்சிகள், உயிரினங்களிடமிருந்து தம்மைப் பாதுகாக்க இந்த ஞானிகள் கண்ட ஒர் பாதுகாப்பு கவசமே காவி வர்ணமுடைய ஆடை. ஆம் காவி வர்ணம் ‘விஷப் பிராணிகளுக்கு ஒவ்வாமை (Alergy) தத்துவமை கொண்டது. காவி வர்ணத்தைக் கண்டால் விஷப்பூச்சிகள், பாம்புகள் அந்தப் பக்கமே வராது. உலகில் ஒவ்வொரு உயிரினத்துக்கும் ஒவ்வொரு காலத்தில் ஒவ்வொரு வர்ணம் (நிறம்) பிழிக்கும் அல்லது பிழிக்காது. வைத்தியாசாலையில் இள நீல நிறம் பயன்படுத்துவது இதனைப்படையிலேயே, மாடு கடுமையான வர்ணத்தைக் கண்டால் மிருஙும், இதையெல்லாம் தெரிந்த அன்றைய சமூகத்தினர் காவி வர்ணத்தை தமக்கு ஒரு பாதுகாப்பு கவசமாக தவமுயற்சியின் ஆரம்பத்தில் பயன்படுத்திக் கொண்டனர். தவம் ஓரளவு கைவந்தபின் அந்தத் தவமே அவர்களைக் காக்கும். இந்த காவி வர்ணம் விஷப் பூச்சிகளிடமிருந்து பண்டைய இந்துக்களை மட்டும் காக்கவில்லை. முன்னைய காலங்களில் எங்கள் வீடுகளையும் காத்தன. ஆம் பழைய காலத்தில் எமது இந்துக்களின் வீடுகளில், விட்டு வெளிச்சுவர்களில் நாலா பக்கமும் நிலமட்டத்திலிருந்து குறைந்தது மூன்று அடி உயரத்திற்காயினும் காவி வர்ணம் கட்டாயமாகப் பூசியிருப்பர். ஏனெனில் நிலத்தில் ஊர்ந்து வரும் விஷ ஜந்துக்கள் காவி வர்ணத்தைக் கண்டால் விட்டுச் சுவரில் ஏற்றாமல் விலகிச் சென்று வீடும் என்பதால் பண்டைய இந்துக்கள் இந்த வர்ணத்தை பயன்படுத்தினர். இதை இன்றைய விஞ்ஞானிகள் ஆச்சரியத்தோடு விளக்குகின்றனர். இன்றைய வீடுகளில் இந்துமாநாடு 2007 -20-

காவி வர்ணமுழில்லை, அதனால் விட்டுச் சுவர்களில் கூரைகளில் இல்லாத விஷயபூச்சிகளும் இன்னை. இவ்வாறு சுய பாதுகாப்பிற்காக பண்டைய ஹிந்துக்கள் கண்டு பயன்படுத்திய காவி வர்ண ஆடை பின்னாளில் துறவிகள், பிக்குகள் போன்றோருக்கு ஒர் துறவின் அடையாளமாக மாறிப் போனதை நாம் இன்றும் காணலாம். சமய மாநாட்டு மேடைகளில் பங்குகொள்ளும் மடாதிபதிகளும் ஆதீந்ததவர்களும், சமயத் துறவிகளும் காவி வர்ண ஆடையுடன் தோன்றுவதையும் நாம் காணமுடிகின்றது.

இந்து ஆலயங்களில் அர்ச்சகர்கள் பூசை செய்யும் போது அர்ச்சகர்கள் பின் குடும வைத்திருக்கவேண்டும், குறிப்பாக மகோற்சவம் செய்யும் குருக்கள் குடுமி வைத்திருக்க வேண்டும், என்று பொதுவாக மக்கள் விரும்புகின்றார்கள், எனிர் பார்க்கிறார்கள், இதற்கு ஒரு படி, இரண்டுபடி மேலே போய் குடுமி வைத்திருக்கும் ஜயர் சொல்லும் மந்திரமே செல்லும், அவர் செய்யும் கிரியையே சரியாகும் என்று எதிர்பார்ப்பதோடு அத்தகையினரே மகோற்சவம் செய்ய வேண்டும் என்று வலியுறுத்தப்படுவதையும் காணுகின்றோம். (அவரது வேத அறிவு கருத்தில் கொள்ளப் படுவதைவிட) இது சரியா, குடுமி வைத்த பிராமணர் சொல்லும் மந்திரம் தான் செல்லுமா? குடுமி வைக்காத ஆணால் படித்த பிராமணன் சொல்லும் மந்திரம் செல்லாதா? என்ற கேள்விகளுக்கு என்ன விடை. இதற்கிடையே “எனக்கு குடுமி கட்டாதை” என்ற சொற் பிரயோகங்கள் வேறு. குடுமிக்கும் மந்திர கீத்தத்துக்கும் அல்லது சப்தத்துக்கும் சம்மந்தமில்லை. அப்படியானால் ஏன் குடுமி பிராமணருக்கு எதிர்பார்க்கப்படுகிறது. குடுமிவைப்பது சமயத்துக்கோ, சமூககத்துக்கோ அல்ல, அது குருக்களின் சொந்த உடற் பாதுகாப்புக்காகவே என்பதுதான் உண்மை. (குடுமி வைத்திருக்கும் பிராமணரைப் பார்க்கும் போது ஒர் அழகும், நம்பிக்கையும் வருவது காலகாலமாக எம் மனதில் பதிந்து போய் விட்ட பாரம்பரிய மனப்பழக்கமே யண்றி வேறில்லை)

குருக்கள் கோவில் கருவறைக்குள் சென்று இறைபூசை செய்துவிட்டு மீண்டும் வரும் போது மூலவருக்கு, இறைவனுக்கு முதலு காட்டாமல் அர்த்தமண்டபம் தாண்டும் வரை இறைவனைப் பார்த்தபடியே வருவார், வரவேண்டும் அப்படி பின்பற்மாக வரும்போது மூலஸ்தானம், அதை ஒட்டிய தாண்களில், சுவர்களில் இருக்கும், நீடியபடி துருத்தியபடி திருக்கும் கபோத மொட்டுக்கள் (கூர்மையானவை, கருங்கல்லாலானவை) குருக்களின் அல்லது புசாரியின் பிடரியில் (முகிழம்) தாக்கின் உடனடி மரணம் சம்பவிக்கலாம். கருவறை இருண்டதாக இருப்பதும் வேறு. மண்டையின் மேற்பறுத்தை மண்டையோடு பாதுகாக்கும், ஆணால் முகிழப் பகுதியை பாதுகாப்பது கடினம். அங்கு மண்டையோட்டுப் பகுதியில்லை, எனவே அந்த இடத்தைப் பாதுகாக்க தலைமுடியை நீளமாக வளர்த்து சரியாகப் பிடரியில் அமையுமாறு பிடரிக்குடுமிப் பீடுவர். இது எத்தகைய உயர்வான, பாதுகாப்பான சிந்தனை, இதற்கு சமமாக இன்னொரு குடுமியையும் நோக்கலாம். இதனை நோக்குவதன் மூலம் பிராமணரின் பிடரிக் குடுமிக்கான காரணத்தை மேலும் விளங்கிக் கொள்ள முடியும். பிராமணர் தவிர, காட்டுக்குள் சென்று தவமியற்றும் முனிவர்கள் தவம் செய்யும் போது உச்சிக்குடுமி வைத்திருப்பர். அந்த மேல் நோக்கிய உச்சிக்குடுமி மரங்களின் கீழ் இருந்து தம்மை மறந்து தவம் செய்யும் முனிவர்கள் ரிவிகள் தலையில் மேலிருந்து விழக் கூடிய மரக்கொப்புகள், காய்கள், பழங்கள், கற்கள் இவற்றினால் ஏற்படக்கூடிய ஆபத்திலிருந்து அவர்கள் கபாலத்தை, தலையைப் பாதுகாக்கும். இதற்காகவே மேல் நோக்கிய உச்சிக் குடுமியை முனிவர்கள் தவம் செய்வோர் வைத்துக் கொண்டனர். கோயில் கிரியைசெய்யும் பிராமணர் தம்மைக் காத்துக் கொள்ளவும் தவஞ் செய்யும் ரிவிகள் தம் தலையை காத்துக் கொள்ளவும் எழுந்தனவே பிடரிக் குடுமியும் உச்சிக் குடுமியுமாகும்.

வீட்டில் வைப்பது சாதம், கோவிலில் தருவது ப்ரசாதம். சமையல் முறைகள், பாத்திரங்களின் அமைப்பு எல்லாம் ஒன்றாயினும் பெயரில் வித்தியாசம் ஏன்? காரணம் உண்டு. கோவில்களில் ஒவிக்கும் மந்திரங்கள், திருமுறைகள் ‘ஒலி’வடிவில் அந்த நிவேதனத்தில் கலக்கின்றன. அவ்வாறு கலக்கும் அந்த ஒவிகளின் வலிமை, உணவை கவையாக்குவது மட்டுமன்றி மருந்தாகவும் ஆக்குகின்றது. மந்திர ஒவிக்குள்ள வலிமையை, மருத்துவ குணத்தை வேத காலத்தில் எம் முன்னோர் அறிந்திருந்த அளவிற்கு தற்காலத்தில் அறியவுமில்லை, உணரவுமில்லை என்ற நிலை ஒரு தூர்ப்பாக்கியிமே. ஆலய மட்பள்ளியில் தான் ஆலய நிவேதனங்கள் சமைக்கப்பெற வேண்டும் என்பதற்கான காரணங்களில் தூய்மை மட்டுமல்ல மேற்சொன்ன ‘மந்திர ஒலி’ விசயமும் முக்கியமானதாகும். இன்னும் எங்கள் அனுபவத்தினுடோக ஒன்றைக் காணமுடிகிறது. பெரிய விருந்துகளிலும், வீட்டுச் சமையலிலும் காணமுடியாத கவையை ஆலய அன்னதானத்திலும், குழையல் சோற்றிலும் காணமுடிவதற்குக் காரணம் மேற்சொன்ன காரணமேதான். ஆலயத்தில் அன்னதானம் இடுவோரும் அதனை வீட்டிலிருந்து சமைத்து எடுத்துவர முடியாது. ஆலயச் சூழலிலேயே சமைத்து வழங்க வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுவதற்கு இதுவே காரணமாகும்.

பொதுவாக சைவர்கள், இந்துக்கள் வீடுகளில், விசேஷங்களில், மங்கல அமங்கல காரியங்களில் மாவிலை, தென்னந் தேரணங்கள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன. இவை பயன்படுவதற்கு பூர்க்காரணங்கள், இலகுவாக கிடைக்கக்கூடிய பொருட்களால் சம்பவம் அடையாளப்படுத்தப்படல். அகக் காரணமானது இந்த மாவிலைகளையும் தோரணங்களையும் பார்த்த மாத்திரத்திலேயே அந்த வீட்டில், அந்த இடத்தில் நடைபெறும் நிகழ்ச்சியின் தன்மையைக் கண்டு கொள்ள முடியும் என்பதாகும். மாவிலைகள் முக்கிய மங்களப் பொருளாகவும் தோரணமாகவும் கட்டப்படுகிறது. ஆலயங்கள் மற்றும் விழாக்கள், இல்லங்களில் திருமண வைவங்களிலும் இம் மங்களப் பொருள் பயன்படுத்தப்படும். சகல வைவங்களுக்கும் கும்பம் வைக்கும் போது மாவிலை “கூர்ச்சமாக” (சடையாக)ப் பாவிக்கப்படுகிறது. மாவிலைத் தோரணம் அமைக்கும் போது முன்று முறைகள் பயன்படுத்தப்படுகின்றன.

கற்கு ரியங்கள்.

ஆலயங்களிலும் சரி திருமணங்களிலும் சரி, வீடுகளிலும் சுபகாரியங்கள் நடைபெறும் போதும் மாவிலைத் தோரணம் இலையின் காம்பு நுனியை முன்பூற்றாக வளைத்து இலையின் முன் பகுதியில் காம்பைக் குத்தித் தொங்க விடுதல் வேண்டும். இங்கு மாவிலை தலை குளிந்து வரவேற்றும் பாணியில் இருக்க வேண்டும். (5 அல்லது 7 இலைகள் குத்தலாம்) இது சுபகாரித்திற்குரிய அறிகுறியை காட்டும் தன்மையாகும். கும்பம் வைக்கும் போது தேங்காயின் கீழ் மாவிலையை அமைத்தல் வேண்டும். இதில் ஜெந்து அல்லது ஏழு அல்லது ஒன்பது இலைகள் அமைத்தல் சிறப்பாகும்.

அபர்க்கி ரியைகளின் பாது

இது, வீட்டில் மரணச் சடங்கு நிகழும் போது அமைக்கப்பட வேண்டிய முறையாகும். மாவிலையின் காம்பு நுனியை பின்பக்கமாக மடித்துக் குத்தித் தொங்கவிடல் வேண்டும். இது அபர்க் கிரியைக்குரிய முறையாகும்.

இது போன்று தென்னந்தோரணம் அமைக்கும் போது நுனி கீழ்ப்பக்கமாக இருக்கும் படியாக சுபகாரியங்களுக்கு அமைத்தல் வேண்டும். “மண்ணில் நல்ல வண்ணம் வாழுதலை” இந்தமாநாடு 2007

திலத்தை நோக்கிய நுளி குறிக்கின்றது. அபரக் கிரியைகளின் போது மேற்பக்கமாக நுளி இருக்கும் வகையில் தோரணங்கள் அமைக்க வேண்டும். உயிரின் விண்நோக்கிய பயணத்தைக் குறிப்பதாக தோரணத்தின் நுளி அமையும். இதற்கான தோரணத்தை வெட்டும் போது கவனமாக இருக்கல் வேண்டும். மங்கல காரியங்களுக்கு தோரண முடிச்சுக்கள் ஜூந்தாகவும், அமங்கல காரியங்களுக்கு தோரண முடிச்சுக்கள் மூன்றாகவும் அமையும்.

இன்றைய திருமணங்களில் மணமக்களை ஆசீர்வதிக்கும் போது பெரிய கூத்தே நடக்கிறது. ஒவ்வொருவர் ஒவ்வொருமுறையில் அட்சதையிட்டு ஆசீர்வதிப்பதைக் காண வேடிக்கையாகவும் விணோதமாகவும் இருக்கும். மணமக்களை வாழ்த்தும் இடம் அவர்கள் சிரசே! முன்று முறை தனித்தனியே மணமக்களை அவர்களின் சிரசில் மட்டும் அட்சதையிட்டு வாழ்த்துவதே மரபு வழிவந்த முறையாகும். என்சான் உடம்பில் பிரதானம் சிரசே! அந்த சிரசே வாழ்த்துதற்கு உரிய இடமுமாகும். அறுகானாது நன்றாகப் பரவும் தன்மையையும், இலகுவில் அழியாத தன்மையையும் கொண்டது. மணமக்கள் இருவரும் அதே தன்மையோடு சிறப்பற்று வாழுவேண்டும் என்ற நோக்கில் அறுகைச் சேர்த்து மஞ்சள் கலந்த அரிசி போடுதல், அறுகரிசியால் வாழ்த்துவது மரபாகும். நிறைவு, மகிழ்வு, வெற்றி குறித்துப் பண்டையநாளில் அறு கெடுத்து வாழ்த்தும் வழக்கம் இருந்து வந்தது.

“அரணாவகள் விரித்தோதி மாமறையோர் எதிர் கொண்டு

அனுகெடுப்ப வாழ்த்தெடுத்தார் அரும்பையர்களௌல்லாம்”

திருத்தொண்டர் புராணம்.

அறுகுடொண்டு வாழ்த்துதல் என்பது காலப்போக்கில் அறுகொடு நெல்லும் மலரும் கலந்திடுதல் என்று மாறிற்று நெல்லும் பின்னர் அரிசியாகி அட்சதையிடுதல் என்றும் ஆயிற்று. அறுகும் அட்சதையும் மலரும் இட்டு வாழ்த்துதல், அட்சதையிடுதல் என்று உலகவழக்கில் வழங்கக் காண்கின்றோம்.

இந்துமதம் என்ற உலகின் பெரிய பண்பாட்டு வரலாற்றில் அர்த்த மில்லாதவை என்று எவையுமில்லை, ஆனால் எமக்குத்தான் அதில் அறிந்தது சில அறியாதவை பலவாக உள்ளனமை எம் அறியாமையால் விளைந்த தன்மையேயாகும்.

இந்துவாக வாழ்வோம் இந்து தர்மம் காப்போம்

மனதனை மனிதனாகவும், மனிதப் பண்புள்ளவனாகவும் உருவாக்கும் மேன்மைக்க சமயம் இந்து சமயமாகும். “கலதோன்றி மணதோன்றாக காலத்துக்கு முன்தோன்றிய சமயம்” எனப் பெரியார்கள் கூறுவர். எனவே நாம் இந்து சமயத்தின் மேன்மையையும் அதன் பாரிம்பரிய பண்பாடுகளையும் அறிந்து ஒழுகுதல் அவசியமாகும்.

சுவாமி விவேகானந்தர் வீர இளைஞர்களுக்கு கூறிய அறிவுரையல் “நமது சமயத்தின் மகத்தான உண்மைகளை உலகெல்லாம் எடுத்துச் செல்லுங்கள், உலகம் அவற்றுக்காகக் காத்துக் கொண்டிருக்கிறது” எனக் கூறியுள்ளார். அத்தோடு இந்துக்கள் தங்கள் கடந்த கால வரலாற்றை ஆழந்து படிக்கும் அளவிற்கு ஏற்ப அவர்களின் எதிர்காலம் மேலும் மேலும் பெருமைக்குரியதாக அமையும் எனவும் கூறியுள்ளார்.

உயர்ந்த தத்துவங்களையும் இறைவனுடன் இணைக்கும் இலகுவான பக்தி மார்க்க வழியையும் கொண்டுள்ள எமது சமயத்தின் மேன்மை இன்று மேலைநாடுகளில் பல மேலைநாட்டு மக்களை இந்துவாக மாறச் செய்து, அவர்கள் மூலம் பல இலட்சக் கணக்கான இந்து ஆன்மீகத் தொண்டர்களை உருவாக்கி வருகின்றது. குறிப்பாக “ஹரே ராமா ஹரே கிருஷ்ண” அமைப்பு போன்றவைக்களைக் கூறலாம். ஆனால் மேலை நாட்டில் தமது போலித்தன்மையால் வலுவிழுந்த சில சமயங்களின் பிரதிநிதிகள் கீழைத்தேய எம் நாடுகளில் பணம், பொருள் போன்றவற்றைக் கொடுத்து எம்நாட்டு இந்துக்களைத் தங்கள் போலி மதத்துக்கு மாற்ற முயற்சித்து வருகின்றனர். எனவே, இந்துக்கள் இவ்வாறான விவேஷிகளின் செயற்பாட்டைத் தடுத்து நிறுத்த வேண்டும். அத்தோடு நாமும் இந்து சமய, கலாசாரப் பண்பாட்டுப் பாரம்பரியங்களைப் பின்பற்ற வேண்டும்.

உண்மையிலே இந்து ஒருவன் சைவ உணவினையே உண்ண வேண்டும். “பிற உயிர்களை வதைத்து உண்டு இன்பம் காண்பது இந்து தருமம் அல்ல” எங்கள் இந்துப் பண்டிகைகள், பிறந்த தினங்கள், மற்றும் விசேட தினங்கள், விழாக்கள் போன்றவற்றில் கட்டாயம் உயிர்வதை செய்வதையும் அவற்றினை உண்டு இன்பம் காண்பதையும் நிறுத்த வேண்டும்.

ஆலயங்களைப் பொறுத்தவரையில், பூசைகளுடன் ஆன்மீகச் சொற்பொழிவுகள், கூட்டு வழிபாடுகள் தர்ம செயற்பாடுகள் (சமூக சேவைகள்) நடாத்தப்படல் அவசியமாகும். ஆலய வருமானத்தில் குறைந்தது பத்து வீதமாவது வறியோர், அங்கவீரர்கள், விதவைகள், கல்விகற்க வசதியற்ற

சிறுவர்கள், இளைஞர்கள், முதியோர்கள் நலனுக்காகச் செலவிட வேண்டும்.

திருவிழாக் காலங்களில் ஆலயங்களிலும் ஏனைய ஆலய நிகழ்வுகளிலும் நாதஸ்வரம் போன்றவைகள் பக்தி கீதங்களுடன் இசைக்கப்பட வேண்டும். சினிமா, பொப்பிசைப் பாடல்கள் இசைக்கப்படுவதை ஆலய தர்மகர்த்தா சபைகள் நிறுத்தவேண்டும். மற்றும் சிவராத்திரி போன்ற இந்துக்களின் புனித தினங்களில் விளையாட்டுப் போட்டிகள் நடாத்தப்படுவதையும் சினிமாப் படக் காட்சிகள் காண்பிக் கபடுவதையும் ஏனைய பக்தி மார்க்கமற்ற நடவடிக்கைகளையும் இந்து அமைப்புக்களும், இந்துக்களும், இந்து ஆலய தர்மகர்த்தா சபைகளும் தடை செய்ய வேண்டும். விடிய விடிய விளையாடுவதாலோ, ரி.வி படக்காட்சி காண்பதாலோ நாம் சிவராத்திரி விழித்த பயனை அடைய முடியாது. பக்தியுடன் இருந்து விரதம் அனுட்டிப்பதும், விழிப்பதுமே உண்மையான சிவராத்திரி விழிப்பாகும். தம்மையும், கடவுளையும் ஏமாற்றுவதையும் இந்துக்கள் நிறுத்த வேண்டும்.

கட்டாயமாக ஒவ்வொரு வெள்ளிக்கிழமைகளிலும், ஆலயங்களில் பிற்பகல் வேளைகளில் கூட்டு வழிபாடுகள், ஆண்மீகச் சொற்பொழிவுகள் நடைபெறவேண்டும். சகல இந்துக்களும் அதில் கலந்து கொள்ள வேண்டும். பிரத்தியேகக் கல்வி நிலையங்கள் வெள்ளிக்கிழமைகளில் பிற்பகல் வேளைகளில் இயங்காது ஆண்மீக வழிபாட்டுக்காக உதவ முன்வர வேண்டும்.

இந்து சமய அமைப்புக்கள் இந்து கலாச்சார பாரம்பரியங்களை வளர்க்க வேண்டும். அத்தோடு சமயத்துடன் சமூக சேவைகளையும் மேற்கொள்ள வேண்டும். சமூகசேவை என்ற ரதியில் கோழி வளர்ப்புக்களுக்குக் கடன் கொடுப்பது சமய அமைப்புக்களுக்குப் பொருத்தமற்றது. காரணம் நாம் எக்காரணம் கொண்டும் உயிர்க் கொலைகளுக்கு உதவக் கூடாது. கோழி வளர்ப்புக்கு நிதி கொடுப்பதால் பல உயிர்களை அழிப்பதற்கு நாம் உதவுகின்றோம்.

எனவே இவைகள் நீக்கப்பட வேண்டும். இந்துசமய அமைப்புக்களின் மண்டபம் போன்ற கட்டடங்களில் பிற மதத்தவர்களின் மதமாற்றப் பிரசார நடவடிக்கைகளுக்கு இடம் கொடுப்பதை இந்து அமைப்புக்கள் கட்டாயம் நிறுத்த வேண்டும்.

எங்கள் இந்துசமயம் உயர்ந்ததும் மேன்மையானதும் ஆகும். எனவே எங்களுக்கு மேலான சமயம் இந்து சமயமே, மறுபிறப்புக் கோட்டாடு போன்ற உயர்ந்த நிலையான விளக்கங்களை எங்கள் சமயம் வழங்குகிறது. இவ்வேளையில் நாம் எல்லாச் சமயமும் ஒன்று(சமம்) என்ற கோசத்தை எழுப்புகின்றோம். இவ்வாறான இந்து சமய மேம்பாட்டுக்குத் துரோகமான நடவடிக்கைகளை இந்துக்களோ, இந்து அமைப்புக்களோ மேற்கொள்ளுவதை உடனடியாக நிறுத்த வேண்டும். எம்தழும் சம்மதம் என்ற போலிக் கொள்கை எங்களுக்குத் தேவையற்றது. எமக்கு இந்து மதமே மேலானது.

சுவாமி விபுலானந்தர் சைவ சமயத்தையும் தமிழையும் வளர்த்தார். ஆனால் இன்று சுவாமி விபுலானந்தர் சிலைகளை அமைக்கும் சிலர் அவரது நெற்றியில் விபூதி இடத்தவறுகின்றனர். காரணம் “எம்தழும் சம்மதம்” என விபுலானந்தரைக் காட்ட முயற்சித்தமை ஆகும். எனவே விபுலானந்தர் சிலைக்கு நெற்றியில் விபூதி தரிக்கப்படல் வேண்டும். எமது மதம் இந்து மதம் எனக் கூறப்பட வேண்டும். ஆனால் ஏனைய சமயங்களை நாம் மதிக்க வேண்டும். அதற்காக அவர்களது வழிபாடுகளைப் பின்பற்றுக்கூடாது.

இந்துக்களின் வீடுகளில் இந்துசமயக் கடவுள்களின் படம் மாத்திரமே வைத்து வழிபடல் வேண்டும். ஏனெனில் இந்நாட்டில் பெளத்த மதம் தவிர ஏனைய சமயங்கள் எங்களாலும் இந்துச்சுவாமி படங்களைச் சாத்தான் எனக் கூறி மதிப்பதில்லை.

மேலும் பாடசாலைக்குச் செல்லும் இந்து மாணவர்கள் விபூதி தரித்து இந்துமதச் சின்னங்களுடன் செல்ல வேண்டும். இளமையிலிருந்தே இந்துசமய நடைமுறைகளைப் பெற்றோர் பின்னொக்கஞ்சு ஊட்ட வேண்டும். அத்தோடு ஆலயங்கள் இந்து அமைப்புக்கள் அறநெறிப் பாடசாலையில் இந்து சமய அறநெறிகள் போதிக்கப்பட வேண்டும். இந்துசமய நாலகங்கள் உருவாக்கப்பட வேண்டும். கட்டாயமாக அறநெறிப் பாடசாலைகள், ஆலயங்கள் என்பவற்றுக்கும் இந்துசமய தமிழ் விழாக்களுக்கும் செல்லும் போது இந்துக்கள் ஆண்கள் வேட்டி, சால்வை அணிந்தும் பெண்கள் நீண்ட உடைகளுடனும் செல்ல வேண்டும். இது எங்கள் இந்துக் கலாசாரமும் தமிழ்க்கலாசாரமும் ஆகும்.

இந்து என்றால் மாத்திரமே தமிழ் என்ற சொல் பொருந்தும், ஏனெனில் தமிழர்களின் சமயம் இந்து சமயமே அன்றி வேறில்லை. தமிழ் சமுதாயம் காக்கப்பட வேண்டுமாயின் இந்து காலச்சாரப் பாரம்பரியங்கள் சிதைவறாது வளர்க்கப்பட வேண்டும். இந்து சமயத்தை மேம்படுத்த உருவாகும் அமைப்புக்கள், பதவிகள் பட்டங்களுக்காகப் பணிபுரியாது எமது சமய மேன்மைக்காக, சமய, சமூகப் பணிகளைப் புரிய வேண்டும். நாற்றுக்குத் தொண்ணாறு வீதம், சமூகப் பணியும், பத்து வீத சமயப்பணியும் புரிவது எங்கள் சமய மேன்மைக்குப் பெரிதும் உதவும் எனக் கூறமுடியாது. எனவே இந்து அமைப்புக்கள் இந்து சமயத்தை மேம்படுத்தும் நோக்குடன் செயற்படல் அவசியமாகும்.

இந்து இளைஞர்கள் இந்து சமயத்தையும், இந்து சமூகமான தமிழ் சமூத்தின் கலாசார பாரம்பரியப் பண்பாடுகளையும் வளர்க்க முன்வர வேண்டும். ஏனெனில் இளைஞர்கள் நினைத்தால் உலகத்தையே இந்து சமய அன்மீக்க கூட்டமாக மாற்றலாம். கவாமி, விவேகானந்தர் கூறுகின்றார், “அறிவாற்றல் பொருந்திய தூய்மை மிக்க ஒரு நாறு இளைஞர்கள் முன்வாருங்கள் இந்த உலகையே மாற்றி அமைக்கலாம்.” என்று எனவே இந்து இளைஞர்கள் எமது இந்து சமயத்தை மேம்படுத்த இந்து நால்களை நன்கு கற்றுக் கொள்ளுங்கள். அதன் தத்துவங்களைப் புரிந்து கொள்ளுங்கள் மற்றவர்களுக்கும் தனியாகவோ, குழுவாகவோ சென்று எடுத்துக் கூறுங்கள். எமது இந்து சமயத்தையும் எமது தமிழ் சமய கலாசார பாரம்பரிய தர்மங்களையும் வளர்க்க ஒன்றினைந்து புறப்படுங்கள். இந்துசமய மேம்பாட்டுக்காக உங்கள் வாழ்க்கையைத் தியாகம் செய்யுங்கள். உங்கள் பணி ஒரு பொது நலமான, பயன் கருதாத, நற்பணியாக அமையாட்டும். இது ஒவ்வொரு இந்து இளைஞர்னின் தலையாய கடனாகும். யாவரும் இந்துவாக வாழ்வோம் இந்து தர்மத்தைக் காப்போம்.

இந்து தத்துவங்களுக்கும் உப நிடதங்களின் நிலை

“பண்ணு முபநிடத் நூலெங்கள் நூலே
பார்மிகை ஏதோரு நூலிது போலே’

-கப்பிரமணிய பாரதியார் -

தத்துவம் என்ற சொல்லுக்கு உண்மை என்பது பொருள். தத்துவ ஞானம் என்பது உண்மையை அறிவது ஆகும். உண்மை என்பதற்கு உள்ளது என்பது பொருள். நம் உடல், நாம் காணும் பொருட்கள், யாவுமே உண்மை அல்ல. அப்படியாயின் உண்மையான பொருள் ஒன்று உண்டா? அது எது? அவை எப்படிப்பட்டவை? என்பவற்றை ஆராய்வதே தத்துவ ஞானமாகும்.

இந்திய தத்துவ ஞானிகள் தத்துவங்கள் ஆராய்ச்சியில் ஈடுபட்டுள்ளனர் என்பதற்கு ஆதாரமாக அமைவதே அவர்களால் ஆக்கி அளுள்ப்பெற்ற தத்துவசமய நூல்களாகும். இவற்றிலே இந்து சமயம் அனைத்துக்கும் அடிப்படையாக அமைவது முன்று நூல்கள் அவை முன்றும் சேர்த்து “பிரஸ்தான திரயம்” எனக் கூறுவார். இதன் பொருள் பிரதானமான முன்று என்பதாகும். உபநிடதம், பிரமகுத்திரம் பகவக்கீதை என்பவையே அவை ஆகும். இவற்றுள் உபநிடதமானது இந்து சமயத்திற்கு மாத்திரமன்றி இந்திய தத்துவங்களும் அனைத்திற்குமே அடிப்படையாக அமைவது உபநிடதங்கள் என்று கூறுவது மிகையாகாது.

இந்திய தத்துவ ஞானிகள் அனைவரையும் இருபெரும் பிரிவுகளாகப் பிரிக்கலாம். ஒன்று வேத உபநிடதக் கருத்துக்களை ஏற்றுக்கொண்டு எழுந்த சமயத் தத்துவம் ஒரு பிரிவாகும். அவை சாங்கியம், யோகம், நியாயம், மீமாங்கச, வைசேஷிகம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம் என்பனவாகும். ஆனால் இந்த வேத உபநிடத கருத்துக்களை மறுத்தும் பலமதங்கள் இந்தியாவில் எழுந்தன. பெளத்தம், உலகாயுதம், சமணம், என்பவையே அவையாகும். வைதீக மதங்களுக்கு உடன்பாட்டு காரணியாக உபநிடதம் அமைந்தாலும் அவைதீக மதங்களுக்கும் எதிர்மறைக் காரணியாகவும் இது அமைந்துள்ளது. இந்திய தத்துவங்களும் அனைத்திற்குமே உபநிடதங்கள் அடிப்படையாக அமைந்துள்ளன எனக்கூறுவதும் பொய்யாகாது.

உபநிடதம் என்ற வடமொழிச் சொல்லுக்கு சிரத்தையோடு மிகச் சமீபத்தில் இருத்தல் என்பது பொருள். அதாவது குருவிற்கு அருகிலே சிரத்தையோடு அமர்ந்திருந்த சிடலூக்கு குருவானவர் உபதேசித்த உபதேச மொழிகளே உபநிடதங்களாகும். எல்லாமாக நூற்றுக்கு மேற்பட்ட உபநிடதங்கள் எழுந்துள்ளன. அவற்றுள் பத்துமுக்கியமானதாக கொள்ளப்படுகின்றன. இப்பத்திற்கும் சங்கரர் உரை எழுதியுள்ளார். உபநிடதங்கள் பெரும்பாலும் உரையாடல் வடிவிலே எழுந்துள்ளன. சீட்ர்கள் கேட்ட கேள்விகளுக்கு குரு உபதேசித்த உபதேச மொழிகளாகவே காணப்படுகின்றன.

உபநிடதங்களிலே பேசப்படும் விசயங்களாக பிரமம், ஆன்மா, உலகு, ஞானம், என்பன அமைகின்றன. ஆன்மாவைப் பற்றிக் கூறும் போது தம்முள் நின்று தம்மை இயக்கும் சக்தி, உலகை இயக்கும் சக்தியும் உலகத்தை உற்பத்தி செய்வதும் பிரமம் என்கிறது. ஆன்மாவிற்கும் பிரமத்திற்கும் இடையே நெருங்கிய தொடர்பு காணப்படுகிறது. இதனை “தத்துவம் அலி”, நீ தான் அது “அகம் பிரமாஸ்மி” நான் பிரமம், “சோகம் அஸ்மி” நானே அவன் இவ்வாறு கூறுவது உபநிடத மகாவாக்கியங்களாகும். பிரமத்திற்கு இரண்டு நிலைகளை கொடுக்கின்றது. 1. நிஸ்பிரபஞ்சநிலை, 2. சப்பிரபஞ்ச நிலை, மேலும் உபநிடதங்கள் பலவேறு விசயங்களை பேசுகின்றது. விருந்தோம்பல், ஒழுக்கம் அறம் நீதி என்பன பற்றியெல்லாம் உபநிடதங்கள், கூறுவது ஒரு சிறந்த இலக்கியத்தின் பண்பையும் எடுத்துக் காட்டுகிறது.

இவ்வாறு சிறப்பு பெற்று விளங்கும் உபநிடதக் கருத்துக்கள் பின்வந்தோர்களால் விளங்கிக் கொள்ள முடியாமல் இருக்க இவற்றை விளக்கி இதுதான் என வரையறை செய்ய முற்பட்டவர்களுள் பாதராயணர் சிறப்பானவராவார். இவர் உபநிடதக் கருக்கள் போன்று மூலப் பொருள் ஒன்று என்றும் வீடு பேற்றை அடைய ஞானம் முக்கியமானது என்றும் தனது நூலான பிரம சூத்திரத்திற்கில் கூறியுள்ளார். பாதராயணர் பிரம்ம சூத்திரத்தில் கூறிய விசயங்கள் யாவும் கருக்கிய வடிவில் சூத்திரங்களாக கூறியமையின் காரணமாக இவரது நூலையும் பின் வந்தவர்களால் விளங்கி கொள்ள முடியவில்லை. இதனை விளக்கி உபநிடதம் கூறுவது இதுதான் என வரையறை செய்தவர்கள் பலர் உள்ளனர். அவர்களுள் சங்கரர், கெளாடபாதர், இராமானுயர், மத்துவர் என்பவர்கள் குறிப்பிடத்தக்கவர்கள்.

வேதாந்திகளுள் சங்கரர் மிகவும் சிறப்பானவராகக் கொள்ளப்படுகிறார் இவர் 32 ஆண்டுகள் தான் வாழ்ந்தார். ஆனால் தத்துவ ஞான உலகில் இவருக்கு இணையாரும் இல்லை என்றே கூறுகின்றனர். இவரால் உருவாக்கப்பட்ட வேதாந்தம் அந்தவைதம். இவரைப் போன்றே இராமானுரும் ஓர் தத்துவஞானி. தத்துவமும், சமயமும் ஒன்று என்றும் முழுமத்திட்டங்களும் மூலப் பொருளும் ஒன்றே என்றும் வாதிட்டு விசிட்டாத்தவை தத்துவத்தை நிறுவினார். அடுத்து மத்துவரும் குறிப்பிடத்தக்க ஓர் தத்துவ ஞானியாக விளங்குகிறார். இவரது தத்துவம் துவைதம்.

வேதத்தின் சாரமாக விளங்கும். உபநிடத கருத்துக்களுக்கு வேதாந்திகள் கொடுத்த விளக்கங்கள் பற்றி நோக்குவோமாயின் உபநிடதங்கள் ஆன்மா பற்றி இவ்வாறு கூறுகிறது. வண்டியில் கட்டப்பட்ட குதிரை போல் ஆன்மா நம்முடலுள் கட்டப்பட்டுள்ளது. நம் உடலை இயக்கும் சக்தி, பார்ப்பது கண்ணல்ல கண்ணை கருவியாக வைத்து காண்பது ஆன்மா என்கிறது.

வேதாந்திகள், ஆன்மா ஒன்று இருப்பதை ஒப்புக் கொள்கின்றனர். சங்கரர் ஆன்மாவும் பிரமமும் ஒன்று என்றும் இயல்பிலேதான் வித்தியாசமானது என்றும் கூறுகின்றார். வெண்ணிறப்புவை செந்திறக்கண்ணாடியில் பார்த்தால் பூ செந்திறமாகவே தெரியும் அதுபோலவே பிரம்மத்திலிருந்துதான் ஆன்மா தோன்றுகிறது என்கின்றார். உலகைப்பற்றி சங்கரர் பிரமத்தின் தோற்றும் என்கிறார். இதனை விவர்த்த வாதம் மூலம் விளக்குகிறார். அதாவது இருட்டில் பார்க்கும் போது கயிறு பாம்பாகத் தெரிவது போல் பிரம்மமானது உலகாக தோன்றுகிறது, என்றும் இவற்றை மாயை என்றும் கூறுகின்றனர்.

உபநிடதங்கள் பிரமத்திற்கு இரண்டு நிலைகளை கொடுப்பது போன்று வேதாந்திகளும் சித்தாந்திகளும் இரண்டு நிலைகளை கொடுக்கின்றனர். வேதாந்திகள் நிர்குணபிரமம் சகுணப்பிரமம் என்கின்றனர். சிந்தாந்திகள் சகுணபிரமத்தை சுகவரன் என்கின்றனர். கிந்துமாநாடு 2007

பூரணமான பிரமத்தின் பூரணத்துவத்தை குறைப்பதே மாயை என்கின்றனர். மாயையோடு கூடிய நிலை சகுணபிரமம் என்று வேதாந்திகள் கூறுகின்றனர். வேதாந்திகள் கூறும் ஈவரென கிரேக்க தத்தவ ஞானி பிளேட்டோ கூட ஒப்புக் கொண்டுள்ளார்.

இராமானுஜர் தத்துவத்தையும் சமயத்தையும் இணைக்கமுற்பட்டவர். இவரது பரம்பொருள் இறைவன். இவரது கருத்துப்படி காரணமும் உண்மை காரியமும் உண்மை அதனால் இவரது வாதம் பரிணாமவாதம் என்றும் இவரைப் பரிணாமவாதி என்றும் அழைக்கின்றனர். மேலும் உலகு, உயிர், இறைவன் ஆகியவற்றின் தொடர்புகளை சர்ரி சர்ரி சம்மந்தம் மூலம் விளக்குகின்றார். உலகு, உயிர் உடல் யாவும் இறைவனது சர்ரம் இறைவன் சர்ரி என்றும் கூறுகின்றார். உபநிடதம் கூறுவது மூலப்பொருள் ஒன்றே என்பதற்கு கதந்திரமுடைய பொருள் ஒன்றே அதுதான் இறைவன் என்று கூறுகின்றார்.

மத்துவர் பிரமகுத்திரத்திற்கு கொடுத்த விளக்கத்தை பார்ப்போமாயின் இவர் உள்ள பொருள் இரண்டு என்கின்றார். பிரம்மமும் ஆன்மாவும் வெவ்வேறு பொருட்கள் இரண்டும் ஒருபோதும் ஒரு நிலையை அடைவதில்லை என்று வாதிடுவதால் இவரது வாதம் துவைதும் என்று கூறப்படலாயிற்று, இவர் இறைவன் வேறு ஆன்மா வேறு என்று வாதிடுவதற்காக ஜவகைப் பேதத்தைக் குறிப்பிடுகிறார். இவ்வாறாக மத்துவர் வேதாந்தம் காணப்படுகின்றது.

அடுத்து வேதாந்தத் தெளிவாம் சைவசித்தாந்தத்தை பார்க்கும் போது சைவசித்தாந்தத்தின் முதல் பொருள் கடவுள் என்கிறது. பதி பசு பாசம் ஆகிய முப்பொருள் பற்றி பேசுகின்றது. ஆன்மாக்களின் இயல்புகள், இறைவன் இயல்புகள், குணங்கள், உலகைப்பற்றி மாயைபற்றியெல்லாம் மிகவும் விரிவான முறையில் பல கருத்துக்களை கூறுகின்றனர். இவை வேதாந்திகள் கூறும் கருத்துக்களுடன் ஒற்றுமையும் வேற்றுமையுமாக காணப்படுகின்றன. எனினும் கூறப்படுகின்ற பொருட்கள் ஒன்றே. மேலும் வேத உபநிடத கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொண்ட இந்து தத்துவங்களாக சாங்கியம், யோகம், நியாயம், மீமாங்கை, வைசேஷியம் என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்கன. இவையும் மூலப்பொருள், ஆன்மா, உலகு, மத்தி பற்றியெல்லாம் பேசுகின்றன. இவை வேத உபநிடதங்களை ஏற்றுக் கொண்டவை எனினும் ஒற்றுமைகளும் வேற்றுமைகளும் காணப்படுவது வியப்பல்ல.

அடுத்து முக்தி நிலை பற்றி உபநிடதங்கள் கூறும் போது இருவிதமான முக்திகளைக் கூறுகின்றது. ஒன்று விதேக முக்தி இரண்டாவது சீவன் முக்தி என்கிறது. முக்தியை அடைவதற்கான வழி வரைாக்கியம் என்கின்றது. வேதாந்திகள் முக்தி பற்றி கூறும் கருத்தை பார்ப்போமாயின் பாதராயனர் ஞானமே வழி என்கின்றார். மத்துவரும் இராமானுஜரும் முக்தி நிலையில் ஒன்றுபடுகின்றார். சிந்தாந்திகள் முக்தி பற்றிக் கூறுகையில் இறைவனோடு இரண்டாக் கலத்தலே முக்தி என்கின்றனர். இதனை அடைவதற்கான வழிகளாக சரியை, கிரியை, யோகம், ஞானம் என்பவற்றை கூறுகின்றனர். இவ்வாறாக உபநிடதம், வேதாந்தம், சித்தாந்தம் என்பன முக்தி பற்றிக் கூறுகின்றன.

வேத உபநிடதக் கருத்துக்களை ஏற்றுக் கொள்ளும் மதங்கள் யாவும் தம்முள் ஒற்றுமையுடையனால்ல, எனினும் உபநிடதங்களில் கூறப்படும் விசயங்களையே எல்லோரும் பேசுகின்றனர். பேசப்படும் விசயங்கள் ஒன்று பேசும் முறைகளும் விளக்கங்களுமே வித்தியாசப்படுகின்றன என்பதால் இந்து தத்துவஞானத்தில் உபநிடதங்களின் பங்களிப்பு மிகவும் நெருக்கமானது என்பதும் தத்துவக் கருத்துக்களைக் கூறுவதில் மிகவும் சிறப்பாக விளங்குவது உபநிடதங்களே என்று கூறுவதும் சிறப்பாகும். ■

இந்து மதத்தில் கடைப்பிழக்கப்படும் சடங்குகள், சம்பிரதாயங்கள், சீரியைகள் வெளிப்படுத்தும் உள்ளியல் உண்மைகள்

உலக சமயங்களில் மிகவும் தொன்மையானது இந்துமதம் ஆகும். இந்துமதம் சரித்திர முக்கியத்துவம் வாய்ந்த மனிதராலேயோ அல்லது சாதாரண தனிமனிதனாலேயோ தோற்றுவிக்கப்பட்டது என ஆய்ந்துணர முடியாத சிறப்பு வாய்ந்த மதமாகும். இதனால் இது மனித சமுதாயத்திற்கு வழிகாட்டி நெறியாக அமைகின்ற மதமாகின்றது. உலக மதங்கள் யாவும் தமக்கென ஒரு தனித்துவத்தை வெளிக்காட்டுவதாகவே அமையும். அதாவது வழிபாட்டு முறைகளையும் சமயக்கொள்கைகளையும் பின்பற்றி எழுவதாகவே அமைகின்றன. இம்முறைகளுக்கு இந்துசமயம் விதிவிலக்கல்ல. மக்களுக்கு வழிபாட்டு முறையிலும் சமயக்கொள்கைகளைக் கடைப்பிப்பதிலும் இந்துமதம் முக்கிய இடம் பெறுகிறது. இந்துமத சடங்குகள், வழிபாட்டு முறைகள் யாவும் அன்றாட வாழ் வில் நெறிமுறைகளோடு வாழ் வதற் காக உருவாக்கப்பட்டவை ஆகும். நெறிமுறையான வாழ்விற்கு தானங்கள், விரதங்கள், யாகங்கள், கிரியைகள், அனுட்டானங்கள், தவங்கள், தியானங்கள் பெரிதும் உதவுகின்றன. எனவே இந்துமதமானது இவை யாவற்றையும் உள்ளடக்கியதாக அமைகிறது.

உள்ளியல் என்பது மனித இயல்பு அல்லது மனித நடத்தை பற்றி ஆராய்கின்ற ஓர் அறிவியல் துறையாகும். அதாவது எமது உள்மனதினை நோக்குதலாகும். இதனை Psychoiology என்று ஆங்கிலப் பதத்தில் கூறுவர். அதாவது ஆன்மா அல்லது ஆவியின் இயல்பை விளக்குவதாகும். இத் துறையின் ஊடகங்களாக மனித, மிகுந் நடத்தைகளே இருந்து வருகின்றன. ஆரம்பத்தில் தத்துவ இயலின் ஒரு பிரிவாக இருந்து வந்த உள்ளியல் பிற்காலத்தில் மனித நடத்தையின் இயல்புகளையும் அதன் பொது விதிகளையும் பற்றியது என கருதப்படலாயிற்று. இதனால் இன்று உள்ளியல் துறை அறிவியல் பிரிவுகளில் ஒன்றாகக் கருதப்படுகிறது. உள்ளியல் பற்றிப் பல அறிஞர்கள் தமது பல கொள்கைகளை வெளியிட்டுள்ளனர். இதற்கமைய அரிஸ்டோடீடில், சிக்மன் புனோய்ட், வாட்சன் போன்ற பலரைக் குறிப்பிடலாம். இவ்வாறு அறிவியலாளர்களின் ஆராய்ச்சிகள் உட்பட்டு வரும் உள்ளியல் உண்மைகளை சமயநெறியினாடாகவும் நோக்கலாம்.

இந்துமதத்தில் கடைப்பிழக்கப்படும் வழிபாட்டு நெறியில் ஆலயவழிபாடு முக்கியமானது. இம்மதக் கருத்துப்படி ஆலயம் என்பது ஆன்மாக்களின் ஆணவமலத்தை அடக்குவதற்குரிய இடமாகும். ஆலயத்திற்குச் செல்லும்

போது தூயமனம், வாக்கு, காயத்துடன் ஆலயுத்திற்குள் செல்லவேண்டும். சமூக விழுமியங்களையும், நியமங்களையும் மதிக்கும் ஒருவனாலேயே சமூகத்தோடு பொருந்தி வாழ்முடியும் என்ற உளவியல் உண்மையினை ஆலயவழிபாட்டின் மூலம் அறிய முடிகிறது.

இது தவிர ஆலயவழிபாட்டில் கடைப்பிடிக்கப்படும் பூசைகள், நமஸ்காரம் செய்தல், ஒவ்வொரு தெய்வங்களை வணங்குவதற்காகக் கடைப்பிடிக்கப்படும் வழிமுறைகள், மகோற்சவங்கள் போன்ற நியமங்களும் குறிப்பிட்டத்தக்கன.

இந்துக்களால் கடைப்பிடிக்கப்படும் விரதம் என்பது மனம் பொறி வழிப் போகாது நிற்றுப்பொருட்டு உண்வை விடுத்தேனும் சுருக்கியேனும் மனம், வாக்கு, காயம் எனும் முன்றினாலும் கடவுளை மெய்யன்போடு வழிபடல்” என்று நாவலர் பெருமான் கூறியுள்ளார். அதாவது அன்னம் அடக்க ஜந்தும் அடங்கும், மெய், கண், வாய், செவி, முக்கு, என்பன. இதனை உளவியல் ரீதியில் நோக்கின் மனவெழுச்சிக் கோலங்கள் என கருதப்படும். கோபம் ஆசை, அன்பு, காமம் போன்றவற்றைக் கட்டுப்படுத்த ஓர் சிறந்த பயிற்சியினை இச்சமயநெறி இயம்புவதை அறியமுடிகிறது. இதற்கமைய “அன்னம் அடக்க அஞ்சும் அடங்கும்” எனலாம். இந்து சமய முறைப்படி வெள்ளிக்கிழமைகளில் மாமிசத்தை தவிர்த்தல், விசேட திணங்களில் மாமிசத்தை தவிர்த்தல் இவை உளவியல் ரீதியான மனக்கட்டுப்பாட்டை அளிக்கிறது. இதனை மருத்துவர்கள் கூட வலியுறுத்தி வருகின்றனர்.

இந்துக்களின் விழாக்களில் தைப்பொங்கல், குரியபொங்கல் என்பன எமக்கு நேரடியாகவோ, மறைமுகமாகவோ உதவுபவர்க்கு நன்றி செலுத்த வேண்டும் என்ற உளவியல் கருத்தை காட்டி நிற்கிறது. மேலும், இன்றைய நிலையில் இந்துக்களின் அனுட்டானங்களில் தியானம் முக்கிய இடத்தைப் பெறுகின்றது. அதாவது இன்று பல ஆலயங்களிலுள்ள தியான மண்டபங்களே இதற்குச் சாட்சி, இத்தியானமானது மெய், வாய், கண், முக்கு, செவி என்ற ஜம்பொறிகளை அடக்கி இறைவனை தியானிக்கச் செய்யும் வழிமுறையாகும். மனித வாழ்வில் தியானமானது மனசாந்தி, மனஞருநிலைப்பாடு போன்றவற்றை ஏற்படுத்துகிறது. இங்கு உளவியல் கருத்துப்படி தனது மனதை தானே அறிந்து செயற்படுத்த வழி ஏற்படுகிறது.

இந்துக்கள் தொன்றுதொட்டு நேர்த்திக்கடன் செலுத்தியும், கோரிக்கைகளை வைத்தும் வழிபடுவார். இதனை வேதங்களில் இவ்வாறு காணலாம்.

“நானுனக்கு பால். நெய் முதலிய ஆகுதிகளைத் தருகிறேன்.

நீயெனக்கு ஆண்சந்ததி நீண்ட ஆயுள் செல்வம் என்பவற்றைத் தா”

இவ்வழிபாட்டு முறை நமது ஆள்மனத்து ஆசைகளை முறையிட்டுக்கொள்ள தகுந்த சந்தர்ப்பமாக அமைகிறது. எனவே உளவியற் கருத்துப்படி எமது கல்டங்களை வெளிப்படுத்தினால் அது தீர்க்கப்படாவிடலும் மனப்பாரம் குறைய வாய்ப்புண்டு.

இந்துக்களின் தைப்பொங்கல் தீபாவளி, ஏனைய விரத நாட்களாயினும் மற்றவர்க்கு அல்லது மிருகங்களுக்காயினும் விருந்தளிக்க வேண்டும் என வலியுறுத்தப்படுகிறது. அது மட்டுமன்றி கோலம் போடும் போது அரிசிமாவில் போடவேண்டும் எனவும் வலியுறுத்தப்படுகின்றமை மற்றயவரது கல்டங்களுக்கு மதிப்பளித்து உதவி செய்ய வேண்டும் என்ற உண்மையைக் எடுத்துக்காட்டுகிறது.

இந்துக்களின் அனைத்து விழாக்களும், பண்டிகைகளும் குடும்ப அங்கத்தினர், இந்துமாநாடு 2007

அயலவர் என பலர் ஒன்று சேர்கிறோம். இதனால் புரிந்துணர்வு, ஒற்றுமை போன்றன உளவியல் நடத்தைகள் கட்டிமுப்பப்படுகின்றன. இந்துக்களின் நவராத்திரி விழா கல்வியின் தேவையினை உணர்த்த நடாத்தப்படுகிறது. அந்துடன் ஏடுதொடக்கல், முன்று தேவீகளில் கல்விக்கென சரஸ்வதிதேவியை விசேடமாக வழிபடும் தன்மை காணப்படுகிறது. இன்று உளவியலில், கல்வி உளவியல் கல்வியின் தேவையை பூர்த்தி செய்ய இச்செயற்பாடுகள் விருந்தளிக்கின்றன.

உளவியலில் இசை, நடனம், சித்திரம் என்பன மனிதனது தொடர்ச்சியான மணிலையை மாற்றியமைத்துக் கொள்ள உதவின. இவை ஆன்மீக ரீதியாக ஆலயங்களில் அரங்கேற்றுங்கள், இசைக்கக்சேரிகள், கதாபிரசங்கங்கள் ஊடாக வளர்ந்து வருகின்றன. ஒரு பெண்ணின் முக்கிய வளர்ச்சிப்படிநிலை பூப்படைதல் இதனை இந்துக்கள் விழாவாக கொண்டாட பல சம்பிரதாயங்களை நிறைவேற்றுகின்றனர். இந்நிலை அப்பெண்ணின் மனதில் உளவியல் ரீதியான தாக்கத்தை ஏற்படுத்தி பெண் பக்குவமடைய வழிவகுக்கிறது.

திருமணச்சடங்கு என்பது மேன்மையான தெய்வீக இணைதல் எனப்படும். இதில் பலமுறைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு முறைகள் உள்ளடக்கப்பட்டுள்ளன. இங்கு முளைப்பாலிகையிடல் சடங்கில் நவதானியங்கள் முளைக்க இடப்படும். இதனை சிலப்பதிகாரம். “விரித்த பாலிகை முளைக்கும் நிரையும்” என்கிறது. இதனால் மணமக்களிடையே தமது மனவாழ்க்கை பற்றி ஓர் எதிர்பார்ப்பும், சுவாரஸ்யமும் ஏற்படுத்தப்படுகிறது. மேலும் பந்தலில் வாழைமரம் கட்டுவர். இங்கு வாழைமரம் போல் ஒருமுறைதான் வாழுவேண்டும். ஒற்றுமையாக வாழ வேண்டும் என்ற இரு உளவியல் எண்ணக்கருவைக் கொண்டமைகிறது. தாலிகட்டும் போது முன்று முடிச்சு இடப்படும் இது முன்று உளவியல் நடத்தையைக் கொண்டது.

1. கணவனுக்கு கட்டுப்பட்டவள்
2. தாய், தந்தைக்கு கட்டுப்பட்டவள்
3. தெய்வத்திற்கு கட்டுப்பட்டவள்

தாலி கட்டும் போது கைவிளக்கு ஏந்திநிற்பதால் சகுனத்தடை நீக்கப்படும். அச்சமயம் கெட்டவார்த்தை, தும்முதல், போன்றன அபசகுனமாகக் கருதப்படும். திருமணச்சடங்கில் தாலிகட்டும் முன் மணமகளுக்கு முகத்திரையிடப்பட்டு தாலி கட்டியின் கழற்றப்படும், இதனால் பெண் திருஸ்தி, விமர்சனங்களிலிருந்து விடுபடமுடியும் என நம்பப்படுகிறது.

அபரக்கிரியைகள் கூட இந்துக்களால் சம்பிரதாயமுறைப்படியே ஆற்றப்படும். ஏனெனில், எல்லாமே ஒரு நோக்கத்தை அடைய ஏற்படுத்தப்பட்டதை. அதாவது ஒருவருடைய ஆத்மாவின் தேவைகள், விருப்பங்கள் பூர்த்திசெய்யப்பட வேண்டியது அவசியம் என நம்பப்படுகிறது. அக்கினி ஹோமம் செய்வதால் தெய்வீக உணர்ச்சி அதிகரித்து பிரம்மைகள் நீங்கி ஞாபக சக்தி அதிகரிக்கும் எனக் கூறப்படுகின்றமை. ஓர் உளவியல் நடத்தையாகும்.

இவ்வாறு இந்துக்களின் கிரியைகள், சடங்குகள், அனுட்டானங்களில், பல உளவியல் உண்மைகளைக் காணமுடிகிறது.

ஈ வெகளின் நோக்கம் கடவுளைக் காணல்

ஒருவன் ஆன்மீக சிந்தனையை வளர்ப்பதற்கும் ஆன்மீக கடேர்றுத்திளைப் பெற்றுக் கொள்வதற்கும் இன்றியமையாத சாதனமாக கலைகள் அமைகின்றன. இதனாலேயே “கலைகளின் நோக்கம் கடவுளைக் காணல்” எனச் சிறப்பிக்கப்படுகிறது. இத்தகைய முக்கியத்துவத்தினை அறிந்த முன்னோர்கள் கலைகளை ஆலயங்களோடு இணைத்துக் கொண்டனர். இதனால் “கோயில்கள் வளர்த்த கலைகள்” என்றும் சிறப்பிக்கப்படுகிறது.

ஒருவர் ஒரு காரியத்தை ஒழுங்குற, நேர்த்தியாகச் செய்துவிட்டால் அவனுக்கு அந்தக்கலை தெரிகிறது. “கலா” என்ற ஸமஸ்கிருதச் சொல், “Art” என்ற அழகிலப்பதம், “கொலே” என்ற பிரான்சீய மொழிப்பதம், கல்வி என்ற தமிழ் சொல் இவை யாவற்றுக்கும் மூலம் ஒன்றே என்பார் காஞ்சிக்காமகோடி பீடாதிபதி சங்கராச்சாரிய சுவாமிகள் கலா என்றால் சதா வளர்ந்து கொண்டிருப்பது எனப் பொருள் கூறுகின்றார். பிற்றொன்து நாள்தோறும் வளர்ந்து கொண்டிருப்பது போலவே கலையும் மாந்தர்க்கு மனவளர்ச்சியைத் தந்து முடிவேயில்லாமல் என்றென்றும் வளர்ந்து வரும் கலைச் சிறப்பு கலாசாரம் பண்பாடு ஆகிறது.

மனிதர்கள் தம் மனதில் தோன்றும் உயரிய எண்ணங்கள், சீரிய சிந்தனைகள் என்பன வளர்ந்து கட்டிடம், சிறப்பம், இசை, நடனம், ஒவியம் என என்றின்னோரன்ன கலைகளாக உருவெடுத்துள்ளன. நிலையில்லா இந்த உலகில் நிலை பெற்று வாழ்வது கலை ஒன்றுதான். “ஆயகலைகள் அறுபத்து நான்கினையும் ஏய உணர்விக்கும் என்னம்மை” என்ற செய்யுளடியினாலும் எண்ணெய்கலையும் இசைந்துடன் போக” என்ற சிலப்பதிகார அடியினாலும் இந்துக்களிடையே வளர்ந்த கலைகள் அறுபத்துநான்கு என்று அறியலாம். இவ்வாறான கலைகள் அழகு, ஒழுங்கு, நியதி, கட்டுப்பாடு போன்ற பெயர்களால் சிறப்பிக்கப்படுகின்றது. இவ்வாறான அறுபத்துநான்கு கலைகளும் தெய்வீகமானவை. அம்பிக்கைக்குரிய ஆயிரம் திருநாமங்களில் ஒன்று “கலாவதி” என்றும். இன்னொன்று “சதுள்ஷத்தி கலா” என்றும் வலிதா சதுள்ரநாமம் கூறுவதிலிருந்து கலையின் தெய்வீகச் சார்பு துல்லியமாகத் தெரிகிறது.

கல்லைக் கருவியாக கொண்டு சிறபத்தையும், வண்ணத்தை கருவியாக கொண்டு ஒவியத்தையும், ஒசையைக் கருவியாக கொண்டு இசையையும் என ஒவ்வொரு கலையையும் விளைத்திற்றுடன் உருவாக்கியுள்ளனர். ஆகவே கூடுதல், குறைதல் இன்றி எந்தப் பொருளும் அளவுப் பொருத்தத்தோடு அமைகின்ற போது அது கலையின் பாற்பட்டதாக பூரணத்துவம் பெறுகின்றது. கட்டிடக்கலை, சிறபக்கலை, நடனக்கலை, ஒவியக்கலை முதலிய பல்வகை இந்துமாநாடு 2007

கலைகளுக்கும் தமிழகக் கோயில்கள் களஞ்சியங்களாகத் திகழ்கின்றன. ஆகமங்கள் வகுத்த விதிமுறைகளுக்கமையக் கிரியை மரபு உருவாகி இக்கலைகளைத் தோற்றுவித்தது. இவை ஆலயத்தையே நிலக்களாகக் கொண்டு, சமயத்தின் நிலையே சமயத்தின் பணிப்பெண்களாலே வளர்ந்து வந்துள்ளன.

கோயில் என்பது ஆண்டவளின் அருள் சுரக்கும் நிலையமாக மட்டுமல்லது அழகுக்கலைகளின் உறைவிடமாக, கலைவளர்க்கும் அரங்கமாக, கலைஞர் சமுதாயத்தின் மையமாகவும் இருந்து வந்துள்ளது. கட்டிடக்கலையில் கைதேர்ந்த சிற்பசாரியாக “ஸ்துபதி” என்ற உயர்ந்த கலைஞர் தொடக்கம் ‘புமாலை தொடுப்போன்’ என்ற சாதாரண கலைஞர் வரை ஆலயத்தை அண்டி அதன் அரவணைப்பிலேயே வாழுந்து வந்தனர். அக்காலத்தையே கலைஞர்களும் தமது கலையாற்றலையும், திறமையையும் மக்கள் வாழுகின்ற இருப்பிடங்களில் வெளிக்காட்டாமல் ஆண்டவளின் மாளிகைகளான திருக்கோயில்களிலே தான் சிறப்புற வெளிப்படுத்தலாயினர். ஆதலால் திருக்கோயில்கள் சமயப் பணி, சமுதாயப்பணி ஆற்றும் நிலையங்களாக மட்டுமன்றி மக்கள் அனைவரும் கலைச் செல்வங்களைக் கண்டுகளிக்கும் பொது இடங்களாகவும் திகழ்ந்தன.

ஒரு நாமம், ஓர் உருவம் இல்லாத இறைவன் ஆன்மஸ்டேற்றம் கருதி கருணை மேல்டினால் திருவுருவங்களில் எழுந்தளியிருக்கும் இடமே கோயில் விக்கிரக வழிபாடு முக்கிய பங்கு வகிக்கத் தொடங்கிய போது கோயில்கள் கட்டப்படலாயின. கோயில் அமைப்பு, கட்டிடக்கலையின் வளர்ச்சிக்கும் பெருவாய்ப்பளித்தது. இங்ஙனமாக கட்டிடக்கலையானது இந்து சமயத்தோடு பின்னிப் பிணைந்திருக்கும் நிலையைக் காண்கிறோம். ஒப்பற் கட்டிடக்கலையினை பல்வேறு நாட்டு மக்கள் உருவாக்கினர் என அறிஞர் போக்குசன் என்பவர் கூறினார்.

மேலும் தமிழ் நாட்டின் கட்டடக்கலை மரபைக் கொண்டு இந்தியாவின் வேறெந்த பகுதியிலும் உயிர்த்துஅடிப்பும் நேர்த்தியும் கவர்ச்சியும் வாய்ந்த மாபெரும் கட்டிடக் கலைப் படைப்புக்களை காணமுடியாது. இங்கு கலையும் பண்பாடும், சமயமும் பின்னிப் பிணைந்து உள்ளதை காணலாம். தொடக்க காலத்திலே சந்ததி நிறைந்த அமைதி நிறைந்து இயற்கை நிலையங்களிலே தான் கடவுள் வழிபாடு நிகழ்ந்துள்ளது. “காடும் காவும் கவிஞர்பெருதுருத்தியும் யாதும் குளனும் வேறு பல்வைப்பும், சதுக்கமும் சந்தியும் புதுப்புங்கடம்பும், மன்றமும், பொதியிலும் கந்துடைநிலையிலும் என்ற திருமுருகாற்றுப்படை அடிகளும், “ஆலயமும் கடம்பும் நல்யாற்று நடுவும் காலவழக்கறு நிலைக்கண்றமும் பிறவும்” என்னும் பரிபாடல் அடிகளும் இயற்கை வனப்புள்ள இடங்களே ஆரம்பத்தில் இறை தலங்களாக இருந்தன என்பதை உணர்த்துகின்றது. காலப்போக்கில் ஆலயங்கள் மக்கள் அதிகமாக உறையும் இடங்களிலே அமைக்கப்படலாயின.

இந்திய கோயிற் கட்டிட வகைகளை நாகரம், வேசரம், திராவிடம் என முன்று பிரிவாக வகுப்பர். நாகரம் என்ற பிரிவின் பாற்படும் கோயில்கள் அடியிலிருந்து உச்சி வரை நார்ச்துரமாக அமைவன. இப்பணியில் அமைந்துள்ளவை வட இந்தியக் கோயில்களே. வேசரம் என்ற பிரிவைச் சேர்ந்தவை பெளத்தக் கோயில்கள் இவை வட்ட வடிவமான அமைப்புக் கொண்டன இவற்றுள் சில அரைவட்டமாகவும் காணப்படும். தென்னிந்தியக் கோயில்களில் சில இவ்வாறிருக்க காணலாம். முன்றாவது பிரிவாகிய திராவிடம் என்பது தென்நாட்டில் வழங்கும் சிறப் முறையையே குறிக்கின்றது. பல்லவர், சோழர், பாண்டியர், விஜயநகர மன்னர்கள் ஆகியோர் இத்திராவிடக் கட்டிடப் பாணியிலேயே கோயில்களை எழுப்பியுள்ளனர்.

மேலும் கற்பனை கடந்த சோதியாகிய இறைவனை சாதாரணமங்கள் உணர்ந்து வழிபடுதல் அரிதாகும். இதன் காரணமாக மக்கள் மத்தியில் தெய்வீக அருளை ஏற்படுத்தும் பொருட்டு சிறப்பிக்கிரக்கலை தோற்றும் பெற்றது. சிற்பி வடித்த இறைவனின் திருவுருவங்கள், திருக்கோயில்களில் தெய்வபொலிவு பெற்று விளங்கக் கூடியதாக சீவாச்சாரியார் ஆவார். மந்திரம், கிரியை, பாவனை ஆகிய அம்சங்களால் சிறப்பியின் கலைப்படைப்புக்கள் தெய்வீக சிறப்பு பெற்று வழிபாட்டுக்குரியனவாகின்றன. இன்றிலையில் சிறப்பக் கலைஞருக்கு, சீவாச்சாரியாரும் ஆகமம் காணும் நெறியில் நின்று சமயபணி புரிவதில் முக்கியத்துவம் பெறுகின்றார். இவரது கைவண்ணத்தால் சிறப்பிக்கிரக்கலை இந்துமதத்தில் சிறப்பு பெறுகின்றது.

ஒவியக்கலையானது அன்பு, ஆஸ்வம், விருப்பு என்ற நடுவில் ஒற்றுமையின் பொருத்தம், நுண்ணுறிவு, ஒழுங்கு என்ற அடிப்படையில் படைக்கப்படுகிறது. ஒவியக்கலை தோற்றத்தை மனிதன் குகையில் வாழ்ந்த காலம் எனலாம். காடுகளில் சென்று வேட்டையாடி இறைச்சி உண்டு குகைகளில் இருந்த ஒய்வு நேரத்தில் கையில் கரித்துண்டை வைத்து குகைச்சுவரில் கீறியபோது மனிதன் ஒவியனாக உருப்பெற்றான். ஒவியக்கலையோ கண்ணுக்கு விருந்தாகி மனதிற்கு இன்பம் பயப்படு. ஒவியத்தை வரைவதற்கு உரிய பொருட்களை கொண்டு கலைவள்ளான் ஒருவன் தனது உணர்ச்சி, சிந்தனை, கற்பனை என்பவற்றை கலந்து உள்ளத்துள் வரைபடம் ஒன்றை அமைத்து கொண்டு தளத்தில் தீட்டுவன் மூலம் மக்களை இறைவனோடு ஒன்றித்து வாழ வழிசமைக்கிறான்.

இந்து ஆலயங்களை மையமாக கொண்டு வளர்ச்சியடைந்த நுண்கலைகளில் நடனக்கலையின் சிறப்பினை பரதமுனிவரால் எழுதப்பட்ட பரத நாட்டிய சாஸ்த்திரம் தெளிவாக எடுத்துக்காட்டுகின்றது. இக்கலையானது சமய மரபுகளோடு இணைந்து கொண்டதால் சிறப்பு பெறுகின்றது. உருவமாகவும், அருவமாகவும் நின்று அண்ட சராசரங்கள் எல்லாவற்றையும் இயக்கும் பரம்பொருளின் ஆடலின் கலை வடிவை புலப்படுத்தி நிற்பது நடனமே ஆகும். பரதநாட்டியத்தில் 108 வகையான நடனங்கள் குறிப்பிடப்பட்டுள்ளன. இவ் நடனங்களை தில்லையில் உள்ள இறைவன் ஆடுவதாக குறிப்பிட்டதோடு அதன் அபிநிய காட்சிகள் சித்தரிக்கப்பட்டுள்ளது.

மேலும் “ஆட்டுவித்தான் ஆர் ஒருவர் ஆடுதாரோ” எனும் அப்பா கவாமிகளது திருவாக்கு உலகம் இயங்குவதற்கு இறைவனுடைய இயக்கம் அவசியம் என்பதை கூறுகின்றது. இவ் இயக்கத்தை கற்பனை செய்து அக்கற்பனையின் வெளிப்பாடாகவே இறைவனை நடராசரமுர்த்தியாக உருவகித்து அவரை நடனக் கோலத்தில் காட்டும் மரபும் இந்து சமயத்தில் இடம் பெறுகின்றது.

கருமுரடாக இருக்கும் ஒலியை மனதால் கட்டுப்படுத்தி அறிவுத்திறனால் முறையான ஒழுங்கு அமைப்புக்கு கொண்டு வந்து சீர்படுத்தும் போதே இசை மினிர்கின்றது. முத்தமிழில் நடுவனாக மினிர்வது இசைத் தமிழ் ஆகும். இசை என்னும் சொல் இசைவிப்பது அல்லது தன்வயப்படுத்துவது என பொருள் தருவதோடு கல்மனத்தையும் கரைந்தநாக செய்யும். கற்றோரும் மற்றோரும் இசையின் வசப்பட்டே நிற்பர். இசையை கேட்டு இன்புறாத உயிர்கள் இல்லை என்றே கூறலாம். பறவைகள், பாம்புகள், விலங்குகள் போன்ற உயிர்களும் இசையில் இன்பம் அடைகின்றன. பால் வேண்டி அழும் பசும் குழந்தையும் இசைவசப்பட்டு பாலையும், பசியையும் மறந்து மகிழ்ச்சிடைகின்றன. எனவே மனிதர்களும் இறைவன் பால் இசைவசப்படுகின்ற போது இறைவனின் பேரருளை பெற்முடியும்.

எனவே மேலே கூறப்பட்டவற்றை கொண்டு பார்க்கின்ற போது அழகார்ந்த, செயற்றிறன் மிகக் கலைப்படைப்புக்களின் நோக்கம் இறைவனின் திருவருளை எய்துவதே என்பதை அழாயமுடிகின்றது.

உசாத்துணை நூல்கள்

1. பேராசியர் சி.பத்மநாதன் இந்துகலாச்சாரம்
கோயில்களும் சிற்பங்களும்
2. கலாநிதி சபா. ஜெயராசா கலையும் ஓவியமும்
3. சின்னத்துரை சோதிலிங்கம் இந்துநாகரிகத்தில் நுண்கலைகள்
4. சுபாஷினி பத்மநாதன் நுண்கலை நடனக்கலை
5. பேராசிரியர் சி.பத்மநாதன் இந்துகலாசாரம், நடனங்களும் ஓவியங்களும்
6. பேராசிரியர் சபா. ஜெயராசா அழகியற் கல்வி
7. உயர்தர கடந்த கால விளாப்பத்திரம் இந்து நாகரிகம்
8. அகில இலங்கை இந்துமாமன்றம் இந்து நாகரிகம்
உயர்தர வகுப்புப் பாடத்திட்டத்திக்கு அமைந்த கட்டுரை தொகுப்பு.

இரங்குப் பெரியோர்கள்

வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரி நடாத்தும் இந்துமாநாடு மூன்று அரங்குகளைக் கொண்டது. இந்த அரங்குக்கு உரியவர்களாக ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர், சுவாமி விபுலானந்தர், பண்டித. ஸ்ரீமத். வ.க.இராஜ ஜயனார் என்போர் திகழ்கின்றனர். இவர்கள் ஒவ்வொருவருடைய வாழ்வையும் பணிகளையும் பற்றிக் குறிப்பிடுவதே இக்கட்டுரையாகும்.

ஸ்ரீஸ்ரீ ஆறுமுகநாவலர்

நல்லைநகர் ஆறுமுக நாவலர் பிறந்திலரேற்
சொல்லு தமிழூங்கே சுருதியெங்கே - எல்லவரும்
ஏத்து புராணாக மங்க ளெங்கேப்ர சங்கமெங்கே
ஆத்தனரி வெங்கே யறை

இந்தபாடல் ஆறுமுகநாவலர் அவர்கள் சிவபதமடைந்த நேரத்திலே இராவுபகதூர். சி.வெ.தாமோதரம்பிள்ளை அவர்களாற் (1832 - 1901) பாடப்பட்டது. ஆறுமுகநாவலர் அவர்களின் தமிழ், சமயத் தொண்டின் மேன்மையினை எடுத்துக் காட்டும்பாடல்.

பத்தொன்பதாம் நூற்றாண்டுத் தமிழ், சைவ இலக்கிய வரலாற்றில் ஆறுமுக நாவலருக்கு ஒரு சிறப்பு மிக்க இடமிருக்கிறது. இலங்கையிலும் தமிழ்நாட்டிலும் பிரித்தானியராட்சியில், கிறிஸ்தவ சமயமும் செல்வாக்குப் பெற்றுக் கொண்டிருந்த வேளையில் சுதேசிய மக்களிடத்திலே இவர்களது “சைவசமயத்தையும் அதன் வளர்ச்சிக்குக் கருவியாகிய கல்வியினையும் வளர்க்க வேண்டி” அதற்காகத் தமது உடல், பொருள், ஆவி அனைத்தையும் அர்ப்பனித்து வாழ்ந்தவர் ஆறுமுகநாவலர் அவர்களாவர்.

இத்தகைய சிறப்பு வாய்ந்த நாவலர் அவர்கள் யாழ்ப்பாணத்து நல்லூரிலே 1822ம் ஆண்டு மார்கழி மாதம் 18ஆங் தேதி கந்தப்பிள்ளை அவர்களுக்கும் சிவகாமி அம்மையாருக்கும் ஆறாவது புதல்வராய்ப் பிறந்தார். இவரின் பிள்ளைத் திருநாமம் ஆறுமுகம் என்பதாகும்.

இளமைக் கல்வியை சுப்பிரமணிய உபாத்தியாயரிடமும் பின்னர் இருபாலை வித்துவ சிரோமணி சேணாதிராய முதலியாரிடமும் வண்ணார் பண்ணை மன்புலி முதலியார் சரவணமுத்துப் புலவரிமும் கந்தவர். தனது ஒன்பதாவது வயதிலே தந்தையார் அரைகுறையாக எழுதி வைத்து விட்டுச் சென்ற நாடகத்தைப் பூரணப்படுத்தியவர். தமிழ், சமஸ்கிருதம், ஆங்கிலம் ஆகிய

மொழிகளிலும் பாண்டித்தியம் உள்ளவர். தமது இருபதாவது வயதில் வண.பிற்றர் பேர்சிவல் அவர்களை அதிபராகக் கொண்ட யாழ். வெள்ளியன் மின்ன் பாடசாலை ஆழிரியரானார்.

இக்காலத்திலேயே பாதிரியாரின் வேண்டுகோளின்படி விவிலிய வேத மொழி பெயர்ப்பிலும் ஈடுப்டார். யாழ்ப்பாணத்திலே வண்ணார் பண்ணை, கொழும்புத்துறை, மாதகல், கந்தர்மடம், இணுவில், புலோலி, கோப்பாய் ஆகிய இடங்களிலும் சிதம்பரத்திலும் சைவப்பாடசாலைகளை நிறுவினார். வண்ணார் பண்ணையிலும் சென்னையிலும் அச்சியந்திர சாலைகளையும் நிறுவி பல நூல்களை அச்சிட்டு வெளியிட்டார். நாவலரால் அச்சிடப்பட்ட நூல்களை 1. எழுதி வெளியிட்ட நூல்கள், 2. உரையெழுதி வெளியிட்ட நூல்கள், 3. பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த நூல்கள் என வகைப்படுத்திக் கூறலாம்

எழுதி வெளியிட்ட நூல்களாக முதலாம் பாலபாடம், இரண்டாம் பாலபாடம், நான்காம் பாலபாடம், பெரிய பூராண வசனம், சிவாலய தரிசனவிதி, சைவ தூஷண பரிகாரம், சுப்பிர போதம், சைவ வினாவிடை முதற்புத்தகம், சைவவினாவிடை இரண்டாம் புத்தகம், இலக்கணச் சுருக்கம், சிதம்பர மான்மியம், கந்தபுராண வசனம், அனுட்டான விதி, யாழ்ப்பாணச் சமயநிலை, இலங்கைப் பூமிசாத்திரம், திருவிளையாடற் பூராண வசனம், இலக்கண வினாவிடை முதற்புத்தகம், இலக்கண வினாவிடை இரண்டாம் புத்தகம், நலலூர்க் கந்தசவாமி கோவில் முதற் புத்தகம், நலலூர்க் கந்தசவாமி கோவில் இரண்டாம் புத்தகம், பெரியபூராண சூசனம், போலி அருட்பாமறுப்பு, மிதத்தியவாத நிரசனம், புலோலி பகுபதீச்சரப் பெருமான் திருவூஞ்சல், கத்திர்காம சுவாமி மீது கீர்த்தனங்கள், தனிப்பாமாலைகள் என்பனவும்

உரை எழுதி வெளியிட்ட நூல்களாக திருமுருகாற்றுப்படை, கோயிற் பூராணம், சைவசமய நெறி, ஆத்திருடி, கொன்றைவேந்தன், வாக்குண்டாம், நன்நெறி, நல்வழி, நன்னூற் காண்டிகையுரை என்பனவும்

பரிசோதித்துப் பதிப்பித்த நூல்களாக குடாமணி நிகண்டு - உரையுடன், செளந்தரியலகரி - உரையுடன், நன்னூல் விருத்தியுரை, திருச்செந்தினிரோட்டயமகவந்தாதி, குளத்தார் அமுதாம்பிகை பிள்ளைத்தமிழ், கந்தரலங்காரம், கந்தரனுபூதி, ஏரெழுபுது, திருக்கை வழக்கம், மறைசையந்தாதி, கோயிற்பூராண மூலம், திருக்கருவைப் பத்தந்தாதி, சிதம்பர மும்மணிக்கோவை, பட்டினத்துப் பிள்ளையார் பாடல், அருணகிரிநாதர் வகுப்பு, மருதாரந்தாதியுரை, திருச்செந்தாரகவல், விநாயகரகவல், திருவள்ளுவர் பரிமேலழகருரை, திருச்சிற்றும்பலக்கோவையுரை, சேதுபூராணம், பிரயோக விவேக மூலமும் உரையும், தருக்க சங்கிரகம், உபமான சங்கிரகம், இரத்தினச் சுருக்கம், இலக்கணக்கொத்து, தொல்காப்பியச் சூத்திர விருத்தி, இலக்கண விளக்கக் குறவாளி, கந்தபூராணம், பதினேராந் திருமறை, நால்வர் நான்மணிமாலை, பெரியநாயகி விருத்தம், பெரியநாயகி கலித்துறை, புஷ்டான நவமணிமாலை, தொல்காப்பியம் - சொல்லத்திகாரம் - சேனாவரையருரை, சிதம்பர மான்மியம், சிவஞானபோதச் சிற்றுரை, பெரியபூராணம், புட்பவிதி, உபநிடத மூலமும் உரையும் என்பனவும் காணப்படுகின்றன.

நாவலரது சமயப்பணிகளில் பூராண படனம், பிரசங்கம் என்பனவும் குறிப்பிடத்தக்கன. சாதாரண மக்களின் சமய மற்றும் இலக்கண, இலக்கிய அறிவை விருத்தி செய்வதில் பூராணபடனம் மிகுந்த செல்வாக்கை செலுத்தியது. “பிரசங்கம்” என்பதினைத் தமிழில் பிரபல்யப்படுத்தியவர் ஆழுமுகநாவலர் அவர்களேயாவர். பிரசங்கத்தின் மூலமான இவரது நாவன்மையைக் கேட்ட திருவாவடுதுறை ஆதீந்து பண்டார சந்திதிகள் இவருக்கு “நாவலர்” என்ற பட்டத்தைச் சூட்டி மகிழ்ந்தார்.

திருக்கேதீஸ்வரம், கீரிமலைச் சிவன் கோவில் என்பன புனருத்தாரனாம் செய்யப்படுவதற்காக துண்டுப்பிரசுரங்களை வெளியிட்டிருக்கின்றார். மதமாற்றத்தைக் கண்டித்த அதேவேளை தமது சமயத்திலே காணப்பட்ட குறைபாடுகளையும் களையப் பாடுபட்டார். சைவாலயங்களிலே நிகழ்ந்த ஆகமவிரோதச் செயல்களைக் கண்டித்தார். இவ்வகையில் நவீன இந்துமத சீர்திருத்தவாதியாகவும் திகழ்கின்றார்.

இவ்வாறு சைவசமயத்தை அழியவிடாது பாதுகாத்து அதன் மறுமலர்ச்சிக்கும் விருத்திக்கும் அயராதுழைத்தமையால் சைவசமயத்தவர் அவரை “ஜூந்தாம் ஞாவர்” எனப் போற்றி சிலையெடுத்து வணக்கம் செய்தனர்.

தமிழ் வசன நடைக்கு நாவலர் ஆற்றிய பங்களிப்பினால் அவர் “வசன நடை கைவந்த வல்லாளா” எனவும் “நவீன வசனநடையின் தந்தை” எனவும் சிறப்பிக்கப்படுகின்றார்.

பதிப்புத் துறையிலும் பெயர் பெற்றவர் நாவலர். அவருடைய பதிப்பு “குத்தப் பதிப்பு” எனப்பட்டது. அவர் பதிப்பதித்த நால்களிலே பாட பேதங்களுக்கு இடமில்லை.

நாவலருடைய சமூகப் பணிகளில் அவர் மேற்கொண்ட கஞ்சித் தொட்டித் தருமத்தை சிறப்பாகக் கூறுகின்றனர். அவருடைய காலத்திலே பாரிய பஞ்சத்தாலும் கொடிய கொள்ளை நோயாலும் பலர் மடிந்த வேளையிலே நாவலர் வீடு வீடாகச் சென்று பிடியரிசி வாங்கி தருமத்தை மேற்கொண்டமையினையும் எளிதில் மறந்து விடமுடியாது.

நாவலர் அரசியலிலும் ஈடுபாடு காட்டியிருக்கிறார். இவ்வகையில் சேர்.பொன்.இராமநாதன் அவர்களைச் சட்ட நிருபணசபைக்கு அனுப்புவதற்காக அவருடைய பலகூட்டங்களிலே பேசியிருக்கிறார்.

சுருங்கக்கூறின் நாவலரது வரலாறானது தமிழ், சைவ வரலாறாகும். சைவமும் தமிழும் வாழ வழிவகை செய்த நாவலர் பெருமான் 1879ஆம் ஆண்டு கார்த்திகை 21ஆம் நாள் சிவபதுமடைந்தார். அவரது குருபூசைத் தினம் ஆண்டுதோறும் வரும் கார்த்திகை மாத மக நட்சத்திலாகும்.

ஆறுமுகநாவலரால் மேற்கொள்ளப்பட்ட பணிகள் நாவலர் பரம்பரையாலும் சைவ பரிபாலன சபை, சைவ வித்தியா விருத்திச் சங்கம் (Hindu Board of Education) போன்ற நிறுவனங்களாலும் முன்னேத்துச் செல்லப்படுகின்றன.

சவாமி விபுலாநந்தர்

வெள்ளை நிற மல்லிகையோ வேறெந்த மாமலரோ
வள்ளல் அடியிணைக்கு வாய்த்த மலர் எதுவோ
வெள்ளை நிறப் பூ வுமல்ல வேறெந்த மலருமல்ல
உள்ளக் கமலமடி உத்தமனார் வேண்டுவது.

ஈசன் உவக்கும் இன்மலர்கள் மூன்றிலே ஒன்றான மேற்படி பாடலைக் கேட்காதவர், பாடிப்பரவசமடையாத தமிழர் எவரும் இருக்கமுடியாது. இந்த அருமையான பாடலை நமக்குத் தந்த சவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள் எமது அரங்குப் பெரியார்களில் ஆறுமுகநாவலரை அடுத்து திகழ்கின்றார்.

“ஜம்பதினாயிரம் வரதட்சினையை வெறுத்து ஒதுக்கியவர்” என்று பிற்காலத்தில் சிறப்பிக்கப்பட்ட தூந்வி சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்கள். இலங்கையிலும் இந்தியாவிலும் தமிழ்ப் பணியும், சமயப்பணியும், கல்விப்பணியும் புரிந்தவர். இவர் மட்டக்களப்பிலேயுள்ள காரைநகரிலே சாமித்தம்பி என்பவருக்கும் கண்ணம்மை என்பவருக்கும் புத்திரராக 1892ம் ஆண்டு மார்ச் மாதம் 28ஆந் திகதி பிறந்தார். கதிர்காமக் கந்தன் அருளால் பிறந்தமையால் பெற்றோர் இவருக்கு “மயில்வாகனன்” என்று பெயரிட்டனர்.

மயில்வாகனனார் இளமையில் ஆசிரியர்களான குஞ்சித்தம்பி, வசந்தராசபிள்ளை, வைத்தியலிங்க தேசிகர் ஆகியோரிடம் தமிழ் இலக்கண இலக்கியங்கள், வடமொழி என்பவற்றைக் கற்றார். பின்பு கல்முனை மெதுடிஸ்த பிழென் பாடசாலையிலும் உயர்கல்வியை மட்டக்களப்பு சென்.மிக்கேல் கல்லூரியிலும் கற்று தமிழ், வடமொழி, ஆங்கிலம் ஆகிய மூம்பொழிகளிலும் வல்லவராக விளங்கினார். பதினாறாவது வயதில் இலண்டன் கேம்பிரிட்ஜ் பல்கலைக்கழகத்தினால் நடாத்தப்பட்ட பரீட்சையில் சித்தியடைந்து சென்.மிக்கேல் கல்லூரியிலே ஆசிரியர் நியமனத்தைப் பெற்றார். இருபதாவது வயதில் பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியரானார். பின்னர் மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பண்டிதர், இலண்டன் விஞ்ஞானமாணிப் பட்டங்களைப் பெற்று யாழ் சென் பற்றிக்கூட கல்லூரி, வைத்தீஸ்வராக்கல்லூரி என்பவற்றில் ஆசிரியராகவும் மாணிப்பாய் இந்துக்கல்லூரியில் அதிபராகவும் பணிபுரிந்தார்.

இவ்வாறு பணிபுரியுங் காலத்திலே உலக வாழ்வில் கசப்புணர்வு ஏற்பட்டு 1922ஆம் ஆண்டு தென்னிந்தியா சென்று சென்னை மயிலாப்பூரிலுள்ள இராமகிருஷ்ண மடத்திலே சேர்ந்தார். அங்கே துறவுக்கான பயிற்சி பெற்று 1924இல் விபுலாநந்தர் ஆகி 1925ஆம் ஆண்டு இலங்கை வந்தார்.

தாம் பிறந்த மட்டக்களப்பு மாவட்டத்திலே தமிழும் கைவழும் தழைத்தொங்க கல்விப் பணி புரிந்தார். மட்டக்களப்பு சிவானந்த வித்தியாலயம், காரைதீவு சாரதா வித்தியாலயம், திருகோணமலை இந்துக்கல்லூரி ஆகிய பாடசாலைகளை நிறுவி இந்துப் பிள்ளைகள் தமது சூழலில் கற்க ஆவன செய்தார்.

தமிழ்நினர் பலரின் உதவியுடன் யாழ்ப்பாணத்திலே ஆரிய தீராவிட பாஷாபிவிருத்திச் சங்கத்தை ஏற்படுத்தி, பண்டிதர் பலரை உருவாக்கி தமிழ் வளர உழைத்த பெருமை சுவாமிகளுக்குரியது. இவற்றோடு இலங்கைக் கல்வித் தினைக்களத்தின் பாட நூற் சபை, கல்வி ஆய்வுச் சபை, தேர்வுச் சபை என்பவற்றின் உறுப்பினராகவுமிருந்து தமிழ், சமயப் பணிபுரிந்தார்.

ஆசிரியர், அதிபராக மட்டுமன்றி பல்கலைக்கழகப் பேராசிரியராகவும் இருந்து பணியாற்றினார். அண்ணாமலைப் பல்கலைக்கழகத்தினதும் இலங்கைப் பல்கலைக் கழகத்தினதும் முதல் தமிழ்ப் பேராசிரியர் சுவாமி விபுலாநந்தர் அவர்களே. பல்கலைக்கழகங்களிலே பணியாற்றிய காலத்திலேயே மகாகவி பாரதியாரின் பாடல்களை மாணவர்களுக்கு அறிமுகம் செய்து வெளிச்சத்துக்குக் கொண்டு வந்தார். சுவாமி விபுலாநந்தரின் முயற்சி இல்லாமலிருந்திருந்தால் பாரதிபாடல் இவ்வளவு தூரம் முதன்மை பெற்றிருக்காது.

சுவாமிகள் ஈழகேசரி, விவேகானந்தன், கலைமகள், இராமகிருஷ்ணவிஜயம் ஆகிய சஞ்சிகைகளிலே பல சமயக் கட்டுரைகளை எழுதியதோடு இலங்கை இந்திய மாநாடுகள் பலவற்றில் கலந்து கொண்டும் தலைமைதாங்கியும் பணி புரிந்தார்.

பன்மொழியறிவும் விஞ்ஞான நோக்குமுள்ள அடிகளார் இயல், இசை, நாடகம் எனும் முத்தமிழிலும் வல்ல முனிவராகத் திகழ்ந்தார். தமிழ் நாடக மரபு, வடமொழி நாடக மரபு, ஆங்கில நாடக மரபு என்பனவற்றை ஒபிட்டாராய்ந்து அவரால் எழுதப்பட்ட மதங்க ஞானமணி நாடக மரப்ரிய நல்லதோர் வழிகாட்டியாகும். தமிழிலை மரபையும் யாழின் வரலாற்றையும் அறிய அவரால் எழுதப்பட்ட “யாழ் நூல்” இதுவரை தமிழில் வெளியான இசை ஆராய்ச்சி நால்களில் தலை சிறந்தது.

விபுலாநந்தரின் கவியாற்றலையும் பக்திப் பெருக்கையும் காட்டும் நால்களைக் கணேச தோத்திர பஞ்சகம், கதிரையம்பதி மாணிக்கப் பிள்ளையார் இரட்டை மணிமாலை, சுப்பிரமணிய கவாமிகள் இரட்டை மணிமாலை, குமரஜேன் நவமணி மாலை, மகாவட்சுரி தோத்திரம் என்பன காணப்படுகின்றன. இவற்றை விட உமாமகேசவரம், தீவகைத் திருநடனம், நடராச வடிவம் எனும் வசன நால்களும் பக்திச் சிறப்புடையன. இங்கொரு பல வகையிலும் தமிழக்கும், சமயத்துக்கும் அரும் பணியாற்றிய அடிகளார் அவர்கள் 1947ஆம் ஆண்டு ஜூன் மாதம் 19ஆம் திகதி சிவபதமடைந்தார்.

கவாமிகளின் சைவ, தமிழ்ப் பணிகளை நினைவு கூரும் வகையில் மட்டக்காவுப்பிளே “விபுலாநந்த மணி மண்டபம்” நிறுவப்பட்டுள்ளமை குறிப்பிடத்தக்கது. இவற்றைவிட கணம் சிவபதமடைந்த தினத்திலே அகில இலங்கைத் தமிழ்த் தினம் கொண்டாடப்படுவதும் அடிகளாரின் செயல் மேன்மையை எடுத்துக் காட்டுவதாகும்.

அடிகளார் படிவமலர், அருள் செல்வநாயகம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட விபுலாநந்த அடிகள், விபுலாநந்த அமுதம், விபுலாநந்தத் தேன், விபுலானந்த வெள்ளம், விபுலாநந்தக் கவிதை, விபுலாநந்தச் செல்வம், விபுலாநந்த ஆராய்வு, விபுலாநந்தக் கவிமலர், விபுலாநந்தச் சொல்வளம் அடிகளார் பேசுகிறார் எனும் நால்களும் பேராசிரியர் க.அ.ருணாசலம் அவர்களால் எழுதப்பட்ட “கவாமி விபுலாநந்தரின் சமயச் சிந்தனைகள்” எனும் நாலும் “தமிழினர் விபுலாநந்தர் வாழ்வும் பணிகளும்” எனும் தொகுப்பு நாலும் அடிகளாரின் வாழ்வையும் பணிகளையும் வெளிக்காட்டும் சான்றுகளாகும்.

பண்டித ஸ்ரீமத்.வ.ச.இராஜ அவர்கள்

மாண்ட அறிவிற்கு விளக்கு ஏழாலை மற்றதற்கு
பூண்ட துரைத் தனத்தாள் விளக் - காண்டுமிக
மின்னும் சிறுவர் விளக்காம் அவருக்கு
கண்ணித் தமிழ் விளக்காம் விளக்கு

இப்பாடல் வ.ச.இராஜ ஜயனார் அவர்களால் அவர் அதிபராக இருந்த யாழ் ஏழாலை அரசினர் தமிழ்க் கலவன் பாடசாலை மீது பாடப்பட்டது. ஏழு பெரும் சைவாலயங்களைக் கொண்டு விளங்கும் பழைமை மிக்க கிராமமான ஏழாலையிலே சைவமும் தனித்தமிழம் தழைத்தோங்கி வளர் அரும்பாடுபட்டுழைத்தவர் இராஜ ஜயனார். இவரின் வழிபேசு தெய்வம் ஜயனார். தனித்தமிழ்ப் பற்றுடையவர். கவாமி வேதாசலம் எனப்படும் மறைமலை அடிகளின் அன்புக்குப் பாத்திரமானவர். தமிழ் நாட்டிலே அடிகளால் ஏற்பாடு செய்யப்பட்ட ஒரு கூட்டத்திலே குறிப்பிட்ட நேரம் வரையும் தனித்தமிழில் பேசி முடித்த ஒரே ஒரு தமிழன். உலகறிந்தவர். தமிழ், ஆங்கிலம் வடமொழிப் புலமையாளர். இத்தகையாளரே அரங்கின் முன்றாமவர்.

ஸ்ரீமத். இராஜ ஜயனார் அவர்கள் வவுனியாவின் தொன்மைக்க கிராமமான இராசேந்திரன்குளத்திலே 1899 ஆம் ஆண்டு சுப்பிரமணியம் தம்பதியினர்க்கு மகனாகப் பிறந்தார். இவருக்கு ஞானாம்பிகை சகோதரி. ஆரம்பக்கல்வியை ஊரிலுள்ள பாடசாலையிலும் இடைநிலைக்கல்வியை யாழ் சென்.பற்றிக்ஸ் கல்லூரியிலும் கற்றிருக்கிறார். 1917 - 1921 காலத்திலே பிற்காலத்திலே “புலவர்மணி” எனப் பட்டம் பெற்ற பெரியதமிழ்ப்பிள்ளை அவர்களுடன் ஒன்றாகச் சுவாமி விபுலாநந்தரிடம் கற்று மதுரைத் தமிழ் சங்க பண்டித பரிட்சையில் சித்தி பெற்றார். சுவாமி விபுலாநந்தரை அடுத்து மதுரைத் தமிழ்ச்சங்கப் பரிட்சையில் சித்தி பெற்ற இரண்டாவது இலங்கையர் வவுனியாவைச் சேர்ந்த இராஜ ஜயனார் அவர்களே. இவர் ஒரு பயிற்றப்பட்ட ஆசிரியர். யாழ் சென். பற்றிக்ஸ் கல்லூரி, பரமேஸ்வராக் கல்லூரி என்பனவற்றிலே ஆசிரியராகப் பணிபுரிந்தவர்.

1928ஆம் ஆண்டு சைவவித்தியாவிருத்திச் சங்கத்தினால் திருநெல்வேலியில் ஆரம்பிக்கப்பட்ட சைவாசிரிய கலாசாலையில் தமிழ் விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்று இரண்டாண்டுகள் பணிபுரிந்தார். இதன்பின்னர் யாழ்.ஏழாலை மகாவித்தியாலயத்திற்கு அதிபராகச் சென்று ஏழ ஆண்டு அங்கே பணியாற்றினார். இக்காலத்திலே ஈழகேசரி நா.பொன்னையா அவர்களுடன் நெருக்கமான தொடர்பினைக் கொண்டு சைவத்துக்கும் தமிழுக்கும் அளப்பாய் பணிகளை ஆற்றினார். சைவப்பற்றாளர் பலரை உருவாக்கினார். இவருடைய மாணவ பரம்பரையினர் பலர் இன்றும் அவ்வுரிலும் பிற ஊர்களிலும் இருந்து பணியாற்றி வருகின்றமை குறிப்பிடத்தக்கது.

1936ஆம் ஆண்டு கோப்பாய் அரசினர் ஆசிரியர் கலாசாலையில் விரிவுரையாளராக நியமனம் பெற்று அங்கே பல்லாண்டுகள் பணிபுரிந்தார். இங்கு பணிபுரியுங் காலத்திலே இல.326, காங்கேசன்துறை வீதி, வண்ணார்பண்ணை, யாழ்ப்பாணத்தைச் சேர்ந்த சிவபக்தியிற் சிற்றந்த முத்துவேற் செட்டியார் அவர்களுடைய மகளான கமலாம்பாள் என்பவரைத் திருமணம் செய்தார்.

கோப்பாய் ஆசிரியர் கலாசாலையில் இருந்து புண்டுலோயாவில் உள்ள பாடசாலைக்கு அதிபராகச் சென்று பணியாற்றுகின்ற காலத்திலே நோய்வாய்ப்பட்டு 1954 ஆண்டு சிவபதமெய்தினார்.

பண்டிதரின் எழுத்தாக்கம் என்ற வகையில் சிறுகதை அமைப்பிலான சில கதைகளும், பல கட்டுரைகளும் எமக்குக் கிடைத்திருக்கின்றன. கதை என்ற வகையிலே “மாயக்குதிரை” “கருங்கற் பொடியும் கருவேலம் பிசினும்” என்ற இரண்டும் கட்டுரை என்ற வகையிலே தமிழர் நாகரிகம், தமிழின் வீரச் செயல்கள், குறிஞ்சிநிலம், நெய்தல் நிலம், மூல்லை நிலம், மருத நிலம், ஆகிய ஆறு கட்டுரைகளும் கிடைத்துள்ளன. இவற்றிலே பண்டிதரின் தனித் தமிழ் ஆற்றலையும் பற்றையும் சிறப்பாகக் காணக்கூடியதாக உள்ளது.

பண்டிதர் சிவபத மெய்திய ஆண்டிலே கனதியான நினைவுமலர் ஒன்றும் வெளிவந்ததாக அறிகிறோம். அம்மலர் கிடைக்குமாயின் ஜயனாரின் சைவ, தமிழ்ப் பணிகளைப் பற்றி அதிகம் கூறக்கூடியதாக இருக்கும். வவுனியாவிலே பண்டிதரின் நினைவாக இராஜ ஜயனார் அரங்கு ஒன்று உள்ளது. பண்டிதரின் பணிகள் தொடர்பான ஆய்வுகள் வெளிவர வேண்டும் என்பதை இந்துமாநாட்டு வ.க.இராஜ ஜயனார் அரங்குப் பெயர் உணர்த்தி நிற்கின்றது.

இந்து மாநாட்டுக்குழு

திரு. K.பேரனாட் (பீடாதிபதி)
 திரு. K.சிதம்பரநாதன் (பை மீராதிபதி)
 திரு. B.பரமேஸ்வரன் (பாட இணைப்பாளர்)
 திரு. K.கவரணராஜா (நிதிந்ரவாக இணைப்பாளர்)
 திரு. P.கமலசிங்கம் (விரிவுவரயாளர்)
 திரு. S.பவானந்தன் (விரிவுவரயாளர்)
 திரு. M.கெளரிகாந்தன் (விரிவுவரயாளர்)
 திரு. P.சத்தியநாதன் (விரிவுவரயாளர்)
 திருமதி. V.முருகேசபிள்ளை (விரிவுவரயாளர்)
 திருமதி. V.இரவிந்திரராஜா (விரிவுவரயாளர்)

கே.எஸ்.ரமேஷ் (ஆசிரிய மாணவர்)
 கோ.நிறஞ்சனி (ஆசிரிய மாணவர்)
 ச.செந்தூர் செல்வன் (ஆசிரிய மாணவர்)
 இ.செந்தில்குமாரன் (ஆசிரிய மாணவர்)
 ஜே.கஸ்தூரி (ஆசிரிய மாணவர்)
 ச.பிரகலாதன் (ஆசிரிய மாணவர்)

மலர்க்குழு

பொ.சத்தியநாதன் (ஆசிரிய மாணவர்),	
மு.கெளரிகாந்தன் (ஆசிரிய மாணவர்)	
ச.பவானந்தன் (ஆசிரிய மாணவர்)	
வி.முருகேசபிள்ளை (ஆசிரிய மாணவர்)	

கே.எஸ் ரமேஷ் (ஆசிரிய மாணவர்)
 அ.சந்திரிக்கா (ஆசிரிய மாணவர்)
 பா.பிரதீபா (ஆசிரிய மாணவர்)

வழிகாட்டல்

திரு.க.பேரனாட் (பீடாதிபதி)

நன்றியுடன்

நீணாக்கீண்டோம்.....

வவுனியா தேசிய கல்வியியற் கல்லூரியின் பீடாதிபதி திரு.க.பேரனாட் அவர்களின் சிந்தையில் உதயமாகி, அச்சிந்தனையின் படியான வழிகாட்டலிலும் ஆலோசனையிலும் இன்று ஒரு இந்து மாநாடு சிறப்புற நடைபெறுவதற்கு வல்லமைதந்த இறைவனிற்கு எமது ஆத்மாந்தமான நன்றிகள் உரித்தாகட்டும்.

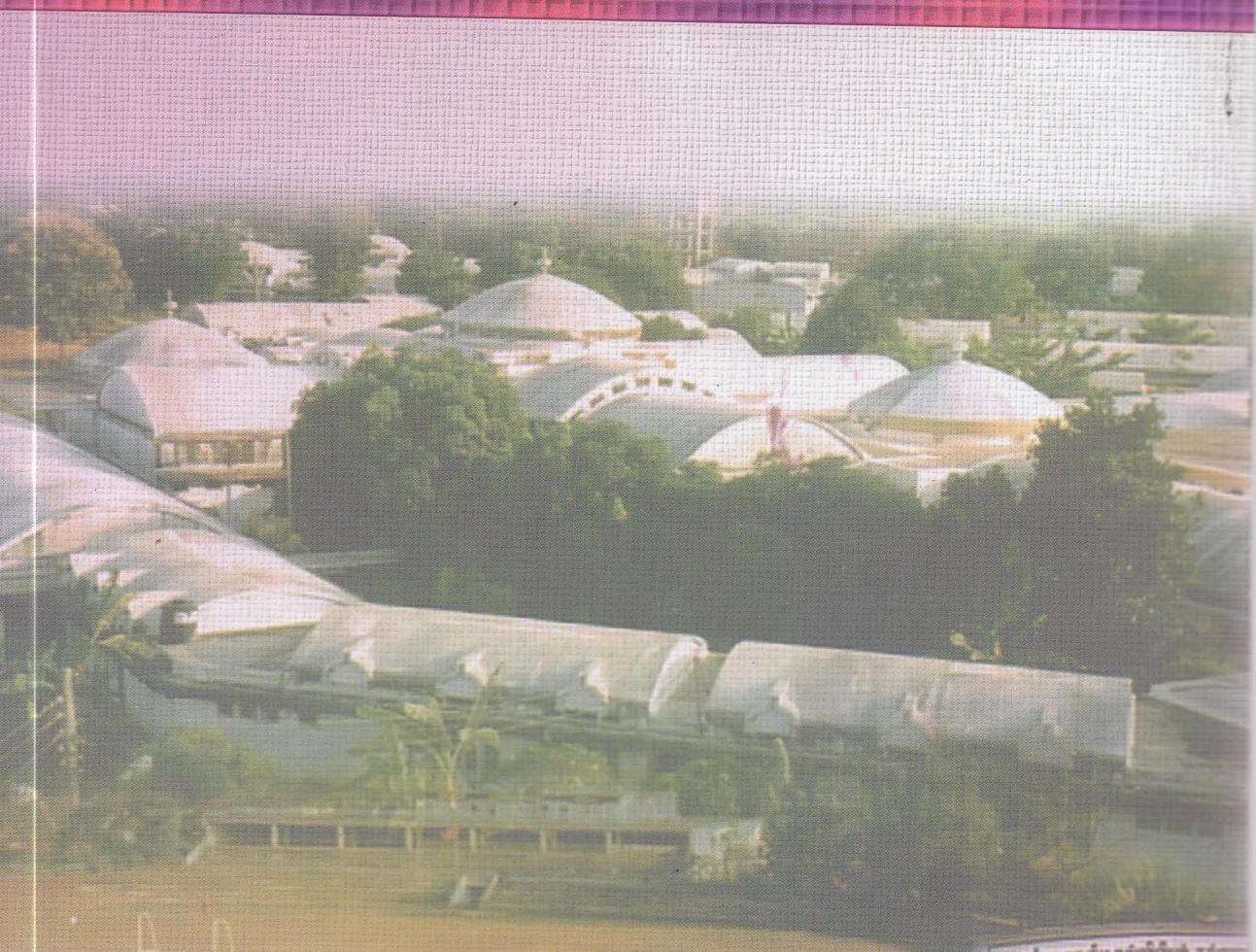
நாம் கேட்டவுடனே மறுக்காது மாநாட்டுற்கு ஆசியுரைவழங்கிய, வாழ்த்துரை வழங்கிய பெரியோர்கள், ஆய்வரங்கு சிறப்புற அமைய ஆய்வுக் கட்டுரைகள் வழங்கிய இந்து சமய அறிஞர்கள், கலை நிகழ்வுகளைத் தந்துதவிய வவுனியா மத்திய மகாவித்தியாலயம், வவுனியா இறம்பைக்குளம் மகளிர்கல்லூரி, வவுனியா சைவப்பிரகாச மகளிர் கல்லூரி ஆகிய பாடசாலைகளைச் சேர்ந்த அதிபர்கள், கலை நிகழ்வுகளுக்குப் பொறுப்பான ஆசிரியர்கள், கலந்து கொண்ட மாணவர்கள் யாவருக்கும் எமது மனம் கணிந்த நன்றிகள்.

எந்தவொரு முயற்சியினதும் வெற்றி கூட்டுமுயற்சியே ஆகும். அதுபோல இம்மாநாட்டின் வெற்றிக்குழழத்து எமது கல்லூரியின் பீடாதிபதி, உபபீடாதிபதிகள், இணைப்பாளர்கள், ஆசிரிய கல்வியியலாளர்கள், நூலகர்கள், கல்விசாரா உத்தியோகத்தர்கள், ஆசிரிய மாணவர்கள் யாவருக்கும் நன்றி கூறுவது தலையாய கடன்.

மாநாட்டிற்குத் தேவையான நிதியைத் திரட்டுவதற்குப் பல்வகையிலும் உதவியவர்கள், பொருஞ்சதவி வழங்கியவர்கள் நன்றிக்குரியவர்கள். குறிப்பாகக் வவுனியா தேசியகல்வியியற் கல்லூரி ஆசிரிய மாணவர்களுக்கு நன்றிகள் பலப்பல.

இந்து மாநாடு சிறப்புற அமைய அலங்காரம், உபசரணை, ஓலி, ஓளி அமைப்பு வழங்கியும் பக்கபலமாக நின்று ஆலோசனை வழங்கியும் உதவியவர்களுக்கும், மாநாட்டு மலர் சிறப்புற அமையச் சரவை பார்த்து உதவிய மலர்க்குழு உறுப்பினர்களான செல்வி.பா.பிரதீபா, செல்வி.அ.சந்திரிக்கா ஆகிய ஆசிரிய மாணவர்களுக்கும், பிறவகையில் உதவிய ஏனையவர்களுக்கும், மலரைச் சிறப்புறப் பதிப்பித்துத் தந்த மல்லிவிஷன் அச்சக்கலையகத்தினருக்கும் எமது நன்றிகள்.

- மாநாட்டுக்குழு -

ମୁଲିଭିସନ୍ ଏଲିମେଣ୍ଟ୍ସ କର୍ପୋରେସନ୍
ଭ୍ରାତା ଚନ୍ଦ୍ର ଶାହର ମିଲାର୍

Multivision 024 2223669